XXVI. évfolyam, 32. szám

Ára: 1,80 Ft

1970. augusztus 6.

Ludas Matyi

Mészáros András rajza

A KORSZERŰ TIHANYI VISSZHANG

KEDVES LUDAS!

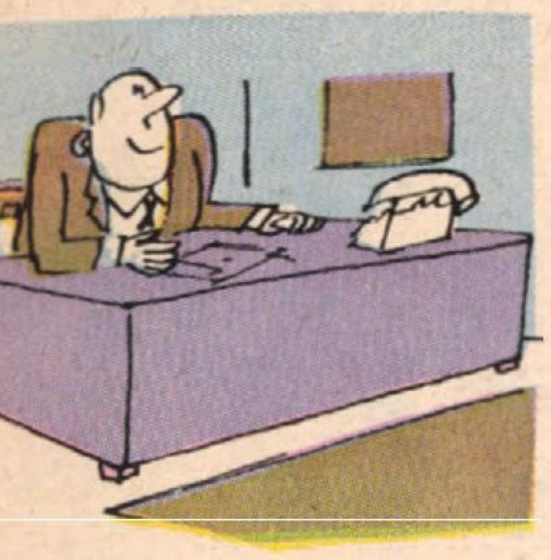
ANZIKSZ GYULÁRÓL

Évekkel ezelőtt szétszedték a gyulai vasútállomást, s úgy látszik, azóta sem tudják összerakni: a városba érkező vendégeket még mindig egy félig kész állomásépület fogadja. A helyi újságban olvastam ugyan egy nyilatkozatot arról, hogy a gyulai vasútállomás építésének „sajnálatosan elhúzódó munkálatait" igyekeznek meggyorsítani majd, de ennek az igyekezetnek semmi nyomát nem láttam. A hat nap alatt, amit Gyulán töltöttem, egy téglányit sem haladt az építkezés.

Az egyenlőtlen fejlődés elvének sajátos gyakorlati megvalósítását láthatjuk ugyanitt. A forgalmi iroda és a pénztár alkalmatlan „alkalmi" helyiségekbe szorítva dolgozik, az utasok is nagyon mostoha körülmények között várakoznak a vonatra, viszont új köntösben díszeleg, és javában „üzemel" már — az Utasellátó. Hja, a fontossági sorrendet tartani kell…

*

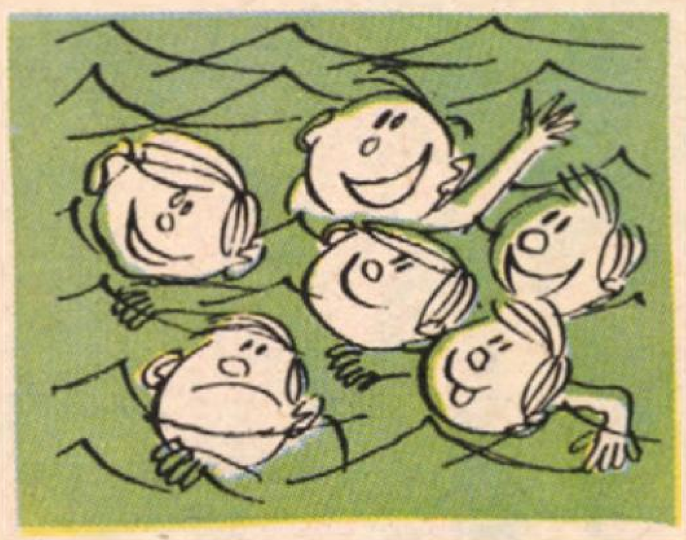
Békés megye idegenforgalmi centruma vitathatatlanul Gyula. A megyei idegenforgalmi hivatal mégis Békéscsabán működik, ott, ahol nagyon csekély az idegenforgalom. Gyulán csupán egy kirendeltség működik, egyetlen apró szobácskába beszorítva. Győr-Sopron, Komárom és Somogy megyékben, nagyon ésszerűen, nem a megyeszékhelyeken van az idegenforgalmi hivatal, hanem az idegenforgalom tényleges gócaiban: Sopronban, Tatán, Siófokon. Így kellene ennek Békésben is lennie: a megye és az ott megforduló idegenek egyaránt ezt igénylik.

Pesten igazán ritkán juthat egy kis valódi gyulai kolbászhoz az ember, na, gondoltam, majd Gyulán… Hát tévedtem, ott is csak gyulai *módra* készült *makói* kolbászt kaptam, ami azért mégsem az igazi! Úgy látszik, még a kolbász sem próféta a maga hazájában…

*

A Várfürdő fedett termében két nagy tábla is figyelmeztet: „Csendet kérünk!" Ennek ellenére elviselhetetlen a zaj. Délelőttönként úszásoktatás és edzés folyik a nagy medencében, negyven-ötven gyerek zsibong egyszerre, az oktatók és edzők harsány kiáltásaitól, éles sípszavától visszhangzik a terem. Ez különösen rossz időben kényelmetlen, amikor a szabadtéri medencékben nem lehet fürödni, s mindenki beszorul a fedettbe. Miért nem lehet vajon az úszásoktatást reggel 7 és 9 között megtartani, s utána átengedni a termet a fürdővendégeknek?

Évekkel ezelőtt egész nap harsogott a strandon a zenés „szívküldi". Ez már megszűnt. Ám szabályos időközönként megszólal a mikrofon, s unos-untig ismétli prózában a különböző tilalmakat, útmutatásokat, utasításokat: *ne* tartózkodjunk túl soká a gyógyvízben, felnőttek *ne* fürödjenek a gyerekmedencében, *ne* labdázzanak a vízben, *ne* labdázzanak a parton, *ne* ugráljanak, *ne* szemeteljenek, *ne* hangoskodjanak, *ne* rendetlenkedjenek, ellenkező esetben…

Zene nincs, oktatás van. Most jobb?

r. b.

IROK A PÉNZEM UTÁN…

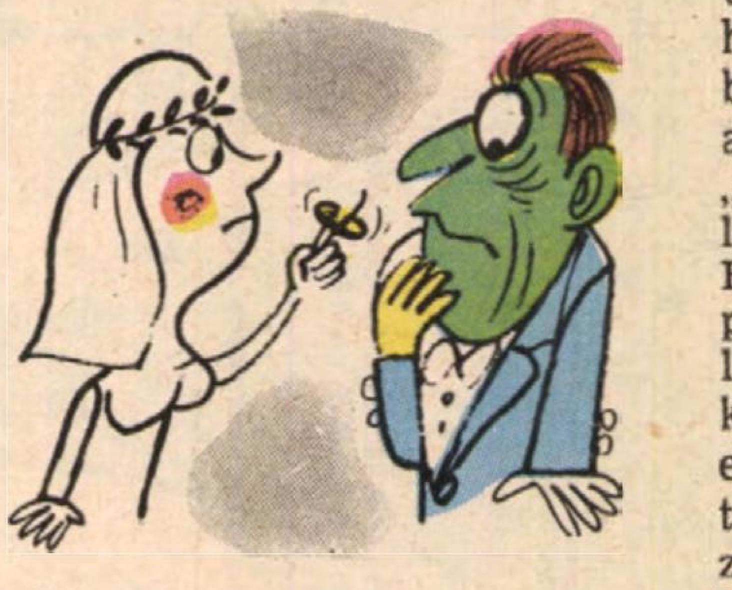
A múlt év végén elpanaszoltam a „Kedves Ludas"-ban, hogy a Nagyrábéi Petőfi Tsz nem fizeti a földjáradékot az általa 15 éve használt földemért. A cikk nyomán a berettyóújfalui járási tanács kötelezte a tsz-t a földjáradék megfizetésére. Ez év májusában végre kaptam is egy kis pénzt: az 1969. évi járadékomat. Nem értem, hogy a határozat ellenére miért csak egy évi földjáradékot fizettek ki? S mi lesz vajon a korábbi évekről elmaradt pénzemmel, azt mikor kapom meg? Ezeket a kérdéseket kétszer is feltettem levélben a nagyrábéi tsz vezetőségének, de egyszer sem kaptam rá választ. Épp ezért vagyok kénytelen harmadszorra megint a nyilvánosság előtt feltenni a kérdéseket, hátha erre végre érkezik válasz. És remélhetőleg: pénz is!

Szegedi Ferencné
Földes

GYŰRŰ-ÜGY

Menyasszonyommal elhatároztuk, hogy atyáink megrögződött szokása szerint, gyűrűt váltunk. Köznapi nyelven szólva: eljegyezzük egymást. Gondoltuk, hogy e célból a legegyszerűbb megoldás, ha elmegyünk az Óra- és Ékszeripari Vállalat valamelyik fióküzletébe. Ez volt az első tévedésünk. Jegygyűrű ugyan volt bőven: egyszerű, mintás, 14 karátos, 18 karátos, és még ki tudja hányféle. Csak arra nem gondoltunk, hogy a hetes méretű gyűrű (a menyasszonyomnak nagyon kis keze van), csupán elméletben létezik.

Miután Budapest valamennyi ékszerüzletét bejártuk, balsorsunk a *József körút 7. sz.* alatti ékszerüzletbe vezérelt. Itt közölték velünk, a megoldás pofon egyszerű: vegyünk egy nagy gyűrűt és vigyük el a *Lenin körút 31.* sz. alatti javító fióküzletbe, ott majd a kívánt méretre igazítják. Aggodalmas érdeklődésünkre, miszerint nem fog-e a mintán meglátszani a forrasztás helye, az eladó kisasszony közölte velünk: ilyesmi nem fordulhat elő. Leszurkoltam tehát a két gyűrű ellenértékét: 1116 Ft-ot (négyhavi ösztöndíjam) és elballagtunk a megadott címre.

Itt ért bennünket a második csalódás. Tudtunkra adták, hogy a forrasztás sajnos, látszani fog, igaz csak egy helyen és alig láthatóan. Fájó szívvel, de beleegyeztünk, és újabb 54 Ft lefizetése után boldogan vártuk a napot, mikor végre ujjunkra húzhatjuk a gyűrűt. Nem akartunk hinni a szeműnknek, olyan csúnya lett. A minta egy helyen feltűnően megtörött és két (!!) igen csúnya forrasztásnyom is éktelenkedett rajta.

Reklamációnkra az igen udvarias kisasszony azt tanácsolta: jöjjek vissza három nap múlva, akkor bent lesz az a kartársnő, aki a javítást végezte és „megpróbálja eltüntetni", legalább az egyik nyomot. Három nap múltán két perc alatt eldőlt, hogy ez lehetetlen. Ennyi ideig kellett várnom ugyanis egy kisebb fajta konzultáció eredményére, amely zárt ajtók mögött zajlott le. Ekkor igen udvariasan megkérdeztem a kisasszonyt: szerinte ki a hibás? Az, aki rábeszélt, vagy az, aki szakmáját megszégyenítve „megjavította" a gyűrűt, vagy mind a ketten?

Egy biztos, hogy aki vesztett ebben az egészben, az én voltam.

Körmöczi György
egyetemi hallgató
Budapest

EGY KIS ELTÉRÉS

A Ludas Matyi ez évi 30. számának 5. oldalán „Osztap Bender vizsgáztat" címmel egy írás jelent meg, amely szerint egy férfi „besétált a Műegyetemre, kinyitott egy üres szobát, melynek ajtajára kiakasztott egy papírfecnit — ‚Szociálpolitikai vizsga' — hirdette a cédula. Ide hívta a felvételiző lányokat…"

Szükségesnek tartom felhívni a szerkesztőség szíves figyelmét arra, hogy a Népszabadságban megjelent cikk erről az esetről valóban írt, azzal az eltéréssel, hogy ez a Közgazdaságtudományi Egyetemen történt.

Pálfai Pál
a Rektori Hivatal vezetője

A CÍMZETT VÁLASZOL

Dombóvári olvasóik panasza indokolt volt, a sütőipari termékek minősége ellen sok jogos kifogás merült fel. Ezért a Tamási Körzeti Sütőipari Vállalat dombóvári üzemeinek felelős vezetője ellen eljárást indítottam. Nevezettet 600 forint pénzbírsággal sújtottuk.

Csillag József, ker. felügyelő, Dombóvár

Gosztola István előszállási olvasójuk panaszát megvizsgáltuk, és gáztűzhelyét üzembe helyeztük.

Dunántúli Gázgyártó és Szolgáltató V.

Szabady Veronikának a lapban megjelent panasza nyomán a XII. kerületi IKV újabb vizsgálatot tartott és intézkedéseket tett a füstszivárgás megszüntetésére.

Dános György, az Ingatlankezelési Főigazgatóság vezetője

CSAK RÖVIDEN!

Tűvé tettem az egész várost egy háromdecis termoszért, sajnos, sehol sem kapok, mindenütt csak félliterest ajánlanak. Ez vajon csak pécsi sajátosság, vagy az egész országban így van?

Bíró András
Pécs II., Kopács u. 9.

Tavaly novemberben vettem egy hordozható cserépkályhát, amelyet csak három hétig tudtam használni, mert állandóan füstölt, kormozott. A használati utasításban foglaltak értelmében a Kiskunhalasi Vegyesipari és Javító-Szolgáltató Vállalathoz fordultam levélben panasszommal, kértem, jöjjenek el a kályhát megjavítani. Egész délelőtt vártam, hiába vártam rájuk. Ez év

májusában írtam egy sürgető levelet, arra sem reagáltak. Nagyon várom pedig a javító szakembereket, mert legalább a jövő fűtési szezonban szeretném használni a kályhámat, ha már 1920 forintot adtam érte!

Czett Ferenc
Szajk

Evezni szerettem volna, s kimentem a Rómaira, abban a reményben, hogy valahol sikerül majd csónakot bérelnem. Hosszas keresgélés után rábukkantam a Lidó csónakházra, az egyetlen helyre, ahol csónakot kölcsönöznek. De csak elvben, mert valamennyi csónakjukat már az egész szezonra kiadták. Igaz, mindössze öt darab van belőle, s az egy kétmilliós városban igazán nem mondható soknak!

K. P.
Budapest

Harkányban nyaraltunk az idén, és „sikerült" néhány esős napot is kifognunk. Ezeken a napokon sűrűn emlegettük a tanácsot! Járda ugyanis csak néhány utcában van, a többiben csak földutakon lehet közlekedni, azok pedig egy-egy kiadós eső után rögtön sártengerré válnak. Egy üdülőhelyen igazán többet kellene áldozni arra, hogy minden utcában legalább az egyik oldalon legyen egy keskeny betonjárda!

S. G.
Budapest

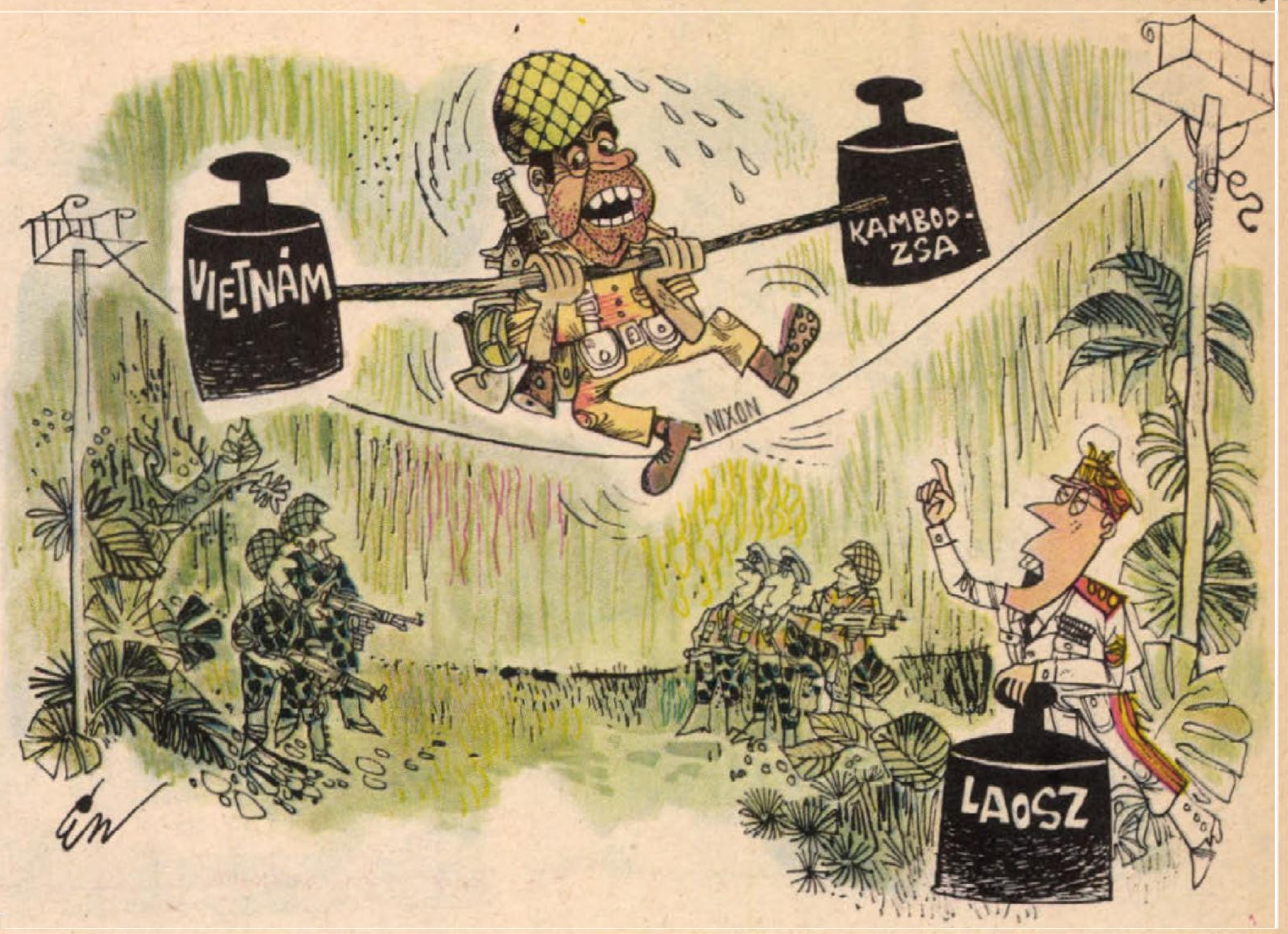
NÁSZÚTON

– Ma miért maradunk itthon, Gizikém? Esik?
– Nem. Ma azért, mert nagyon meleg van...

BUKÁSRA ÍTÉLT PRODUKCIÓ

Endrődi István rajza

– Halló! Még ezt a terhet is a nyakába kell vennie!

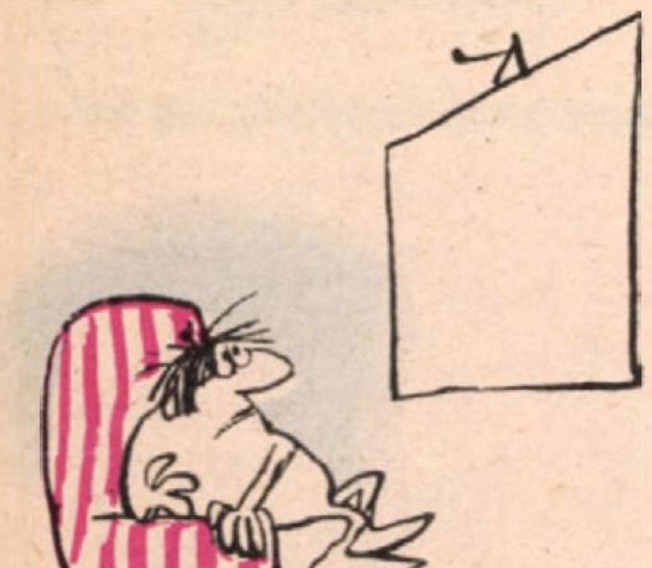
Segítség!

1

Amikor kiléptem a kapun, valami furcsa szagot éreztem... A kloroformnak van ilyen szaga, gondoltam magamban, a következő pillanatban valami nedves rongyot nyomtak az arcomra, és elvesztettem az eszméletemet.

2

— Felébredtünk? — kérdezte egy férfihang, amikor magamhoz tértem. Megdöbbenve láttam, hogy Kovácséknál ülök egy karosszékben. Mellettem, előttem és a hátam mögött: férfiak, nők, sámlikon, hokedlikon, párnázott székeken, és mindnyáján a szoba másik végébe meredtek, ahol egy vetítővászon lógott a falon.

— Mi ez? Mi történik itt? — kiáltottam idegesen. — Mit akartok tőlem?

— Szeretettel meghívunk jugoszláviai útifilmünk premierjére — mondta ünnepélyesen Kovács. — A filmet én és a feleségem készítettük, koprodukcióban.

3

S ekkor eszembe jutott, hogy Kovács már többször meghívott: nézzem meg, milyen remek útirajzfilmet készített nyolcmilliméteres Admirájával, de én mindig kerestem valami kibúvót, mindig találtam valami kifogást.

Csapdába kerültem! — villant át az agyamon. — Most már nincs menekvés!

A vetítőgép peregni kezdett.

4

Láthattuk Kovácsot a tengerparton, Kovácsnét a tengerparton, Kovácsot az utcán, Kovácsnét az utcán, Kovácsot a kempingtáborban, Kovácsnét a kempingtáborban...

Fél óra múlva valaki nagyot kiáltott, és a vetítés abbamaradt. A sötétben mindenki felugrált a helyéről.

— Senki sem hagyhatja el a helyiséget! — ordította egy férfihang, kisvártatva felgyulladt a villany.

Kovács gúzsba kötve hevert a földön, szájában egy zsebkendővel.

5

— Mindenki maradjon a helyén! — üvöltötte egy ismeretlen férfi. — A vetítést folytatjuk. Bemutatom önöknek ausztriai útirajzfilmünket. Főszereplők: a feleségem, a fiam, a menyem, a szomszédasszony, a kisunokám és szerény személyem.

Kénytelen-kelletlen visszaültem a helyemre. A szomszédom — mihelyt sötét lett — enni kezdett.

— Maga nem hozott ennivalót? — kérdezte tőlem.

— Én háromnapi hideg élelmet hoztam magammal. Remélem, elég lesz.

Peregni kezdett a film: Prága tornyai, a Moldva, a Károly-híd.

— Árulás! — sikított fel egy nő. — Ez nem a mi filmünk!

6

— Nem. Ez nem a ti filmetek — mondta egy szakállas férfi, midőn felgyulladt a villany. — Ezt a filmet az én Kvarc filmfelvevőmmel készítettem, prágai kirándulásunkon.

Az ausztriai útirajz-filmes ájultan hevert a földön. Leütötték. A feleségem zokogva hajolt föléje.

— A szobából senki sem távozhat! — mondta a szakállas amatőr. — A vetítés folytatódik!

A vetítés azonban nem folytatódott: sötétség borult a szobára. Valaki kikapcsolta a villanyt. Kitört a pánik!

7

— Meneküljünk! — suttogta fülembe egy női hang. — Balra van az ajtó. Én ismerem a járást. Adja ide a kezét!

Tapogatódzva kibotorkáltunk a lakásból. A folyosón futni kezdtünk. Az amatőrfilmesek utánunk.

— Itt lakom — mondta izgatottan a nő, és belökött egy ajtón. — Maradjon csendben, nem szabad megtudniuk, hogy itt vagyunk...

8

A nő nagyon csinos volt. Átkozottul csinos. És még mindig fogta a kezem.

— Megmentőm! — suttogtam a fülébe. — Hogyan köszönjem meg magának?

— Pszt! — felelte hozzám dörgölőzve. — Jöjjön utánam, de lábujjhegyen.

Megszorítottam a kezét és követtem. Lábujjhegyen.

9

Bevezetett egy szobába, felgyújtotta a villanyt, aztán kulcsra zárta az ajtót.

— Egyedül él? — kérdeztem tőle.

— Teljesen egyedül... Rettenetesen magányos vagyok...

— Én is — mondtam részvevő hangon. — Én is nagyon magányos vagyok.

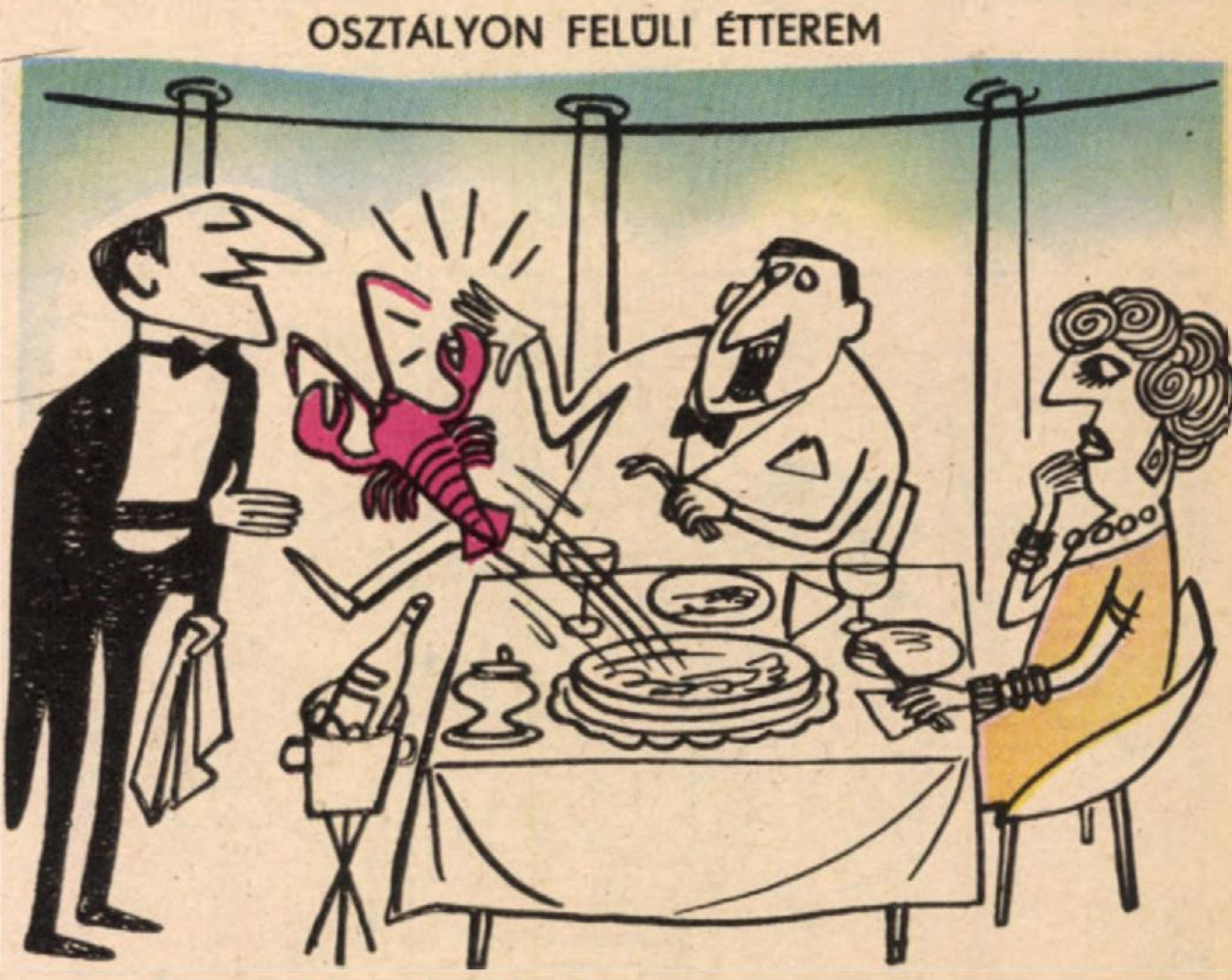
— Egyetlen szenvedélyem az utazás... Legutóbb Romániában jártam...

10

„Mindennek vége! Innen nem kerülök ki élve!" — állapítottam meg elkeseredetten. Mert világlátott asszonyka volt. És amatőrfilmes.

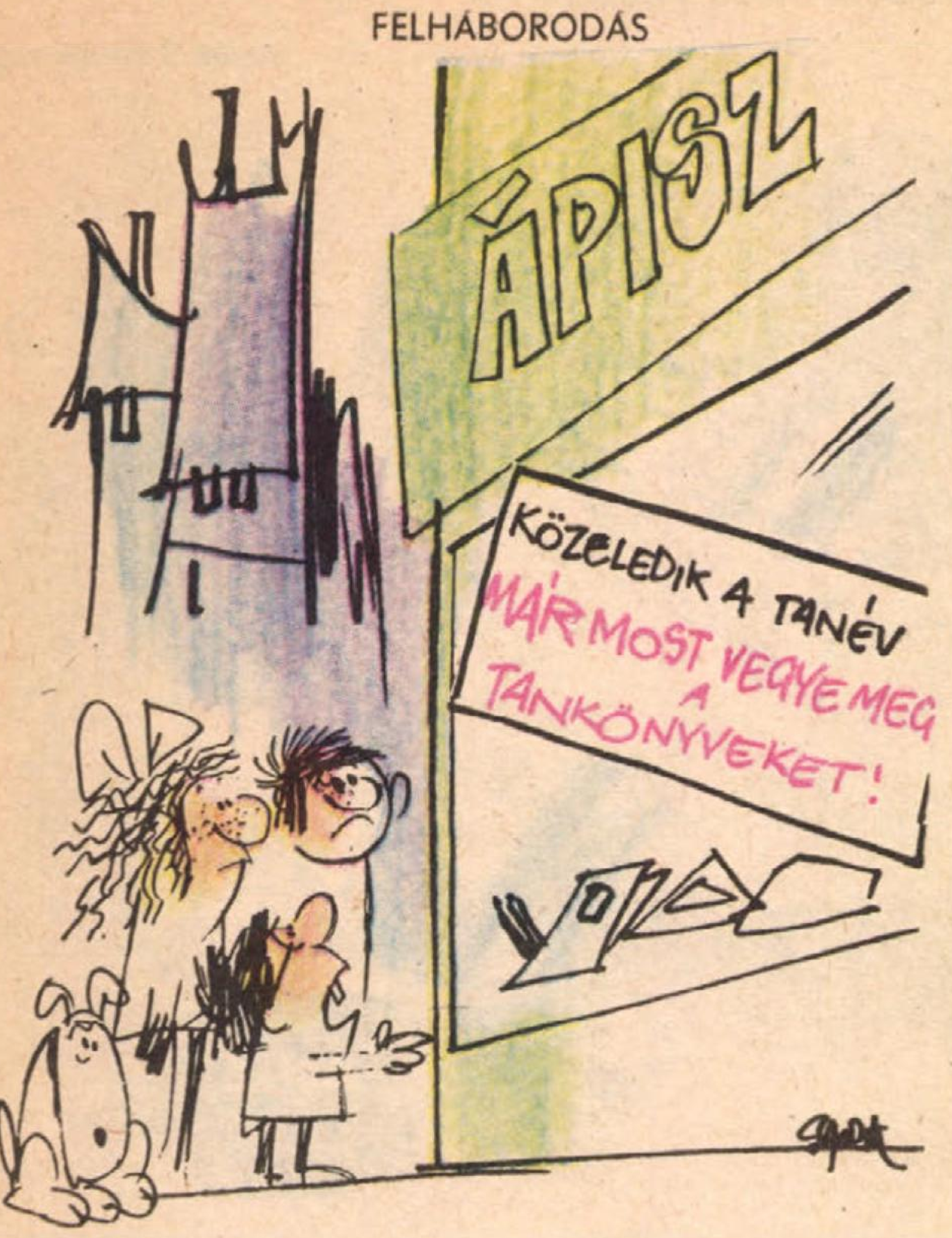
Mikes György

OSZTÁLYON FELÜLI ÉTTEREM

– Amint méltóztatik látni, mi csak egészen friss ételt tálalunk!...

FELHÁBORODÁS

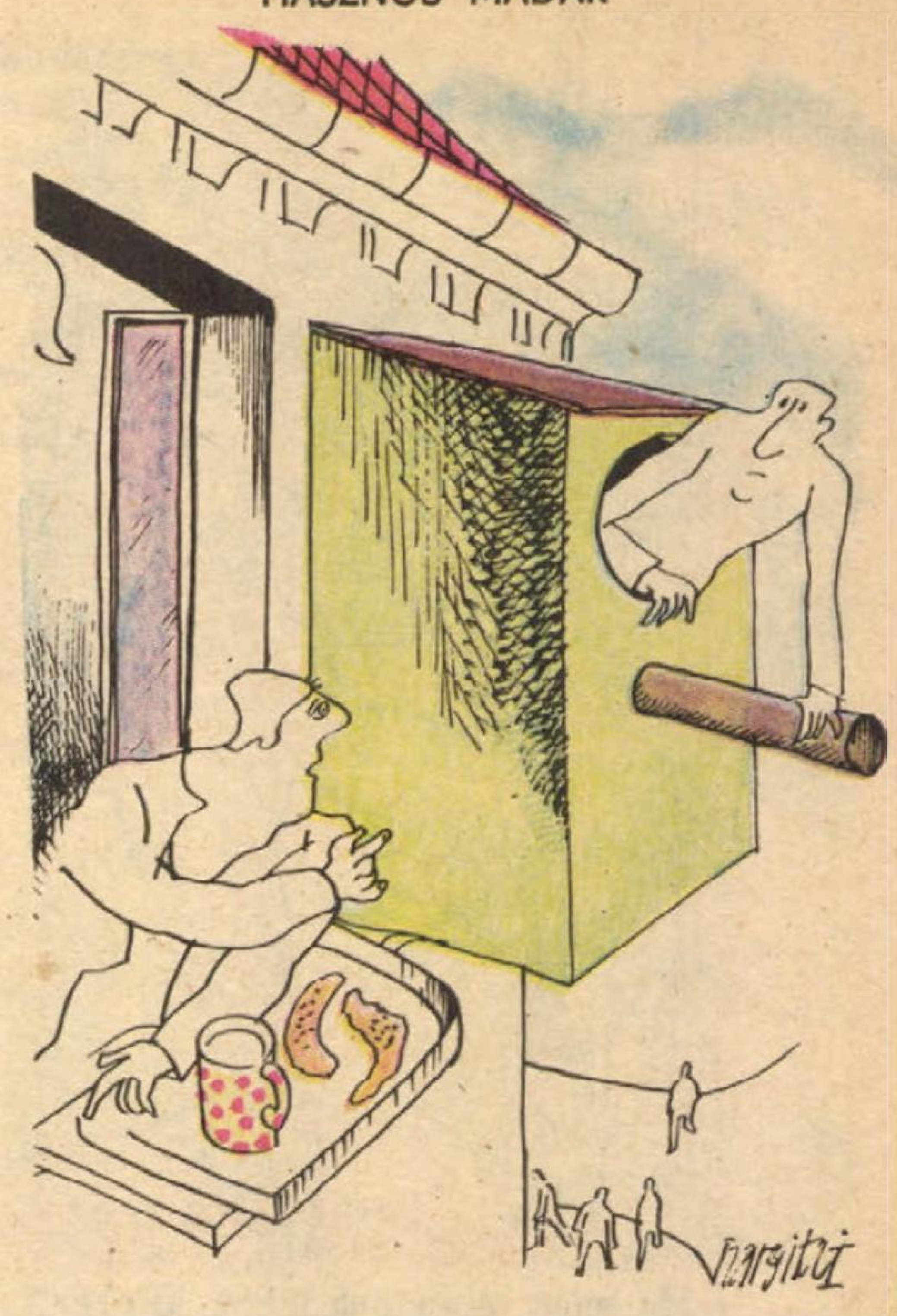
– Én az új ifjúsági törvényben megtiltanám, hogy a tanulókat a szünidőben ilyesmikkel provokálhassák!

KÖZVÉLEMÉNYKUTATÁS

– Mi a véleménye a családtervezésről?..

HASZNOS MADÁR

– Ha megette a reggelijét, az albérlet jövő havi bérét tegye a tálcára!

Levél „NADRÁG"-ügyben

Kedves J. Ibolya!

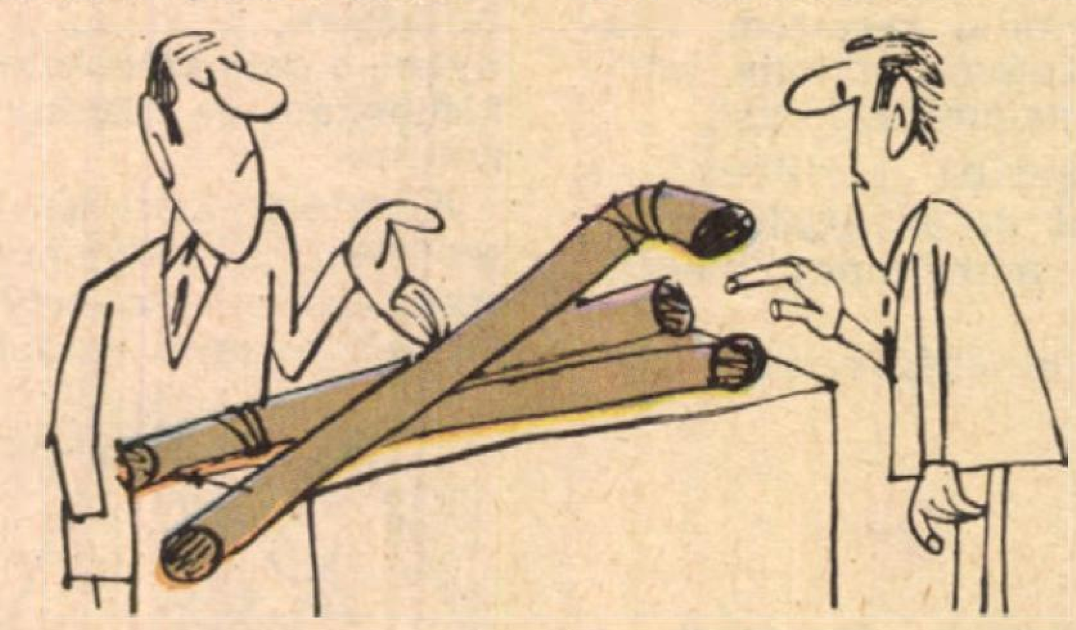
Ha nem kerülte el figyelmét, a múlt heti lapszámunkban, a „Nadrág" című írásunkkal kapcsolatban közöltük az illetékes kiskereskedelmi vállalat igazgatójának válaszát. Az eladó elismerte, hogy a vevő után fenyegető módon kiment az utcára, de azt nem sikerült bizonyítani, hogy megverte volna. A bolti eladót fegyelmi büntetésként megrovással sújtották. Az ügyet tehát a magunk részéről lezártuk.

Ennek előrebocsátása után, szerkesztőségünk nevében, hálásan köszönöm gavallériáját: elvégre ötven szavas dísztávirat nem olcsó mulatság. Külön öröm számomra, hogy Munkácsy Mihály Virágcsendélet LX 5-ös számú dísztáviraton üdvözölt, és nagyrabecsüléséről biztosított bennünket. Ezzel meg pláne le lenne zárva a „Nadrág"-ügy.

Amiért most mégis foglalkozom vele, arra dísztáviratának következő mondatai késztetnek: *„A nadrág-cikk biztos, hogy igaz, viszont, higgye el nekem, pozitív példák is vannak a kereskedelmi dolgozóknál. Stop. Ők ugyanolyan hús-vér emberek, mint ön vagy én."*

Ez utóbbi megállapításával tökéletesen egyetértek. Abban sincs közöttünk nézeteltérés, hogy „pozitív példák is vannak a kereskedelmi dolgozóknál". Hogy mégsem ezekről írunk, annak nem a mi gonoszságunk az oka. Egyszerűen arról van szó, hogy a dicséret nem a mi „asztalunk". Minket olyan különös fából faragtak, hogy inkább ostorozzuk a hibákat, kipécézzük a mulasztásokat, mint akár egyszer is dicsérjünk valamit vagy valakit. Ezt várják tőlünk az olvasók is, ezért kapjuk tőlük a panaszos leveleket ügyes-bajos dolgaikról. Egy olvasónk például ezt írja:

„A vas- és edényboltban kályhacsövet kértem. Az eladó a pultra tette.

— Milyen méretű ez a cső? — kérdeztem.

— Mit tudom én?! — felelte az eladó, mire, ahogy Pesten mondani szokták, „felment a pumpa", és epésen megjegyeztem:

— Ezt pedig önnek illenék tudnia!

Megkerestem az üzletvezetőt, udvariasan rendelkezésemre állt, és megadta a kellő felvilágosítást."

Ha azt akarjuk, hogy ezen a téren változzék a helyzet, akkor a mi lapunkban az ilyen *negatív* példákat kell megírni. Sajnos, még a tizedét sem írjuk meg annak a számtalan mulasztásnak és hanyagságnak, amit megírhatnánk. És mit gondol, kedves J. Ibolya, miért nem írjuk meg? Azért, mert nekünk is éppen olyan jó szívünk van, mint amilyen önnek.

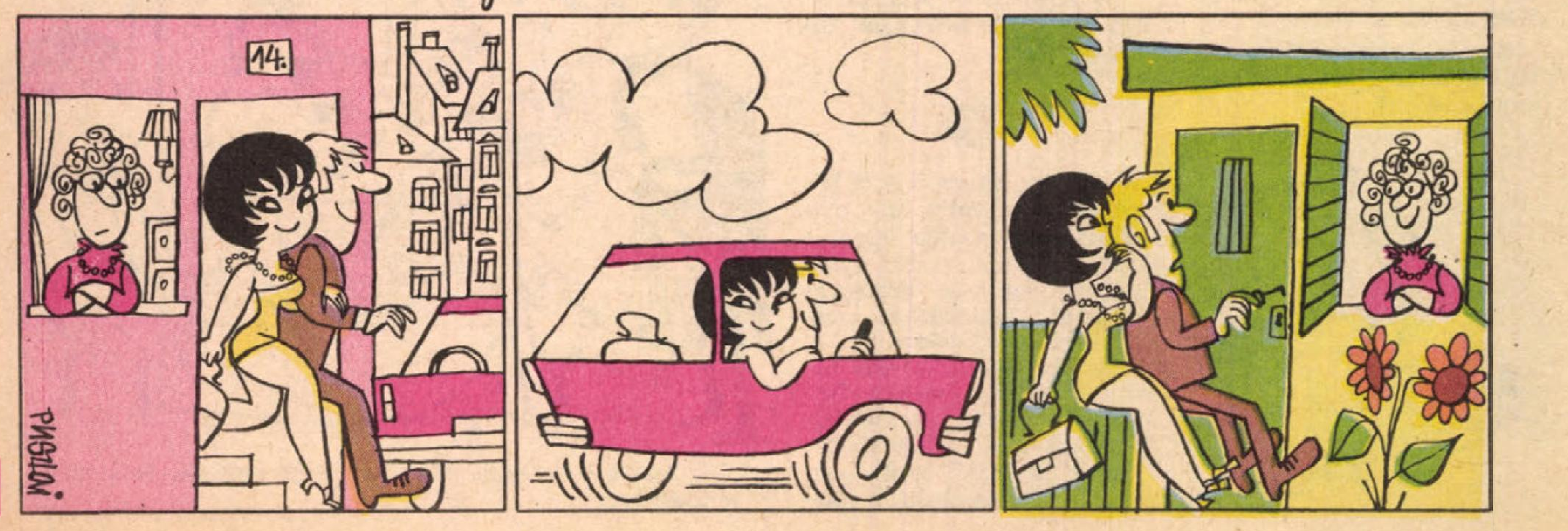
Szeretném azonban megnyugtatni: mi ennek ellenére optimisták vagyunk. Egyrészt azért, mert előbb-utóbb bizonyára vonzóbb lesz az eladók számára a kereskedelmi pálya, mint amilyen most, és akkor nyilván megszűnnek az ilyen jelenségek. Másrészt azért, mert a kereskedelmi eladók modortalansága nem magyar találmány, nemcsak nálunk lelhető fel. Nemrég olvashatta az újságban, hogy egy New York-i áruház panaszirodájának kis ablakában egy idegcsillapítókkal teli doboz, és a dobozon a következő felírás áll: *„Mielőtt még jobban felizgatná magát, vegyen be egy tablettát. Azután sokkal jobban megértjük egymást. Köszönjük."*

Nagyon örülnék, kedves J. Ibolya, ha egyetértene velem abban, hogy egyes üzletekben nálunk is meg kellene honosítani az idegcsillapítókkal teli dobozokat. Legalábbis egyelőre...

Szívélyesen üdvözlöm:

Földes György

Jucika és az erényes főbérlő

TENGERI TÖRTÉNET

A hajótörött a Csendes-óceán kellős közepén apró tutaján boldogan vesz észre egy közeledő vitorlást. A vitorlás egyetlen utasa azonban sajnálkozva kiáltja oda a hajótöröttnek:

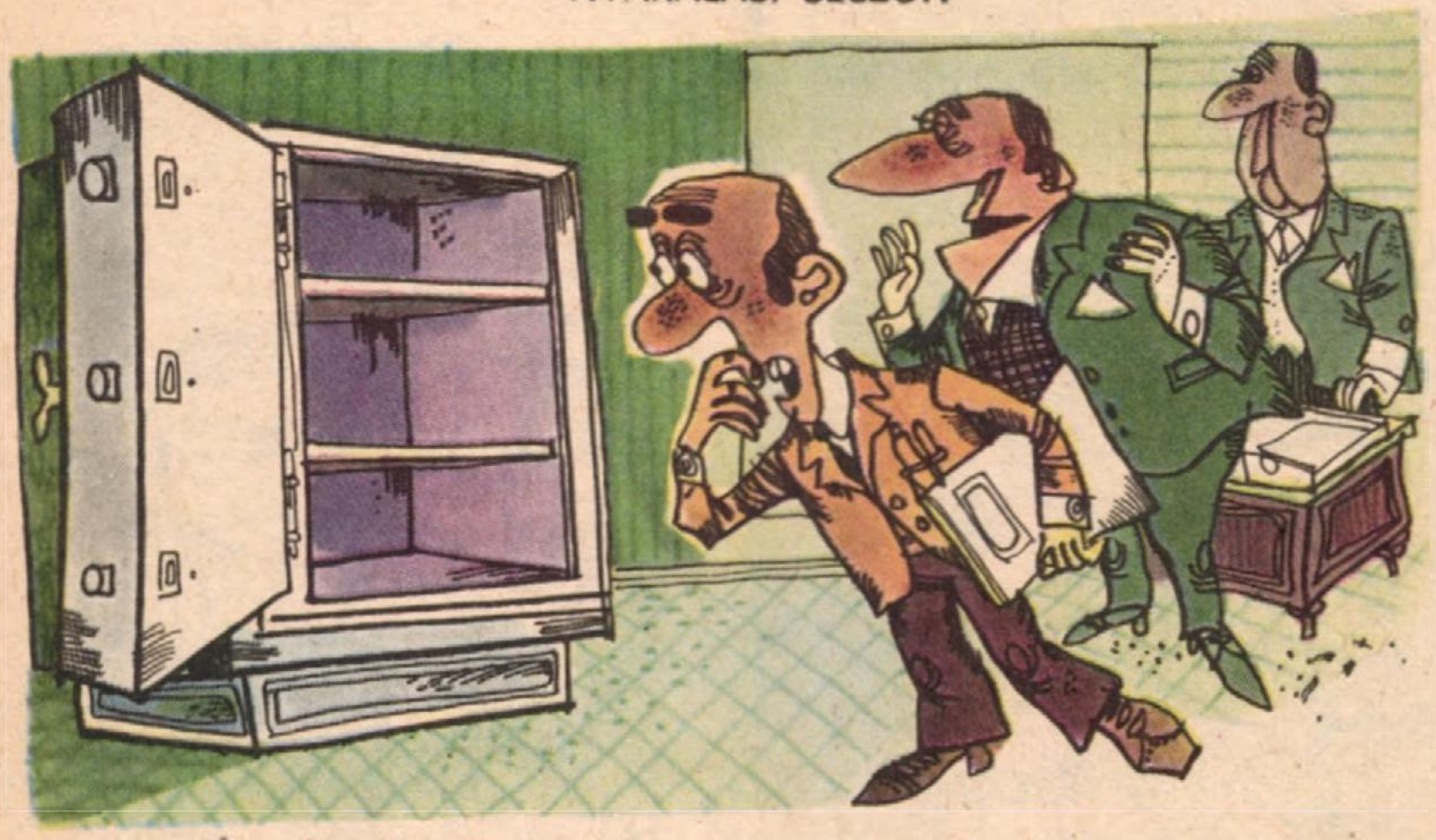
Szívesen felvenném, de versenyen veszek részt, és én az egyesben indultam!

ÉLELMES EMBER

- Mindenáron prémiumot akar kierőszakolni.

NYARALÁSI SZEZON

– Úgy látszik, a pénztáros nemcsak a szabadságát vette ki, hanem a pénzt is!...

HIRDETÉS

Erdei Sándor rajza

NAGYREMÉNYŰ GYEREK

A zsebrádió kéthetes volt,
a fiú hároméves,
mindkettő bömbölt reggel, este
és mindkettő oly édes!
A kisfiú a rádiót akarta.
– Adi, adi! – folyton ezt kiáltotta,
s az apa, büszkén nézve szét,
így szólt: – Már tudja nagy költőnk nevét!
Majd felhangzott egy opera zenéje,
a fiú megint kapkodott feléje:
– Ajda! Ajda! – ezt hajtogatta
és dicsőségben úszott apja:
– No, halljátok ezt? Hogy utána
a Verdi-operát kívánja! –
De nem ezt adták. Hanem oly zenét,
mely dallam nélkül úgy rezeg eléd,
mint dörzs-zörej, mit csorba fék okoz.
...Az apja ölében feküdt a kis doboz,
a kisfiú ezt nyomban megragadta,
füléhez tette, fél percig hallgatta,
majd úgy vágta a földhöz az egészet,
hogy széthullt, mint a bánatos enyészet.
Befut a mama, magából kikelve,
egy székbe ájul, míg magához tér ő,
s az apa szól, örömkönnyekkel telve:
– Mit szólsz, a gyerek milyen zeneértő!

Lovászy Márton

VAN-E ÉLET A MARSON?

Megszokott asztaltársaságommal ültem a „Vidám Marhafelsálhoz" címzett vendéglőben. Jóféle olaszrizlinget iszogattunk beszélgetés közben. Egyszer csak az egyik barátunk nagyon érdekes problémát vetett fel, és ennek nyomán majdnem tettlegességig fajuló vitát folytattunk arról a nagy horderejű kérdésről: van-e élet a Marson?

— Nincs. A fejemet teszem rá, hogy nincs! — kiáltottam szenvedélyesen. Ekkor a szomszéd asztalnál ülő, egyszerűen öltözött, negyven év körüli, nyílt tekintetű, mosolygós arcú férfi felállt, mellém lépett, udvariasan meghajolt, majd így szólt:

— Nagyon könnyelmű kijelentést tett, uram. A Marson igenis vannak élőlények. Nézzenek rám. És ha szívesen látnak egy Mars-lakót az asztaluknál, engedelmükkel helyet foglalok.

— Parancsoljon — válaszoltam idegesen. — Tehát ön azt állítja, hogy egyenesen a Marsról jött?

— Nem egyenesen. Mert előbb meglátogattam a nővéremet a Rottenbiller utcában. Hála az égnek, jól van. A férje szépen keres. Maszek bádogos.

— Ez tehát azt jelenti, hogy a nővére szintén Mars-lakó?

— Természetesen. Odafenn már gyűrű menyasszony volt, de megtudta, hogy a fiúnak viszonya van egy tizián-vörös manikűrösnővel. A Mars-lakók üdvözletét hozom önöknek. Egészségükre! — mondta barátságosan, és egy slukkra megitta a borát.

— Egy biztos: ilyen jó olaszrizling nálunk nincs — csettintett a nyelvével elismerően.

— Érdekes, a karikaturisták egészen másképp képzelik el a Mars-beli embert. Kockafejjel, négy lábbal, radar fülekkel ábrázolják magukat.

— Ostobaság! Éppen olyanok vagyunk, mint önök. Van köztünk szeplős, sima bőrű, csúnya, szép, józan életű, italkedvelő. Nem tagadom, én az utóbbiakhoz tartozom. Isten, Isten! — emelte fel újra a poharát.

Óvatosan megtapogattam sötétszürke öltönyét.

— A ruhája is pontosan olyan, mint a mi készruháink. De ez mellékes. Könyörgök, meséljen, ha már ilyen szerencsésen összeakadtunk. Hallani szeretném: milyen az élet a Marson?

A távoli bolygó titokzatos szülötte egy cigarettát kért, rágyújtott, s jólesően eregette a kék füstkarikákat.

— Milyen az élet? Unalmas. Egyik bolygó olyan mint a másik.

— De mégis. Milyenek a munkakörülmények?

— Kevés a segédmunkás. Túl sok az adminisztratív munkaerő. A gyárak nagyítóval keresik a fizikai dolgozókat.

— A kereskedelem?

— Az eladók egy része udvariatlan, goromba.

— A szerelem, a nők?

— Mindenáron férjhez akarnak menni. Gyakran látni fiatal nőket 30 évvel idősebb férfiakkal.

— Közlekedés?

— Sok a probléma. A buszok ritkán járnak. Az autósok és a gyalogosok között nagy az ellentét.

— Furcsa, titokzatos, rejtelmes világ lehet — mondogattuk megborzongva. — Mi nem is tudnánk ott élni...

— Ugye nem sajnálnak még egy fél litert egy kispénzű Mars-lakótól? — kérdezte esdő tekintettel a különös vendég.

Megtöltöttük a poharát. Koccintottunk. Asztaltársaságunk egyik tagja újabb témát dobott be:

— Barátunk jóvoltából most már tudjuk, hogy van élet a Marson. De mindennél jobban fúrja az oldalamat: vajon van-e élet a Saturnuson?

Barátunk mohón felhajtotta a borát és aztán válaszolt:

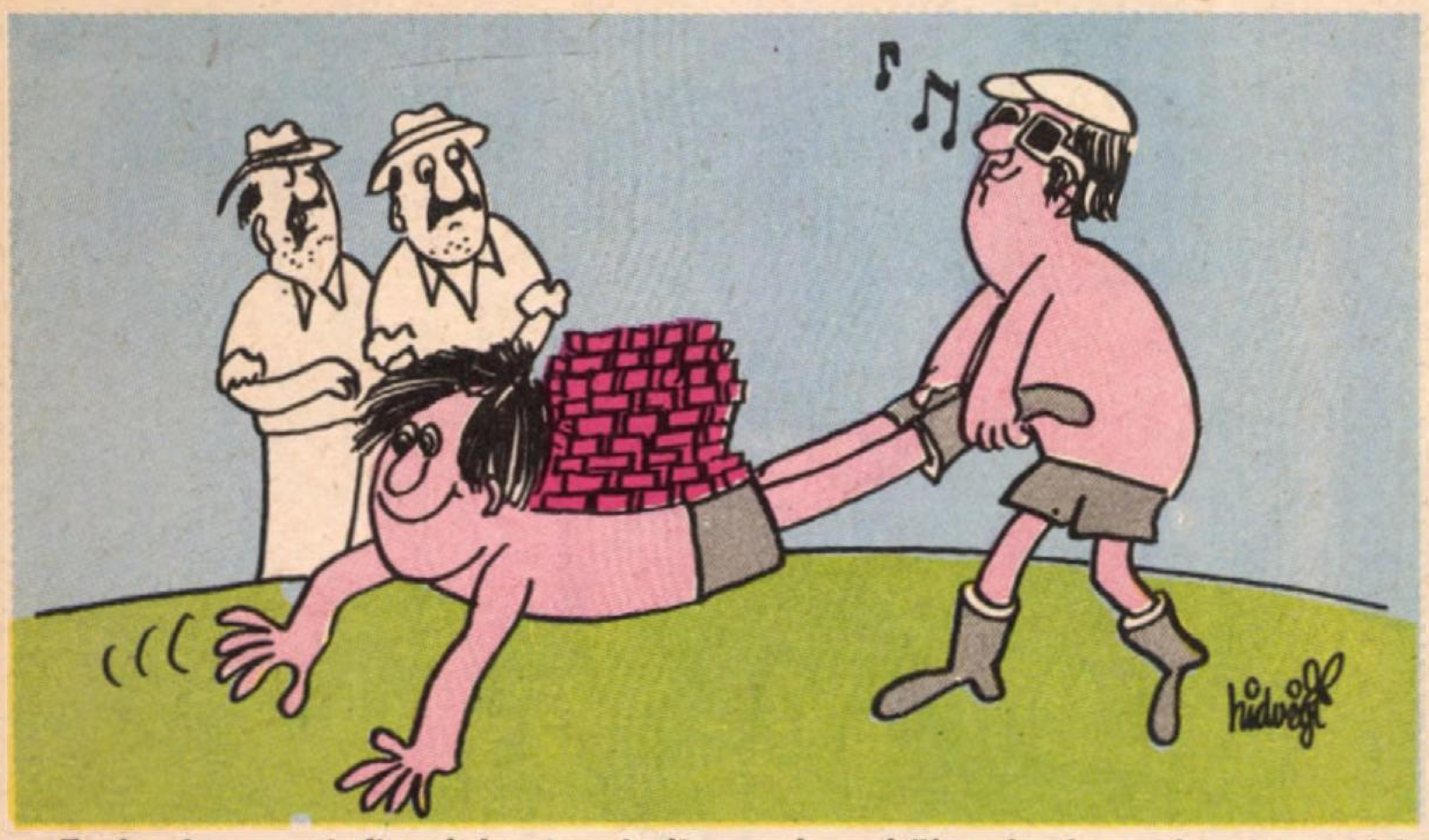
— Van-e élet a Saturnuson? Erről aztán sokat tudnék mesélni. Gyermekkorom legszebb éveit, bolondos, édes-bús fiatalságomat ugyanis a Saturnuson töltöttem, ahol a nagybátyám gázóraleolvasó. Uraim, részletesen elmesélem önöknek, hogy milyen az élet odafönt... De előbb hozassanak még egy fél litert...

Galambos Szilveszter

ÉPÍTŐ-TÁBOR

NEMZEDÉKI ELLENTÉT

(Hidvégi János rajzai)

– Ezeknek a mai fiataloknak mindig csak a hülyeségeken jár az eszük!

KÍVÁNCSISÁG

– Szerinted ezt beszámítják a nyugdíjba?...

Hibás körforgás

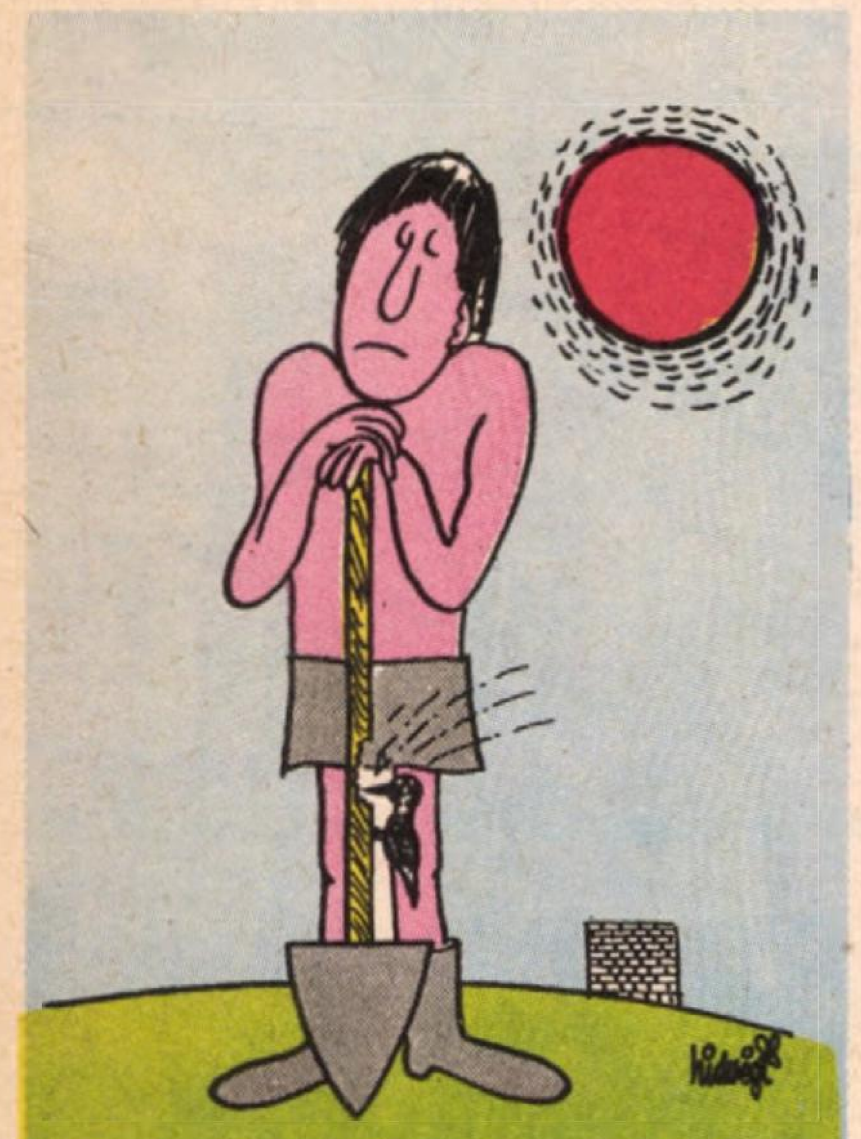
Csinálhatsz-e munkaerőként
Szebb karriert és ragyogóbbat
Manapság egy bejárónőnél,
Ki nőnek is ma legkapósabb?

Legkapósabb s legelfoglaltabb!
Kezétől ragyog más lakása,
Ám jut-e rá ereje kellő,
Sajátját hogy ragyogva lássa?

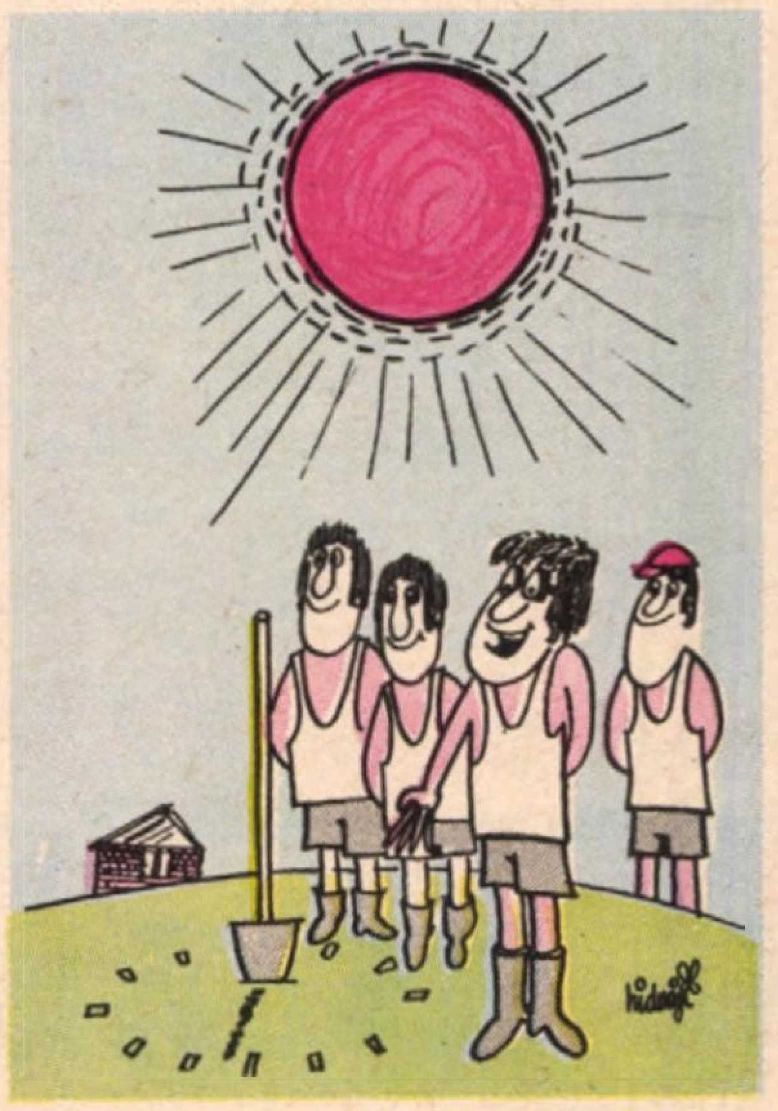
Nem kell persze félni miatta,
Fizetik olyan jó áron őt,
Megengedheti magának, hogy
Ő is tartson egy bejárónőt.

S. Z.

A LÓGÓS

REKLAMÁLÁS

– Mindjárt dél, és a kaja még sehol...

HAZATÉRÉS A TÁBORBÓL

– Nahát, hogy mennyit izmosodtál, Béluci!...

RAGASZTOTT RUHÁK

HUMORÜGYBEN SZEPESI GYÖRGYNÉL

A Rádió híres Pagodájában találkoztunk, percre pontosan, ahogy megbeszéltük. A kölcsönös üdvözlés után azonban, mielőtt elindíthattam volna humorügyi mérkőzésünk labdáját, tapasztalnom kellett, hogy Szepesi nemcsak elméletben, hanem gyakorlatban is érti a futballt. Zsebkendőnyi helyen kicselezett, lefordult rólam, majd átkígyózva az útjába álló ismerősökön, elfutott, és éles szögből bevágódott az egyik stúdióba, ahonnan kapásból Bécsbe továbbított...

Bánatomban rendelek egy üveg narancsitalt, s azt kortyolgatva várok az újrakezdésre. Közben próbálom fölidézni azt a történelmi pillanatot, amikor először hallottam Szepesi-közvetítést.

Bizony alaposan vissza kell lapoznom emlékezetem könyvében, amíg végre rábukkanok a képre: Angyalföld, a vasúti töltés tövében gazos grund. Ott kergetjük a labdát vagy húszan, srácok. Az egyiknek állandóan jár a szája, mígnem közli vele Kranyó, a kapitány: „Gyuri! ha nem focizol, hanem pluhárkodsz, állj a pálya szélére!"

— Lehet, hogy akkor választottad a pálya szélét? — kérdezem tőle az emléket idézve.

— Hány éve is ennek? — néz rám.

— Az egyszerűség kedvéért számoljunk évtizedekben.

— Nem, inkább hagyjuk! — legyint elkomorodva.

— Bocsáss meg, de a közvetítéseidet hallgatva, azt tapasztaltam, hogy van humorérzéked.

— Pontosabban: nem hagyok ki semmi ziccert, ha nyerésre állunk. Vesztésnél ugyanis a humort nem vigasztaló akasztófahumornak érzi a szurkoló, hanem pimasz cinizmusnak. Egyszer pusztán annyit mondtam, egy rossz emlékű külföldi mérkőzés végén, hogy „legalább nem megyünk haza üres kézzel". Olvastad volna azokat a leveleket, hallottad volna azokat a telefonokat... A legenyhébb is azt javasolta, hogy „szórakozzam mással". Pedig magam is nagyon szomorú voltam akkor, és ez érződött is — kellett, hogy érződjön — a hangomon.

— De azért bizonyára akadt egy vagonra való vidám élményed.

— Még nem mértem meg, de körülbelül annyi. Csakhogy — hivatásomnál fogva — már mindent elmeséltem. No, azért a mostani futball-világbajnokságra emlékezve, fölelevenítem a brazilok varázslónőjét. „Hátha valaki nem ismeri..."

— 180 centi magas, hatalmas mulatt nő, Donna Maria Inacia Dias. Az ő közbenjárását kérik a brazilok minden mérkőzés előtt. „Ó, egek ura, hozzád fohászkodom!" — kezdi ilyenkor könyörgését a varázslónő és szertartásának állítólag nem kis része van a nagyszerű győzelmekben, ha... ha nem a magyar csapat az ellenfél. Velünk szemben két alkalommal is (1954-ben és 1966-ban) csődöt mondott a tudománya.

— Nem lehetséges, hogy ennek a papnőnek valamelyik őse magyar volt, s ezért velünk szemben nem teljes erőbedobással fohászkodik?

— Ugyan! — legyint spontán, majd elneveti magát. — Habár... nem is csodálkoznék. Ért engem már különb meglepetés is.

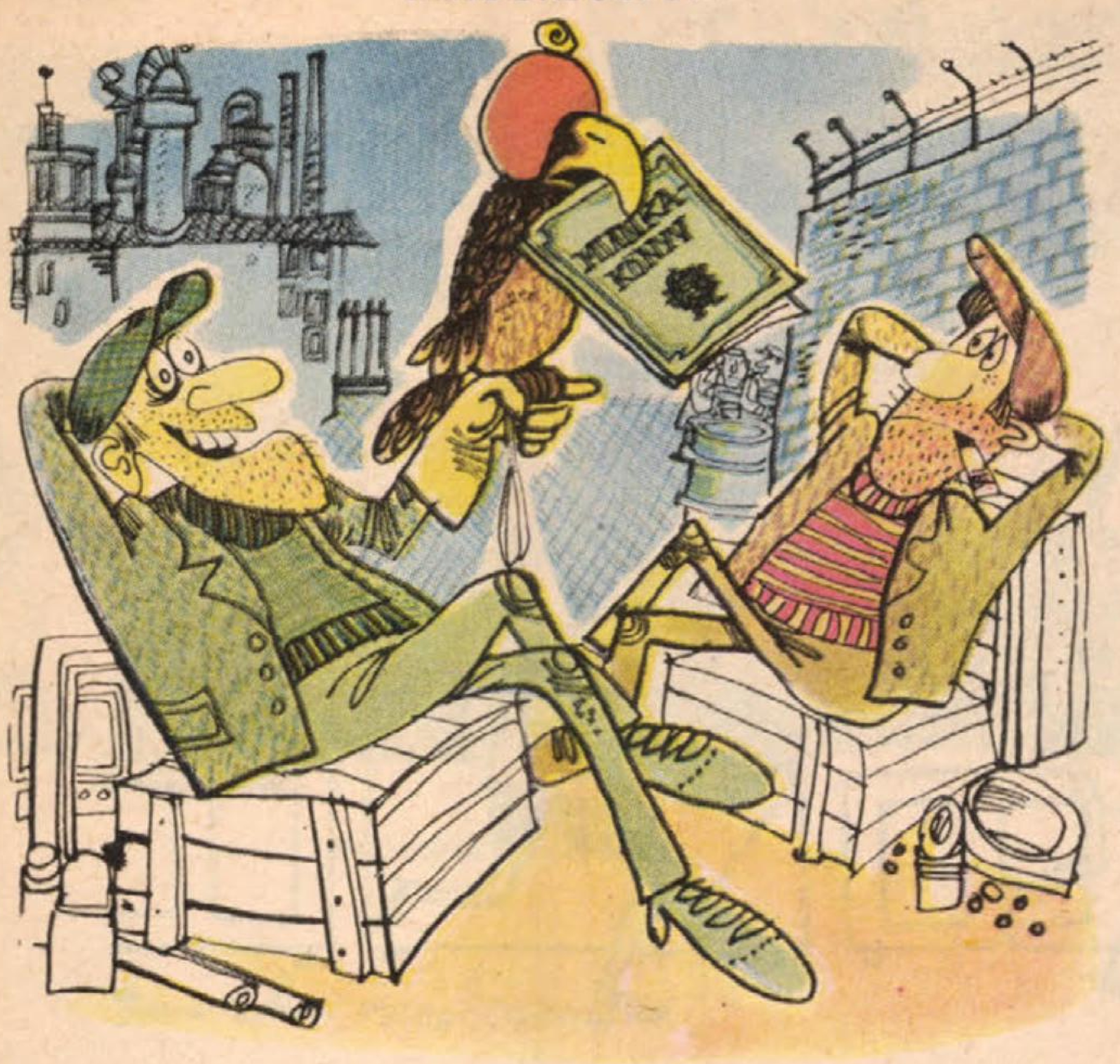
Elmeséli, hogy a chilei világbajnokság alkalmával egy ott élő magyar család már kint született fia, Roberto kirándulni vitte őt. Lementek majdnem a Tűzföldig, ahol áthajóztak az egyik parányi szigetre. A sziget kis kikötőjében szendvicset árult egy barna bőrű ember. Vettek a speciális húsos készítményből. A második harapás után azt mondja Robertónak: „Ezt sem tegnap sütötték." — „Mit csináljak, uram, ha csak minden második nap jár ide az a nyavalyás hajó!" — szólt oda spontán a szendvicsárus és csak utólag vette észre, hogy magyarul beszélt.

— Ebből az a tanulság, mindenütt vigyázni kell, mit mond az ember *magyarul.*

— Valamint arra, hogy elég magyarul mondja-e azt, amit mond. Máig sem tudom megfejteni például, hogy mit mondhattam egy alkalommal az Automata Közönségszolgálat című műsorban, aminek az lett a következménye, hogy egy romániai magyar asszony („csinosnak mondott, elvált") arra kért, szerezzek neki férjet. Csak három levélváltás után értette meg, hogy az én közvetítői tevékenységem kizárólag sporteseményekre szorítkozik.

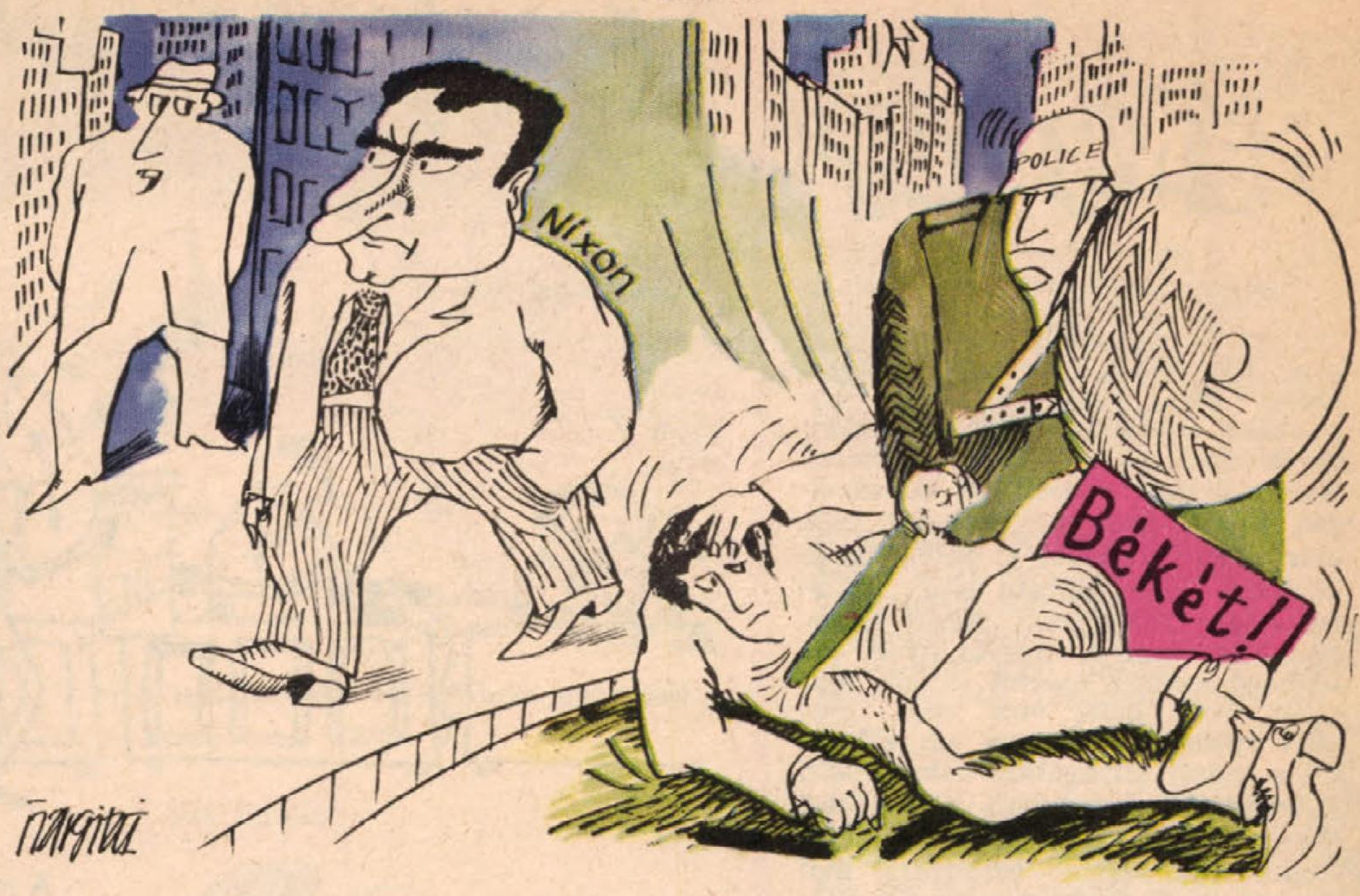
Sólyom László

VÁNDORSÓLYOM

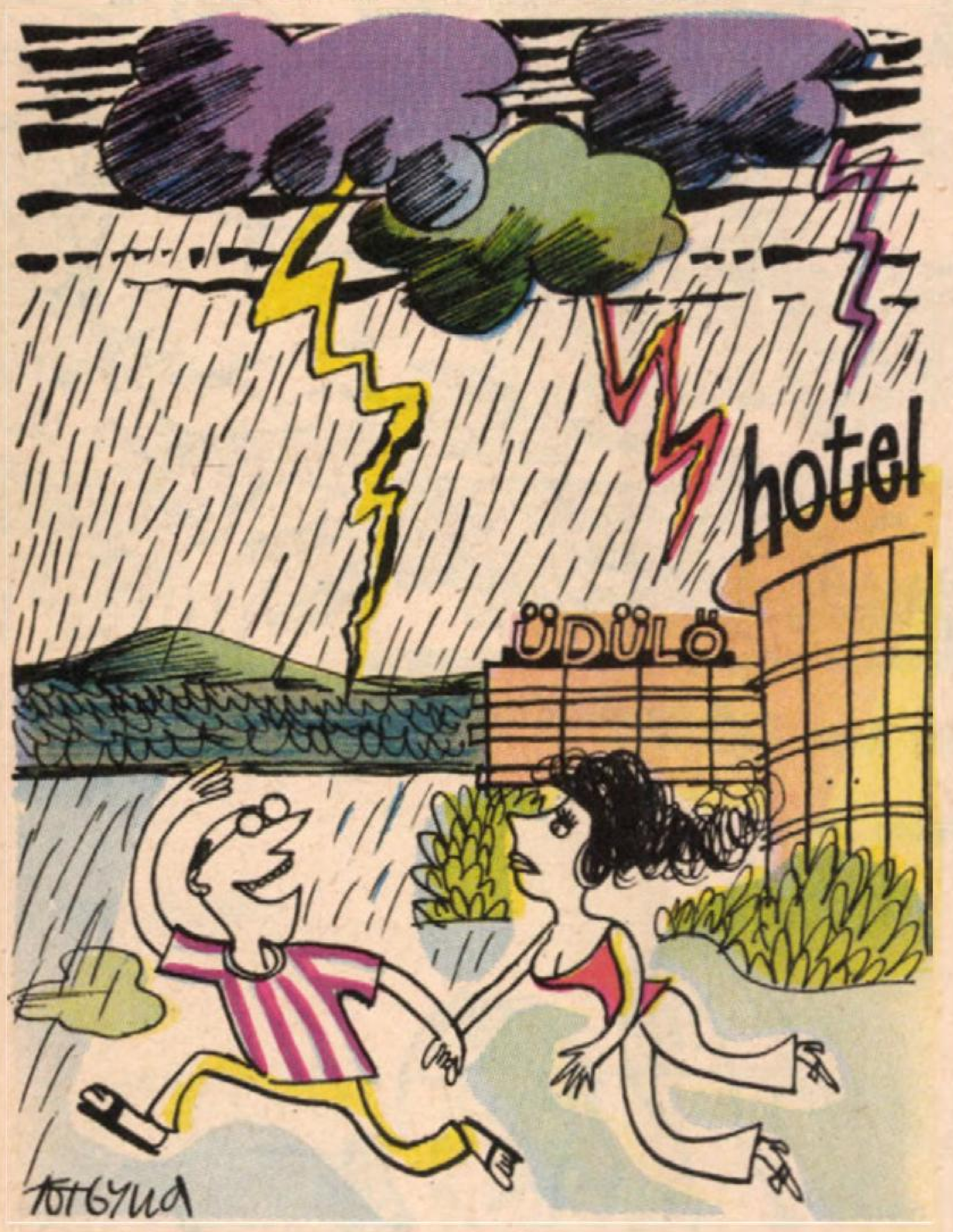
– Ugy idomítottam, hogy ahol a legtöbbet ígérik, ott leadja a munkakönyvemet...

KÖZÖNY

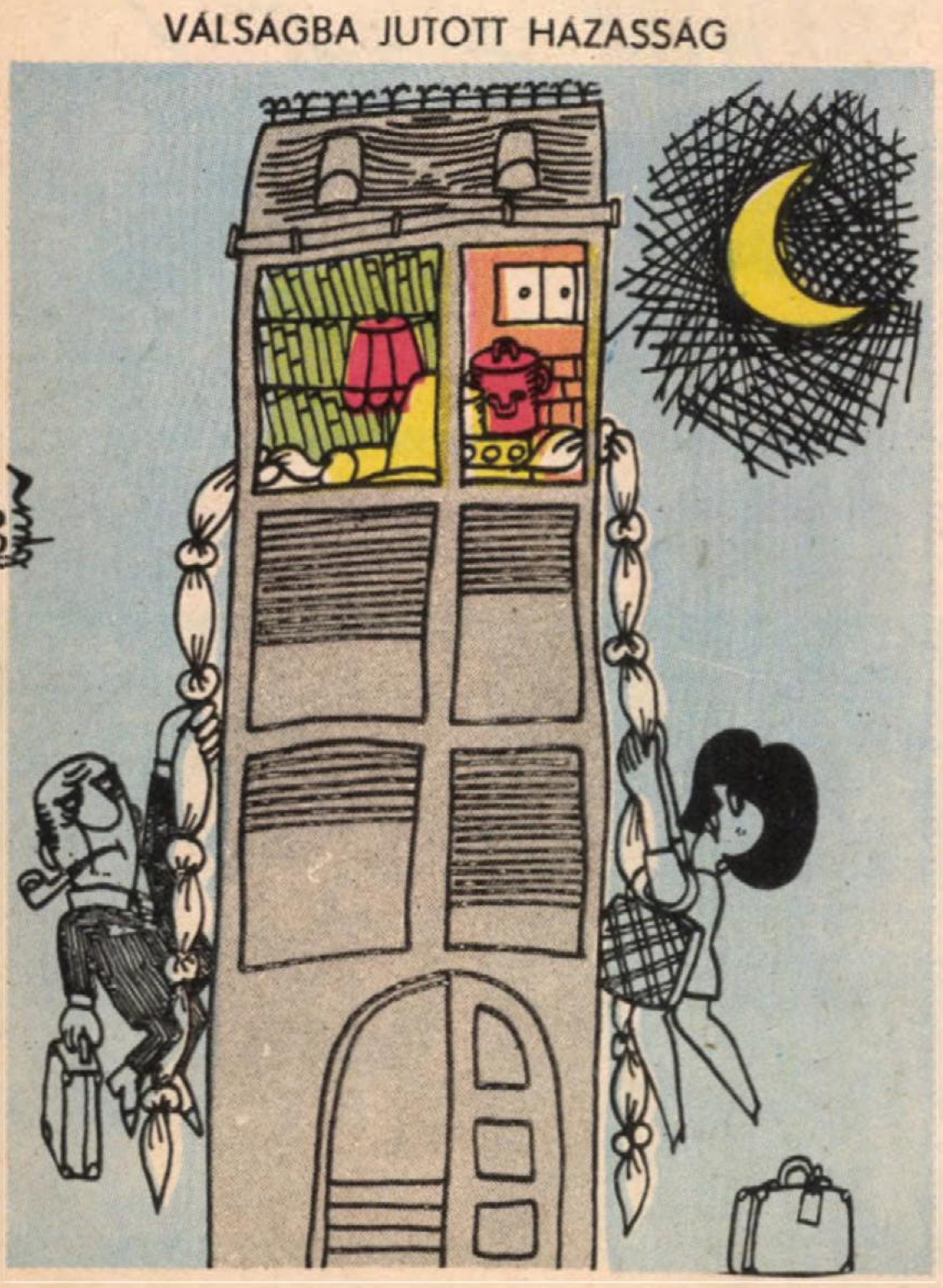
– Mondja, elnök úr, most miért nem avatkozik be?

NYARAL A METEOROLÓGUS

– Szivecském, buszke vagyok magamra. Pont ilyen időt jósoltam!

VÁLSÁGBA JUTOTT HÁZASSÁG

Egy kis öreg naplójából...

1

Ámbár, ha úgy rám néz az ember, elég nagy öregnek látszom. Ezerkilencszáztizennégyben egy méter hetvenkettőnek nyilvánított az az ezredorvos, aki sorozott, azóta meg is fogytam, meg ez a fekete pulóverem is magasít egy kicsit, és valahogy mégse lettem nagy öreg. Ezt onnan veszem észre, hogy akármilyen rokonszenves riporttéma is lett ma a nagy öregek megszólaltatása, engem eddig a fene se szólaltatott. Pedig megértem két világháborút, sőt, egy sortatarozást is, hát mégis lenne talán egy-két nem túlságosan nagyigényű megfigyelésem.

2

Megjegyzem: ezeket a fiatal párokat már nem is igen figyelem. Csak úgy elnézem: hogy andalognak úton-útfélen, kézen fogva egy darabig, aztán hirtelen megállnak és összetapadnak. Ebben nincs is semmi meglepő. Ha két magdeburgi félteke közül kiszivattyúzzák a levegőt, akkor hat lóval se lehet őket széjjelválasztani. Ezt én tanultam a középiskolában. Lehet, hogy ők is ott tanulták.

Hanem aztán vannak olyan fele-fele-párok is. Magas, őszülő férfi, miniszoknyás kislánnyal. El lehet tűnődni rajtuk. Mik ezek? Apa meg a lánya? Akkor mit fogják egymás derekát, összefonódva, mint egy kéttagú Laokoon-csoport, amiről a kígyó határidőmódosítás miatt lemaradt? Vagy koromfekete nőcskét látok, talitarka nadrágkosztümben, tengerzöld szemüveggel, meg egy csőnadrágos fiúval. Ezek csak úgy szabad kézzel mennek egymás mellett, miközben a kis fekete állandóan morog valamit, de a fiú oda se ránt, csak egy zsebcirkálórádiót szorít a füléhez. Azt hinné az ember, hogy ezek valami szerelmes pár, akik épp most vesztek össze, de egyszer csak azt mondja a nadrágkosztümösnek a csőnadrág, hogy:

— Ugyan, hagyj engem békiben, mama!

3

Na, de nadrág ide vagy amoda, ezt is értem. Csak az egyenjogúság miatt van ez az egész. Kiki abban jár, amiben akar. Ámbár próbálnék csak én egyszer itt a Bimbó úton végigsattyogni szoknyában! Az itt nem illik. Csak Skóciában. Hiába: igazi haladás csak ott van! Nyugaton!

4

És erről jut eszembe Amerika. Annak is csak a déli fertálya. Brazília. Azaz, hogy São Paulo városa, ahol több a magyar ember, mint Szegeden vagy Debrecenben. Ezt egy onnan jött szemtanútól hallottam. Egy református paptól. Kivándorolt magyar ő is, a fe-

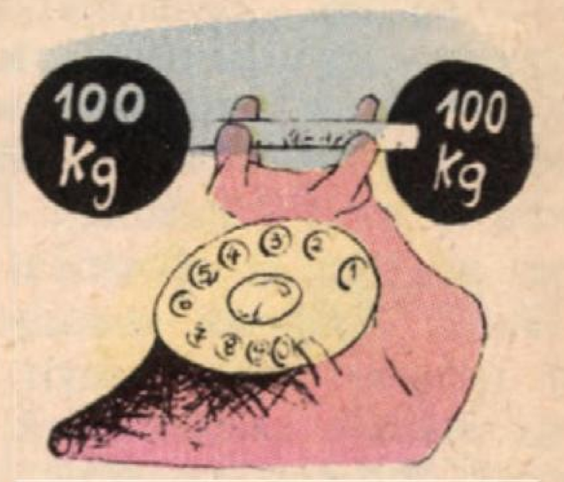
lesége is, csak az ötesztendős kislányuk brazil, mert az ott született, São Paulóban. Magyar óvodában, magyar gyerekekkel játszott, csupa magyar néni meg bácsi járt a házukhoz és most, amikor ellátogattak az óhazába, egy pár napot Bécsben töltöttek, ottani rokonoknál.

A kislánynak sehogy se ízlett a bécsi beszéd. Nem értett ő abból egy árva szót se. De szerencsére egyszer csak megint vonatra ültek, megérkeztek Hegyeshalomra, ahol is a gyerek boldogan kiáltott fel:

— Hál' istennek, itt megint brazilul beszélnek!

5

Csak egyvalamit tapasztalok némi kis tehetetlen búsongással. Azt, hogy milyen nehéz lett az utóbbi tizenöt-húsz esz-

tendő alatt a telefonkagyló. Mármint nekem. Felemelni. Pedig emlékszem: valaha, rajongó irodalombarát korombban milyen lelkendezve ragadtam kagylót, ha valamelyik barátomtól valami jót olvastam, láttam színházban vagy hallottam a rádióban.

De, sajnos, a múltkoriban még egy hét is beletelt, amíg oda tudtam magam erőszakolni a telefonhoz, hogy megmondjam egy írástudó cimborámnak: mennyire tetszett egy kis tévé-darabja. Aztán, végül is, nagy nehezen, mégiscsak felemeltem a kagylót és mondom neki:

— Ne haragudj, pajtás, hogy ilyen későn szólok, de öregszem. Nehezen emelem fel már a kagylót. Tudom, hogy a fiatal óriások közül rengetegen megelőztek, de...

— Tévedsz, öregem — vágott a szavamba nagy nevetve a barátom. — Eddig te vagy az egyetlen, aki ideszólt.

Hát ezt nem tudom mire vélni — gondoltam. Lehet, hogy a fiatalok is öregszenek?

Zágon István

PÉKBOLT

Arról panaszkodott valaki a Magyar Nemzetnek „Tisztelt Szerkesztőség!” című rovatában, hogy naponként bosszantja egy nagykörúti cégtáblának ez a felirata: *Pékbolt.* Nem szívesen szaporítom bosszúságát, sem az övét, sem másokét, akik már a Nyelvtudományi Intézettel is közölték ilyen feliratú tábla láttán fellobbant haragjukat. Mégis elárulom, hogy még A magyar nyelv értelmező szótára szerint is sok más olyan bolt, üzlet van, ahol „embert árulnak”. Íme egy kis választék a szótár anyagából: ***cukrászbolt, cukrászüzlet, hentesbolt, hentesüzlet*** (az utóbbi kettőben panaszos levélíróink hite szerint bizonyára mai Shylockok emberhúst mérnek), ***borbélyüzlet, fodrászüzlet, szatócsbolt, szatócsüzlet, ötvösbolt, népbolt*** (szerintük az ilyen vidéki boltból talán egész néptömegeket hajtanak vásárra?) Uram bocsá', benne van ebben a nagyszerű szótárban, nyelvünk kincsesbányájában a ***péküzlet*** is, címszóként, s a ***pék*** szó cikkének végén ott van a ***pékbolt!*** Hát ilyen rosszul tudtak magyarul a szótár munkatársai, no meg azok az íróink, költőink, akiknek a műveiből összeszedték ezeket a szavakat?!

De fordítsuk komolyra a szót! Különféle csoportokba oszthatjuk a ***-bolt, -üzlet, -kereskedés*** utótagú összetett szavainkat, egyáltalán az összetett szókat. Ha egybevetjük őket, láthatjuk, hogy más-más szerkezetűek. Van ***könyvesbolt,*** van ***könyvkereskedés;*** az utóbbi valóban nagyon hasonlít a német ***Buchhandlung***-hoz. Szerkezeténél fogva magyarosabb a ***könyvesbolt,*** amint a ***boroshordó*** is magyarabb a ***Weinfass-t*** utánzó ***borhordó***-nál, amely pedig a múlt században még élt. Nem akarom az olvasókat összetett szavaink fajtáinak skatulyázgatásával untatni, csak annyit mondok, hogy sokféle szerkezetűek, származásúak összetett szavaink. Az is bizonyos, hogy igen gyakran idegen mintát, főként németet tükröznek. Ámde számos hasonló eredeti szavunkra is hivatkozhatunk. Akármint vélekedünk róluk, ki kell mondanunk: helytelen volna például ***a könyvesbolt*** fajtába beleszeretve az ***édességbolt***-ot ***édességesbolt***-ra, az ***italbolt***-ot ***italosbolt***-ra, a ***játékbolt***-ot ***játékosbolt***-ra „javítani”.

Engedjük meg, hogy amint a cukrásznak van boltja, üzlete ***(cukrászbolt, -üzlet)*** a hentesnek van boltja, üzlete ***(hentesbolt, -üzlet),*** a borbélynak, a fodrásznak van üzlete ***(borbélyüzlet, fodrászüzlet),*** az ötvösnek van boltja ***(ötvösbolt),*** ismétlem: engedjük meg, hogy a péknek is legyen boltja, üzlete!

Dr. Ferenczy Géza

És ne kifogásoljuk a „légpálya” szót sem, melyet a Tv-híradóban bírált a bemondó, azt állítván, hogy ***a János-hegyi kötélvasút kötélen mo****zog és nem a légben. Egyformán jó a légpálya is, kötélpálya is. Bizony nem ritka az olyan, aki anyanyelvünket nem jól ismeri, de szívesen tanítja. (A szerk. megjegyzése.)*

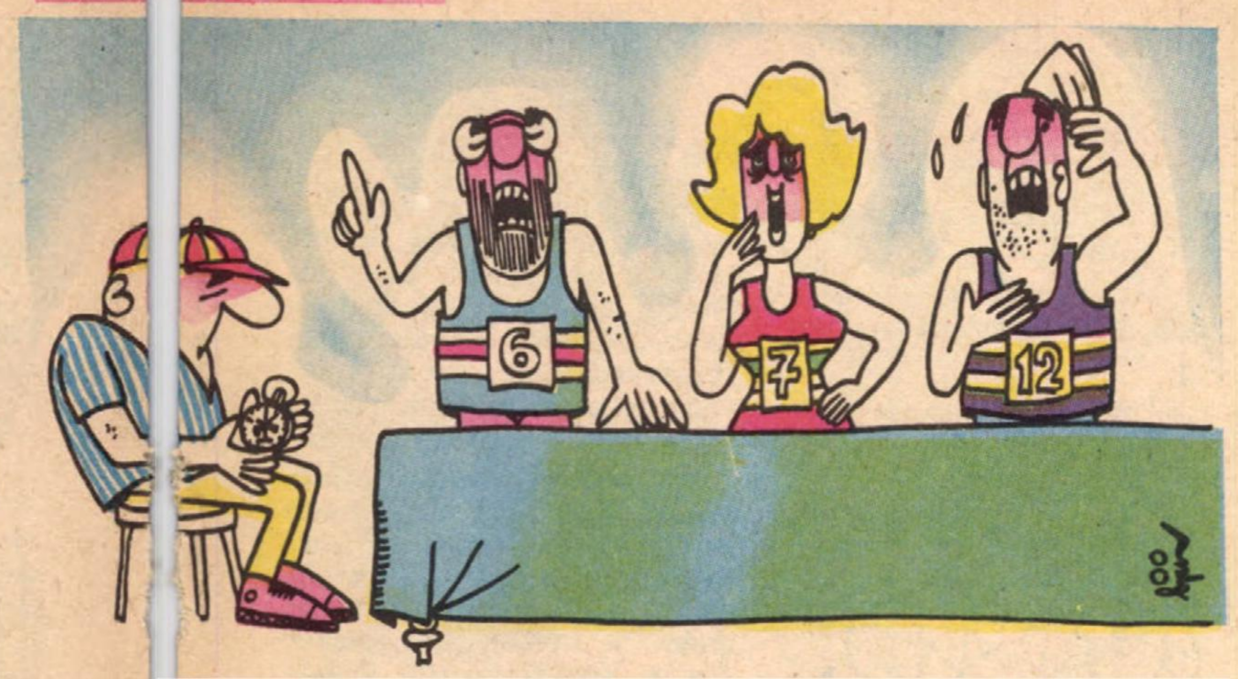
MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
Milyen új sportágat találnának ki?

Várnai György:

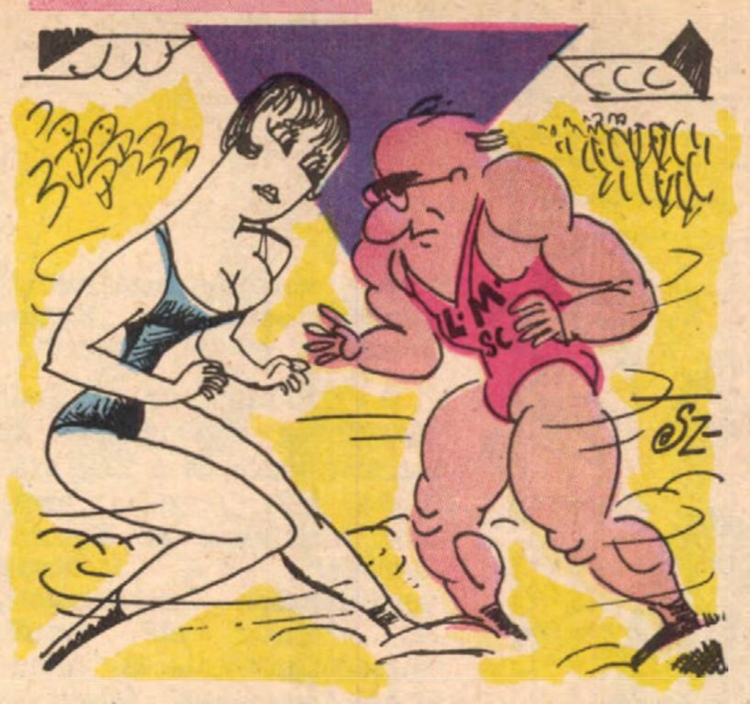
– A marathoni ügyintézést.

Balázs-Piri Balázs:

– A hosszútávbeszélést...

Szűr-Szabó József:

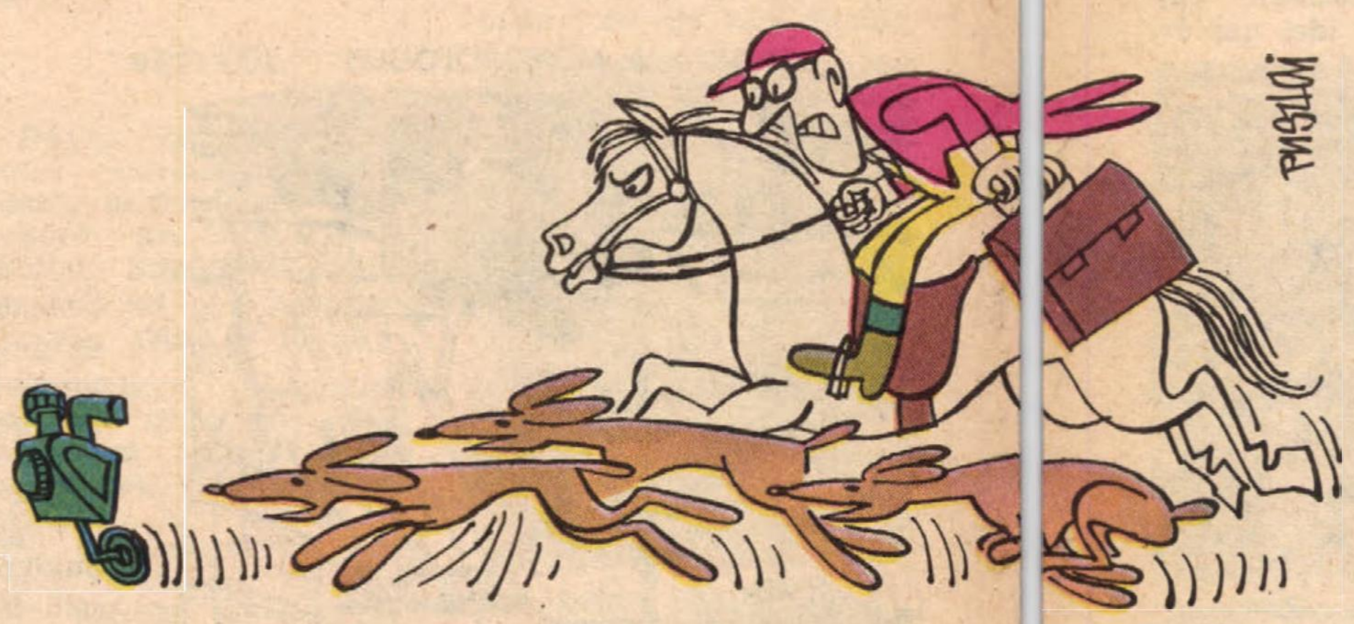
– A szabadfogású koedukációs birkózást!

Barát József:

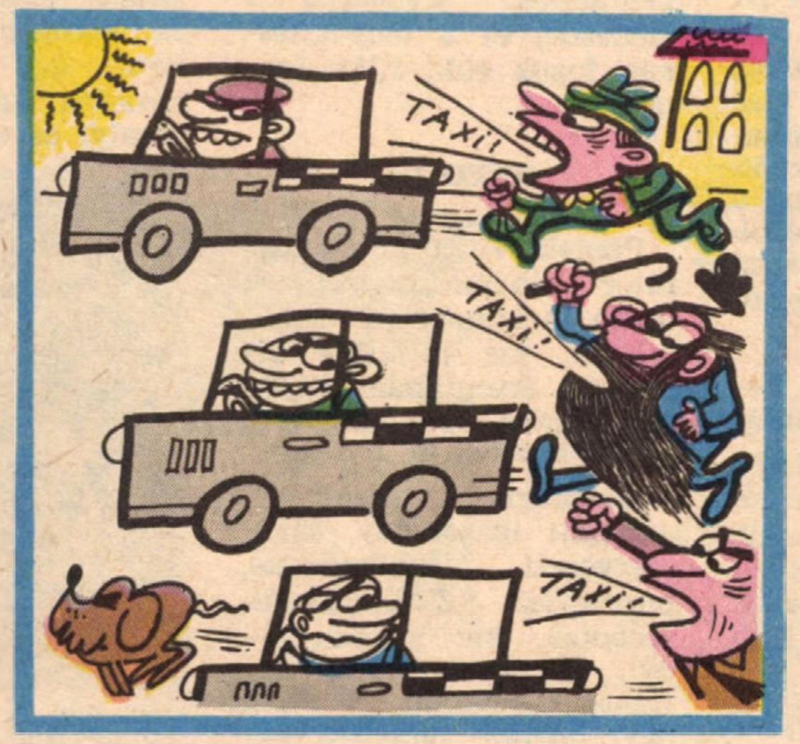
– Az ügyfélugratást!

Pusztai Pál:

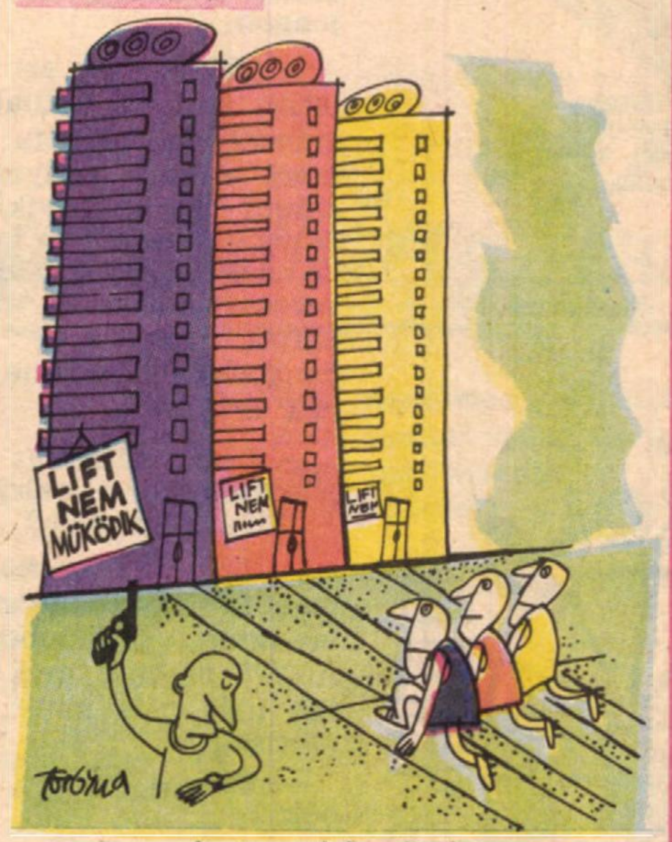
– A hajtóvadászatot, hiányzó alkatrészek után.

Fülöp György:

– A taxiüldöző versenyt.

Tót Gyula:

– A toronyházmászást...

Dallos Jenő:

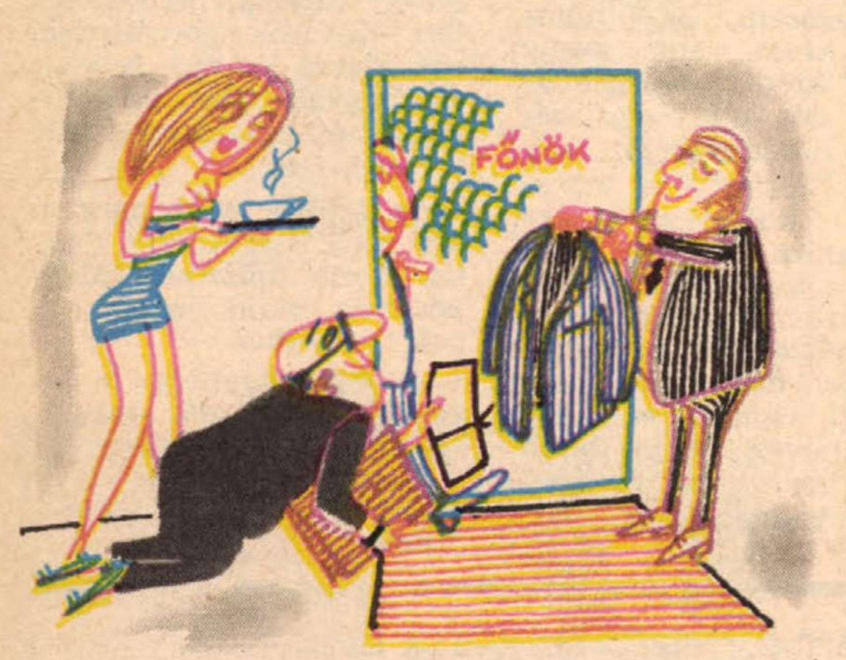
– A régi magyar futballt, mert még nincs kitalálva...

Vasvári Anna:

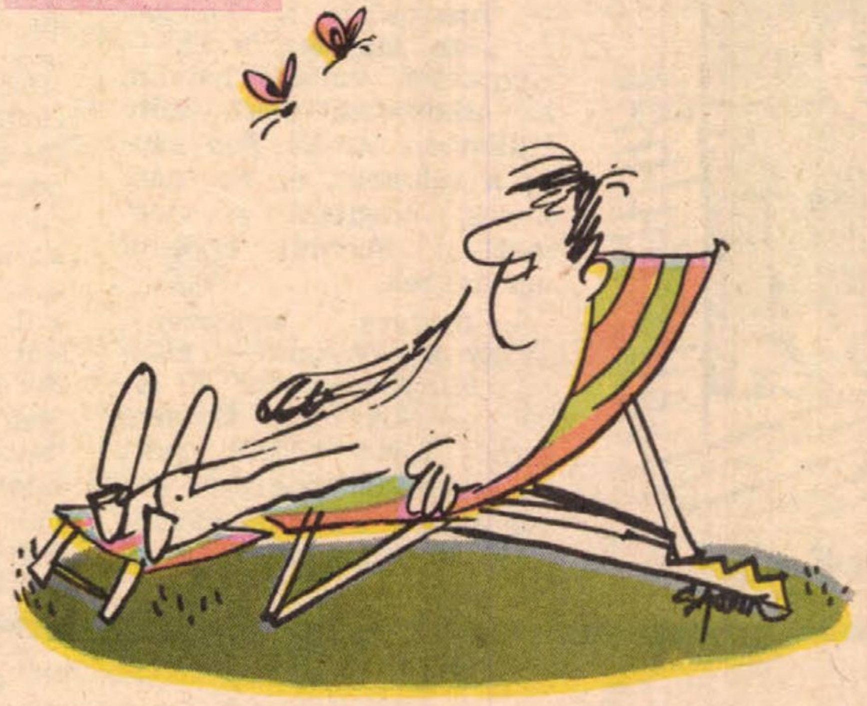
– A karatét, hogy fel tudjam vágni a szombati kenyeret.

Erdei Sándor:

– A helyezkedési versenyt...

Sajdik Ferenc:

– Nekem teljesen mindegy, csak nyugágyból lehessen csinálni!

A RETTENTHETETLEN

(Krimikockák, szabadon kivágva)

Tam! Az óra éjfélt zenge,
S künn a hallban lépcső renge,
Aztán szörnyű árnyék lenge,
S Templár, mintha szobor lenne,
Egy csepp vér sem hűl meg benne,
Éber füle csengve csenge.

•

Pisztolylövés halkan pukkan,
Ámde senki meg nem mukkan;
Pisztolylövés újra pukkan,
S Templár sámli mögül kukkan,
Feje bólint, ajka cuppan,
Mert két friss holttestre bukkan.

•

S míg a halált konstatálja,
Három pisztoly mered rája,
Két kés már a szemét vájja,
Egy meg a torkát nyiszálja,
De ő csupán azt mustrálja:
Gyűrött lett-e a nadrágja.

•

Hét gengszterek most azt tették,
Gyűlölt Szájmont megteperték,
Kötelüket előszedték,
Nagy hirtelen rávetették,
S bár két kezét zsinegelték,
Harmadikat elfeledték.

•

Templár csak e percet várta,
Szép derekát addig hányta,
Míg a függönyt rájuk ránta,
S szabad kezét széjjel tárta,
A zakóját gombra zárta,
S a hét gengsztert állonvágta.

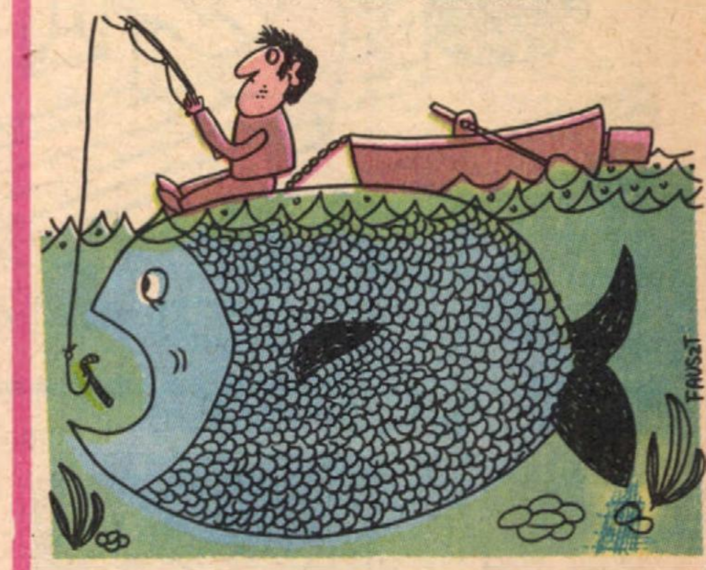
•

Szájmon Templár keze vérzik,
De tudva, hogy tévén nézik,
Telefonon tárcsáz végig,
S felügyelő odaérik,
A hét gengsztert bekísérik.
Nem volt alibijük nékik.

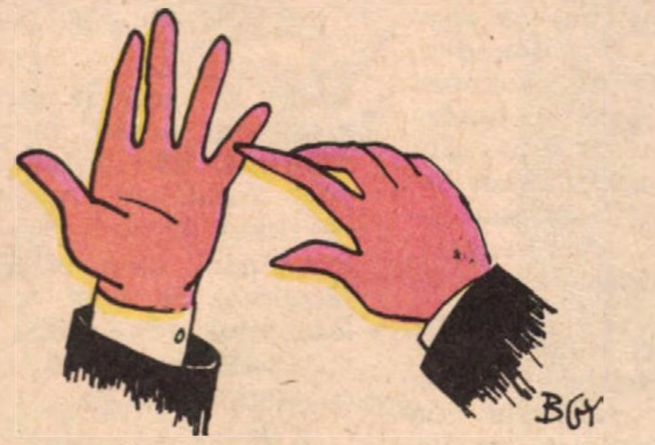
Zsombok Zoltán

KITŰNŐ HORGÁSZHELY

KÖZGAZDASÁGTAN

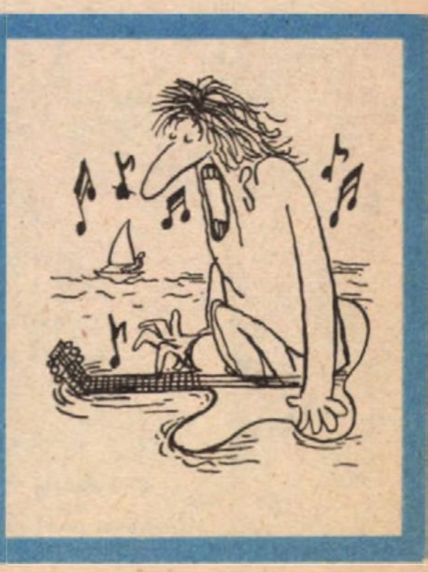

– Végül ennek az icike-picike vásárlónak mindent meg kell vennie!

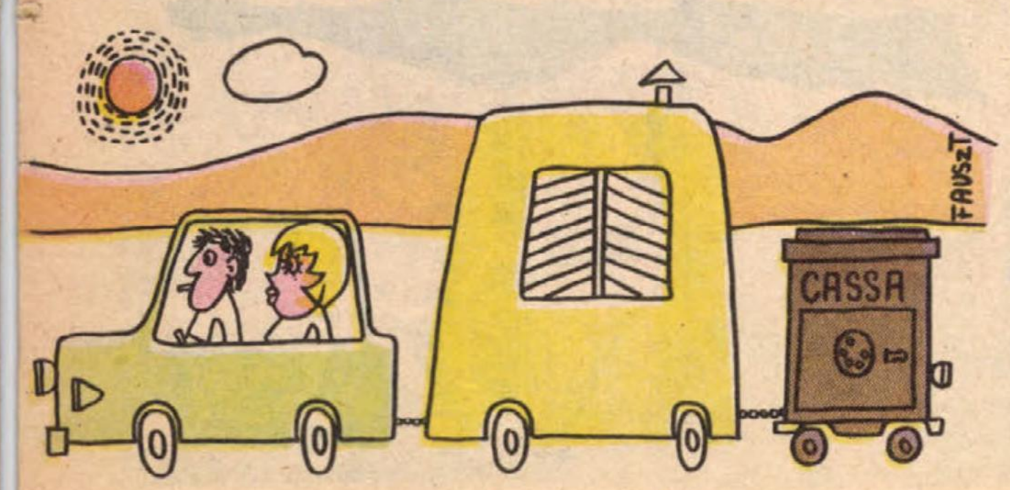
GITÁR-ŐRÜLET

Az, hogy a világ ifjúságának – enyhén szólva – jó a viszonya a gitárhoz, eléggé közismert. De még így is feltűnést keltett az a gitár-csónak, amelyet Mr. Donald Price készített Chicagóban, s a Michigan-tavon hajókázik vele. A hajózható gitáron hat húr is van, játszani is lehet rajta.

Várjuk a gitár alakú lakóházat, stadiont és pályaudvart.

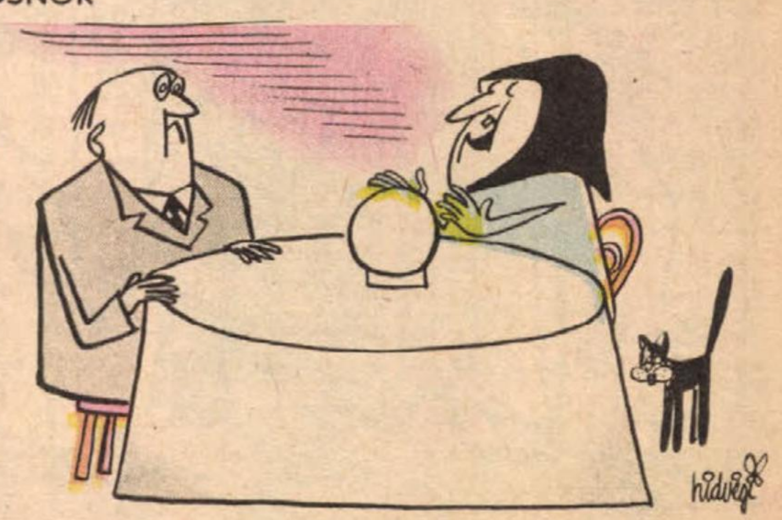

TÖKÉLETES UTÁNFUTÓ

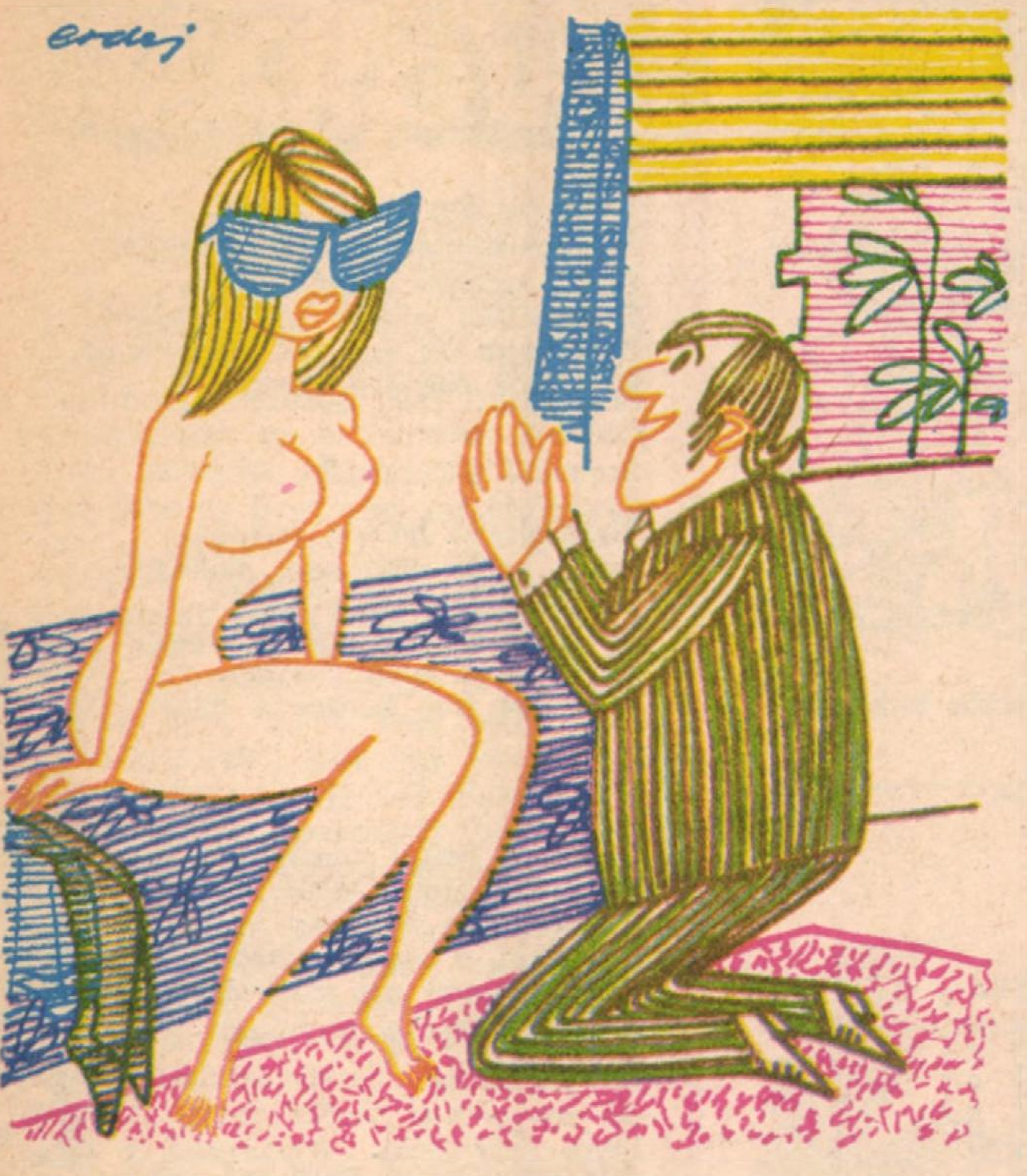
MODERN JÓSNŐK

– Szólítson, uram, futurológusnak!

„A SZEMÜVEG ÖLTÖZTET"

– Könyörgöm, vegye le a szemüvegét, Mancika!...

LELKIISMERETES KISDIÁK

– Minden rendben, pedellus bácsi?...

Két groteszk

LÓ

A versenypénztáraknál hosszú sor áll: „Kettes tétre.... öt-hét vissza!"

A tribünön dr. Otthall Engelberg zsürielnök az ezüstserlegre és a kék szalagra tette kezét: „Amikor Angliában az Epsomderbyn"... A társaság együttérzően mosolygott, és szemük elé vették messzelátójukat. A hangszóró a lovak felállását jelezte. „Start!"... A színes ingű zsokék a szürke és pej kancákon, méneken vágtáztak, ugrottak... A tömeg üvöltött, izgult, jajongott.

— „Ejnye!" — ezt az illetlen szót dr. Otthall Engelberg kockáztatta meg, mert a nagy esélyes 3-as számú ló az egyik akadálynál levetette lovasát, de nem hagyta abba a versenyt, egyedül tovább ugrott, futott, és óriási hangorkán közepette elsőnek ért célba.

— Diszkvalifikálás — jelentette ki a zsürielnök. — Mi a dög neve?

— Tóth Mariska — mondta szégyenlősen egy beavatott szakember. — A „T" betűnél nem találtak már más nevet. Tóth Mariska.

— Hm — mondta az elnök.

— Lovas nélkül nem ér a játék. A KÉK SZALAGÉRT jöjjön a második befutó.

— Már megbocsássanak! — furakodott a tömegen át Tóth Mariska, a ló. — Kénytelen voltam ledobni az átkozottat, mert ütött. Különben is fél éve lopja a zabomat, és ha másnapos, megissza a vizemet!... Ezentúl egyedül versenyzek.

— Kedves kisasszony, avagy asszonyom! — kiáltott felháborodottan az elnök. — Ápontper: Ön nem futhat lovas nélkül, mert ez szabály, bépontper: panaszával csak fogadóóráimon foglalkozhatok, minden csütörtök délután 4-től 6-ig... Cé...

— Cépontper — nyerített Tóth Mariska — maguk mindig lóvá tesznek bennünket! Elvonulok a ménesbe, és a tenyésztésnek fogok élni. Alászolgája!...

RETIKÜL

Péntek Viola adminisztrátor elbámészkodott az utcán, nekiment az embereknek, kis retikülje kinyílott. Szemtanúk állítása szerint a következő tárgyak estek a földre:

Személyi igazolvány, vállalati igazolvány, szakszervezeti könyvecske, buszbérlet, SZTK-igazolás, receptek, két doboz tardyl, 20 kalmopyrin, egy tubus C-vitamin, 3 szem név nélküli tabletta, egy golyóstoll, egy ceruzavég, egy radír, két csomag papírzsebkendő, egy vászon zsebkendő, a múlt havi gáz- és villanyszámla, három levél borítékkal, négy 60 filléres bélyeg, egy tubus ragasztó, egy tubus Alsol krém, egy tégely Caola krém, szemöldökfesték, két olló, egy csipesz, körömreszelő, egy rúd szőlőzsír, egy kulcskarika kulcsokkal, egy kulcskarika kulcsok nélkül, két kulcs karika nélkül, három fénykép, nyolc darab elhasznált autóbuszjegy és három el nem használt villamosjegy, egy napszemüveg, két darab bal kézre való kesztyű (egyik bundabéléses), három citrom, egy fél citrom kinyomva, két púderkompakt (egyik használható), egy kabalababa, egy baba, nem kabala, egy cipősarok (új), szemfelszedésre váró nylonharisnya (fél pár), egy pár felszedett nylonharisnya papírban, különböző papírokon a papa, a mama, a testvér, a kishúg, a fiú, a főnök, a barátnő, a Rózsi néni, a Lenke, a presbiter és a szakszervezeti bizalmi telefonszámai, egy nyaklánc, egy konzervnyitó (kicsi), egy levendula, egy d'Orsay és egy 3714-es kölnisüveg, egy tubus ajakpirosító, egy üveg körömlakk, két kontycsat, három hullámcsipesz, pénztárca, papír- és aprópénzzel, két tantusz, egy pénztárblokk vásárlás igazolására, egy tavalyi és egy idei naptár,

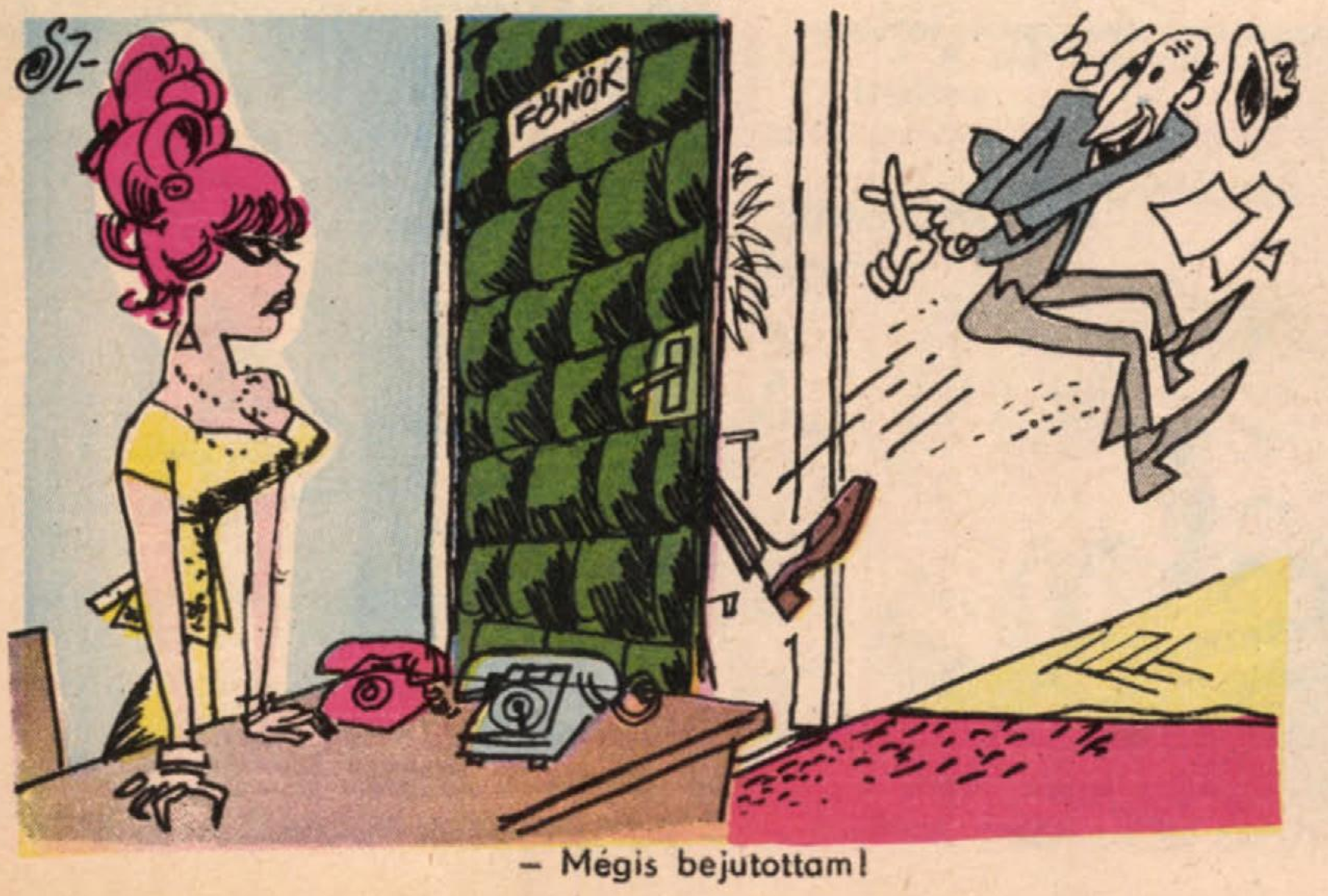
egy doboz dobozban, egy másik dobozka papírszalvétában, fél méter cukorspárga, egy négyzetméter celofán befőzéshez, egy méter bársonyszalag, fésű, kicsi hajkefe, három szem napraforgó (tavalyi), egy „cuki" dísztök, nippről letört halfarok porcelánból, egy kiskés és egy fejkendő, öngyújtó, benzines ampullák és egy csomag Filtol cigaretta.

Az áruház előtt parkoló 547 férfi összeszedte Péntek Viola holmijait. Megköszönte, majd ijedten kapott a fejéhez.

— Éreztem, hogy a lakáskulcsomat már megint az ajtóban felejtettem.

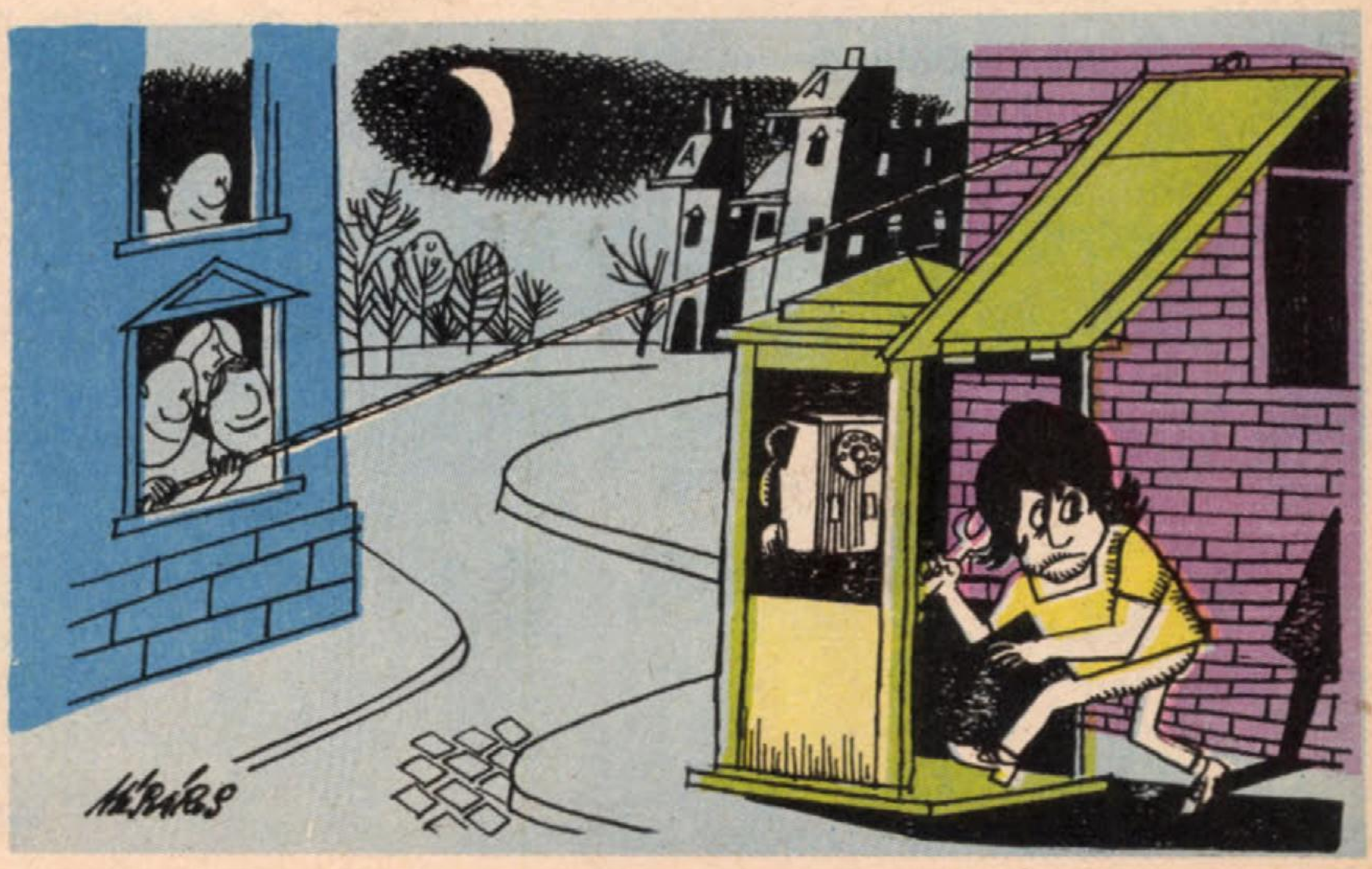
Szűts Dénes

SIKER

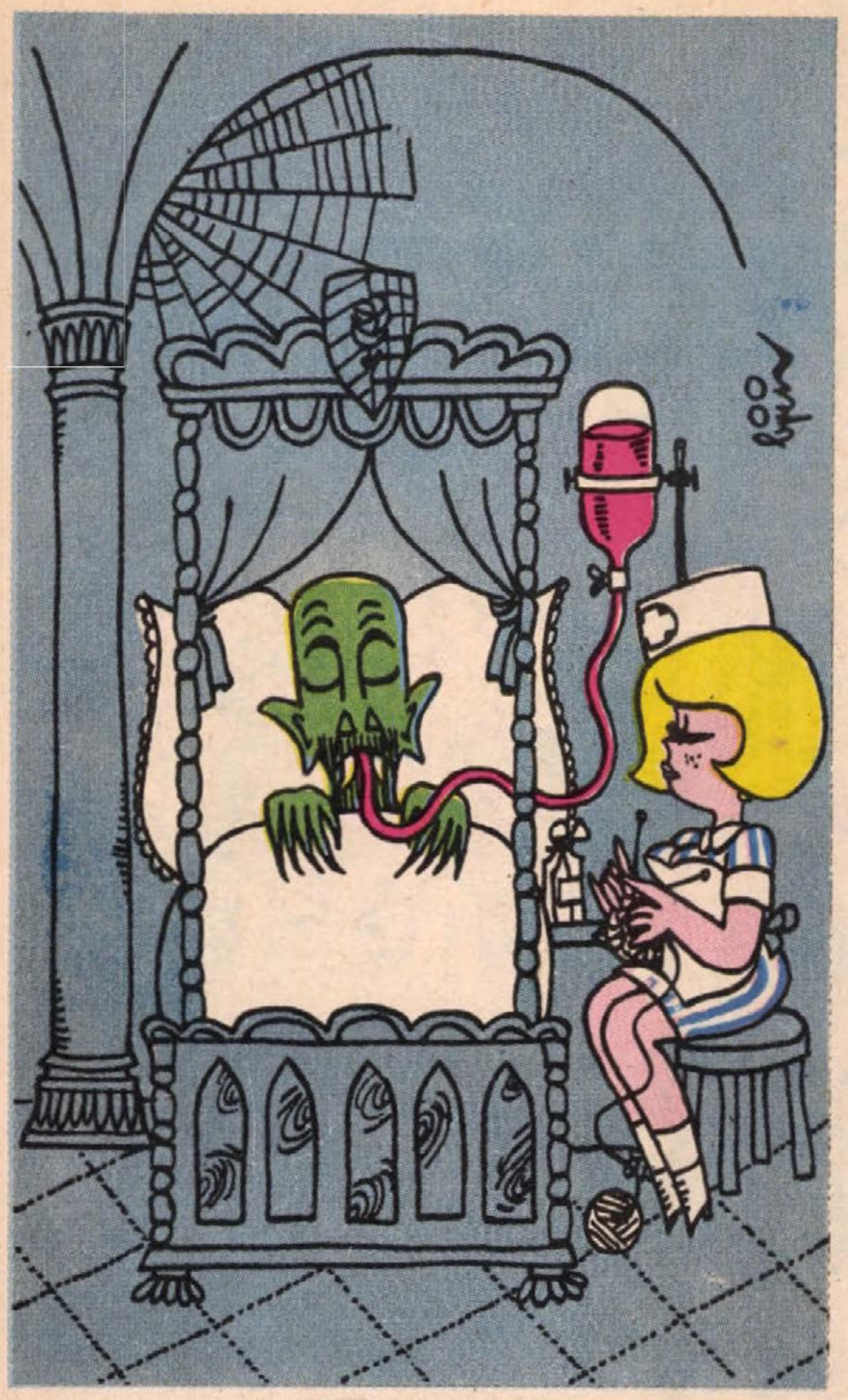
– Mégis bejutottam!

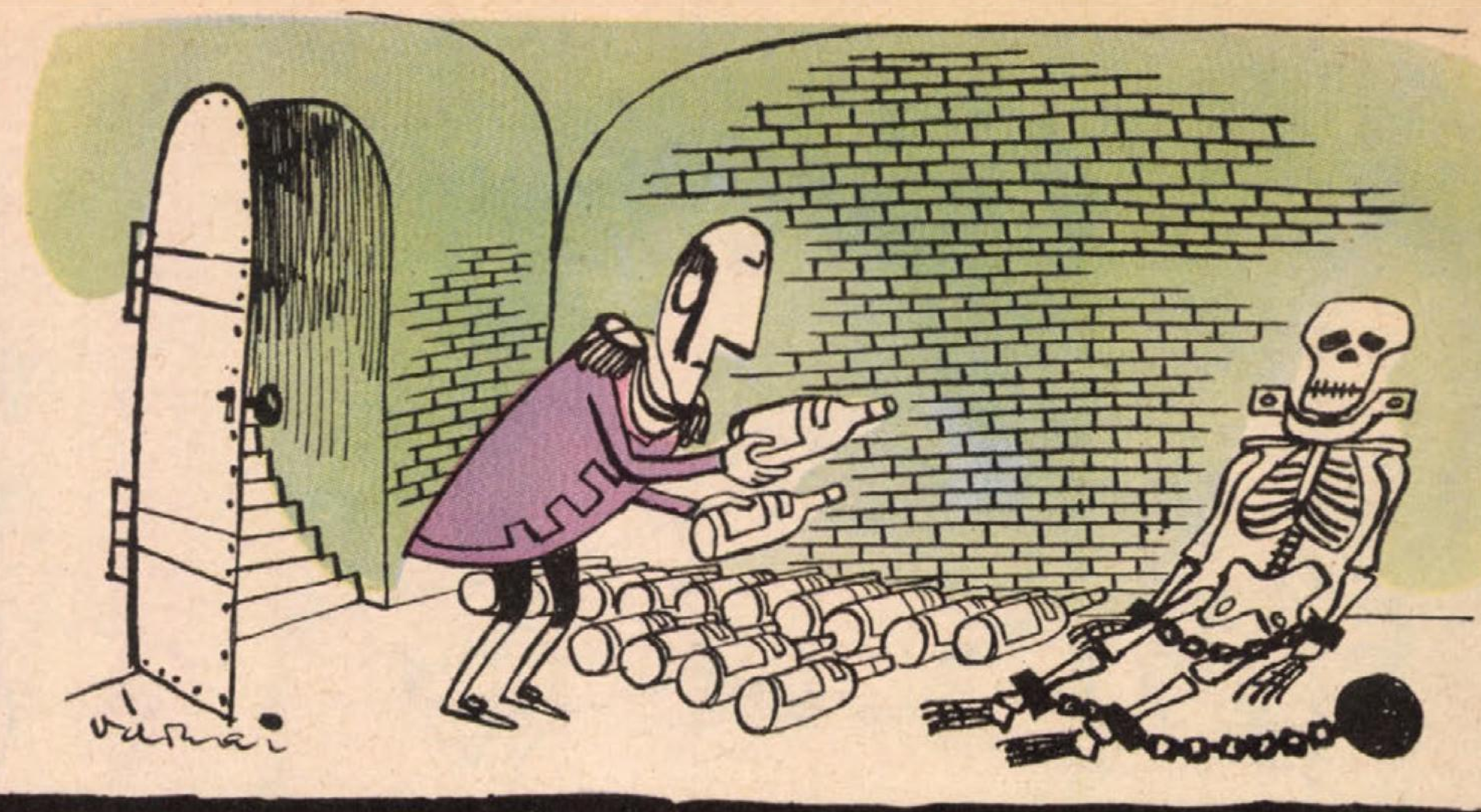
CSAPDA A TELEFONRONGÁLÓK ELLEN

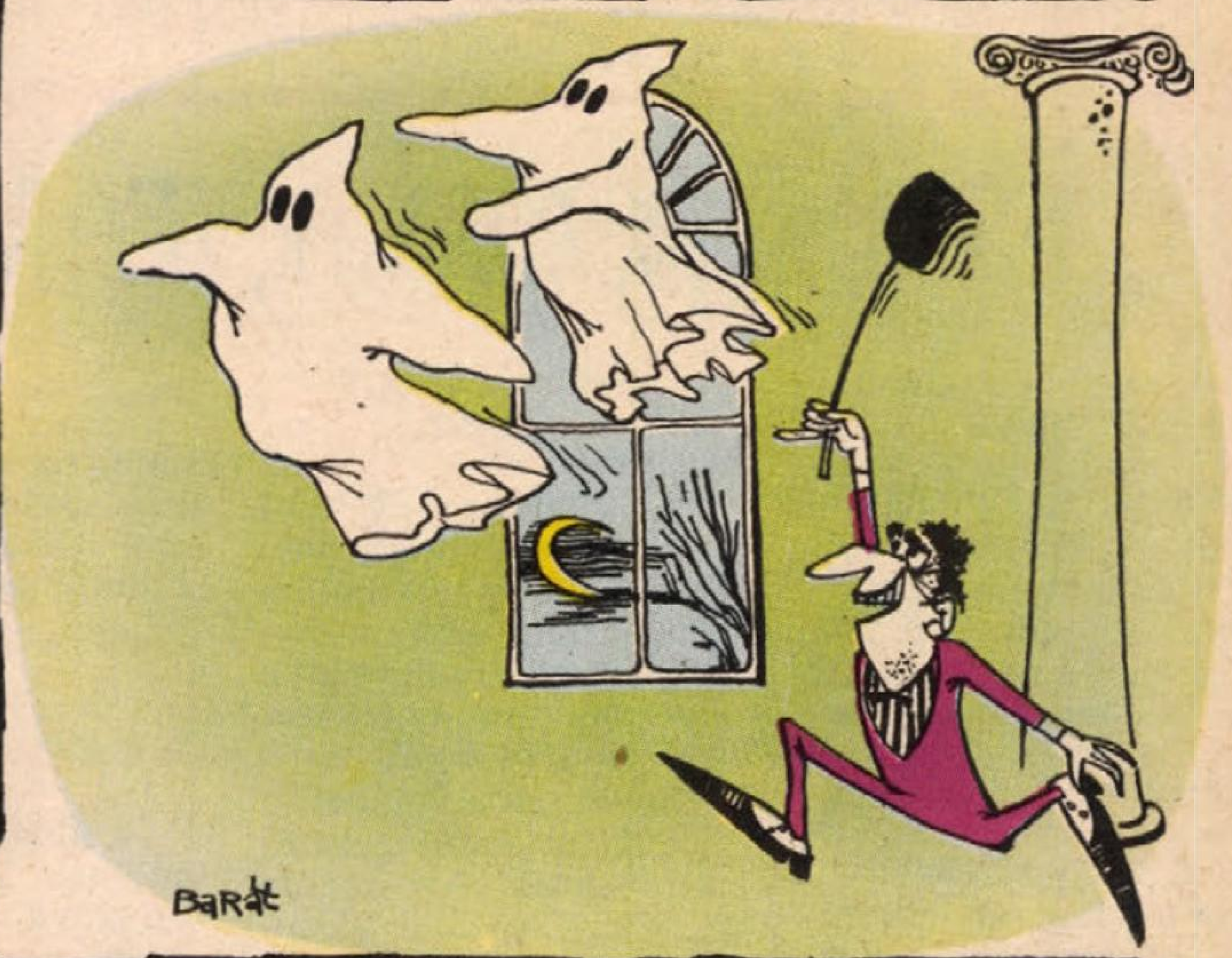
KASTÉLY

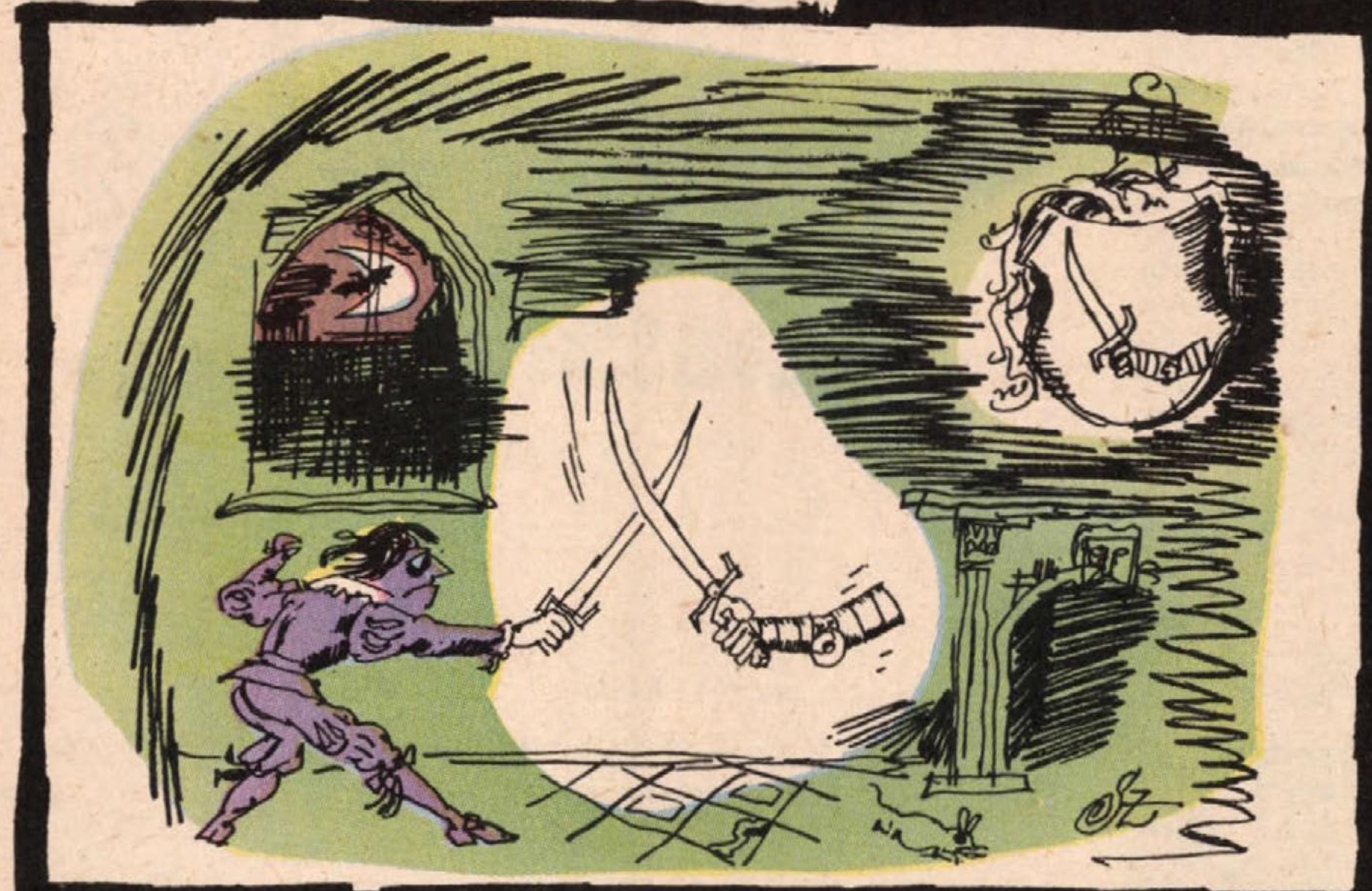
BALÁZS-PIRI, VÁRNAI, BARÁT, SZŰR-SZABÓ,
HEGEDŰS, PUSZTAI, SAJDIK

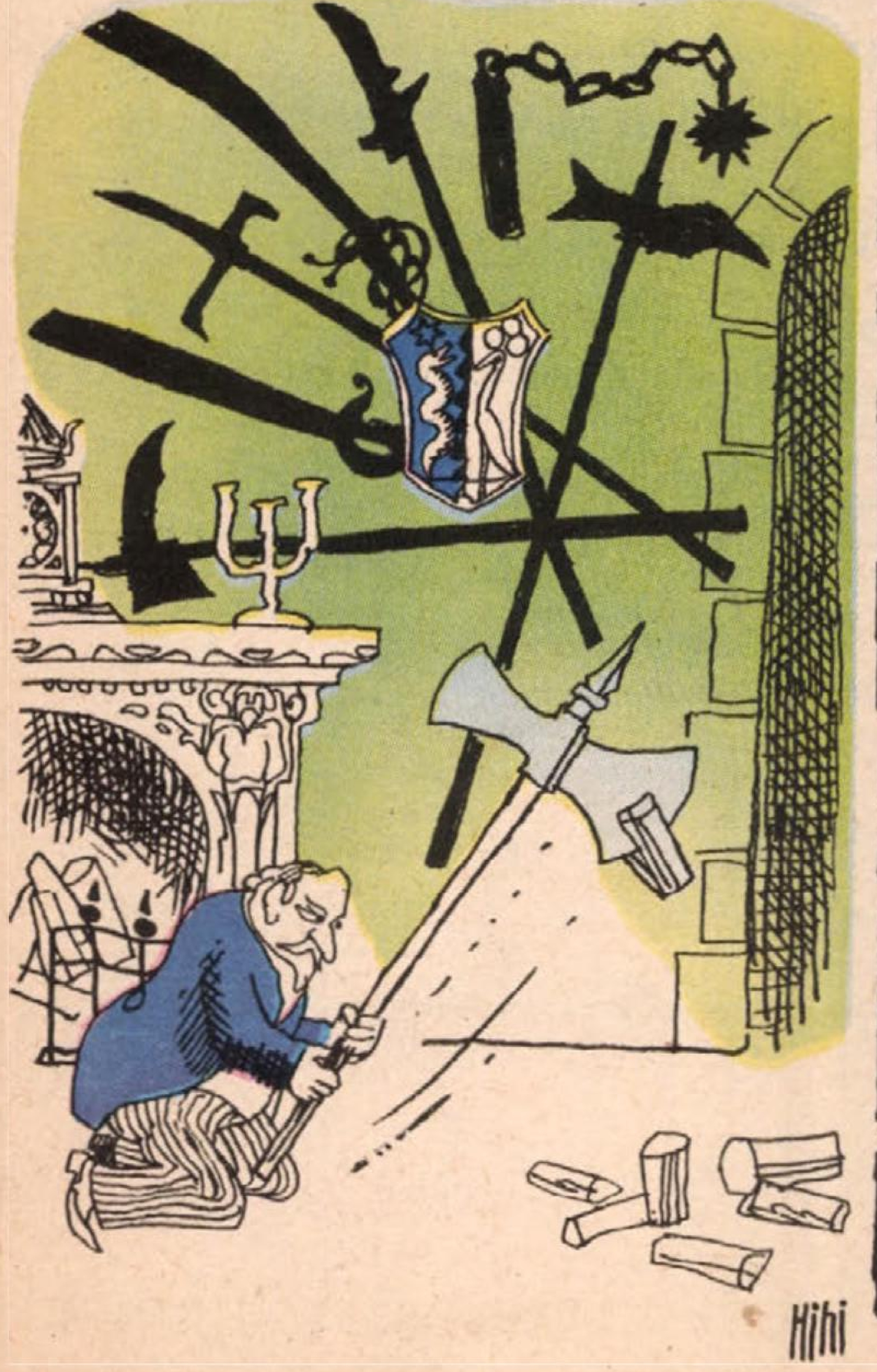

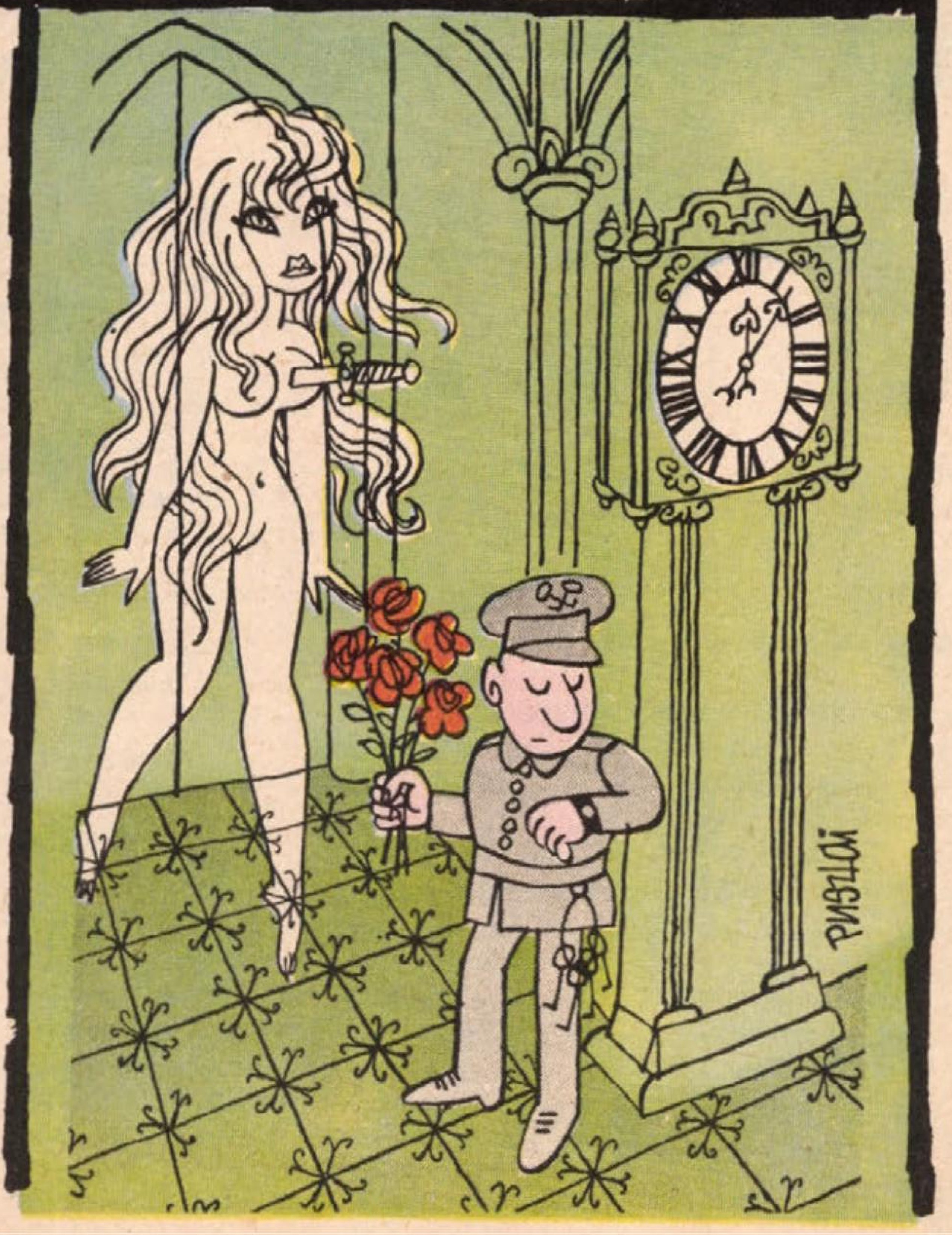

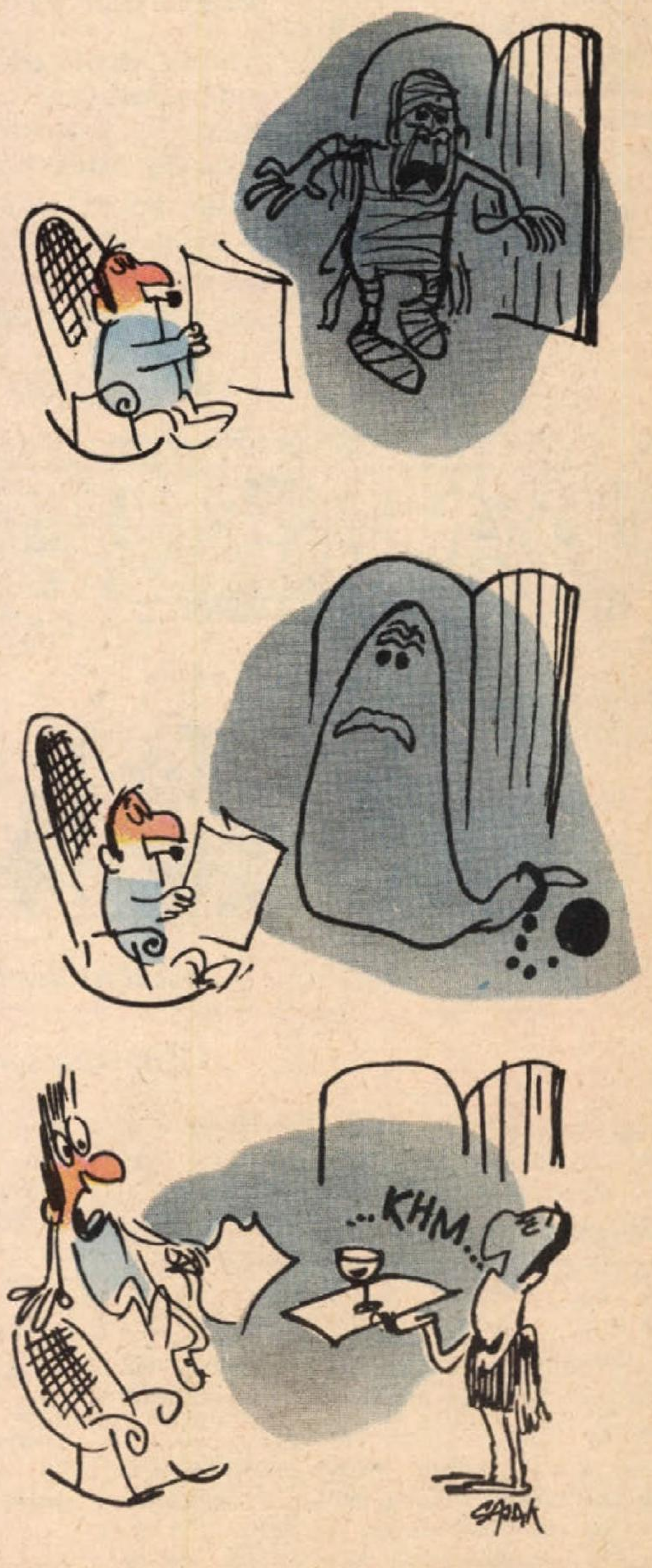

A PARADICSOMBAN

– Te jó isten! Az oldalbordám!...

EZT OLVASTAM

ÜVEGNYELŐK ELŐNYBEN

Mondat az Esti Hírlap egyik angliai tudósításából: „A hatósági rendelkezés azonban nem tiltja meg, hogy bárki a nap bármely szakában zárt szeszes *palackot vásároljon* tetszés szerinti mennyiségben, *és azt el is fogyassza.*"

Az angliai rendelkezések értelmében — ha nem tévedek — *nyitott* palackok is szabadon, mindenfajta korlátozás nélkül fogyaszthatók, a hozzájuk tartozó poharakkal együtt. Így is van rendjén; igazán túlzott szigor volna nemcsak a szeszféleségek, hanem az üvegholmi lenyelését is szabott órákhoz kötni.

NEM SZABAD VEZETNI?

A Magyar Nemzet egyik falusi riportjából: „Időközben azonban olyan határozat született, hogy *tsz vezetőségi tag nem lehet vezető beosztásban.*"

Szóval, akit a jövőben megválasztanak vezetőségi tagnak, azt rögtön le is kell váltani. Érdekes újítás.

FENNKÖLT STÍLUS

A hét egyik legszebb napilap-mondata: „A táróban is *lemélyítenek vízkutató fúrásokat.*"

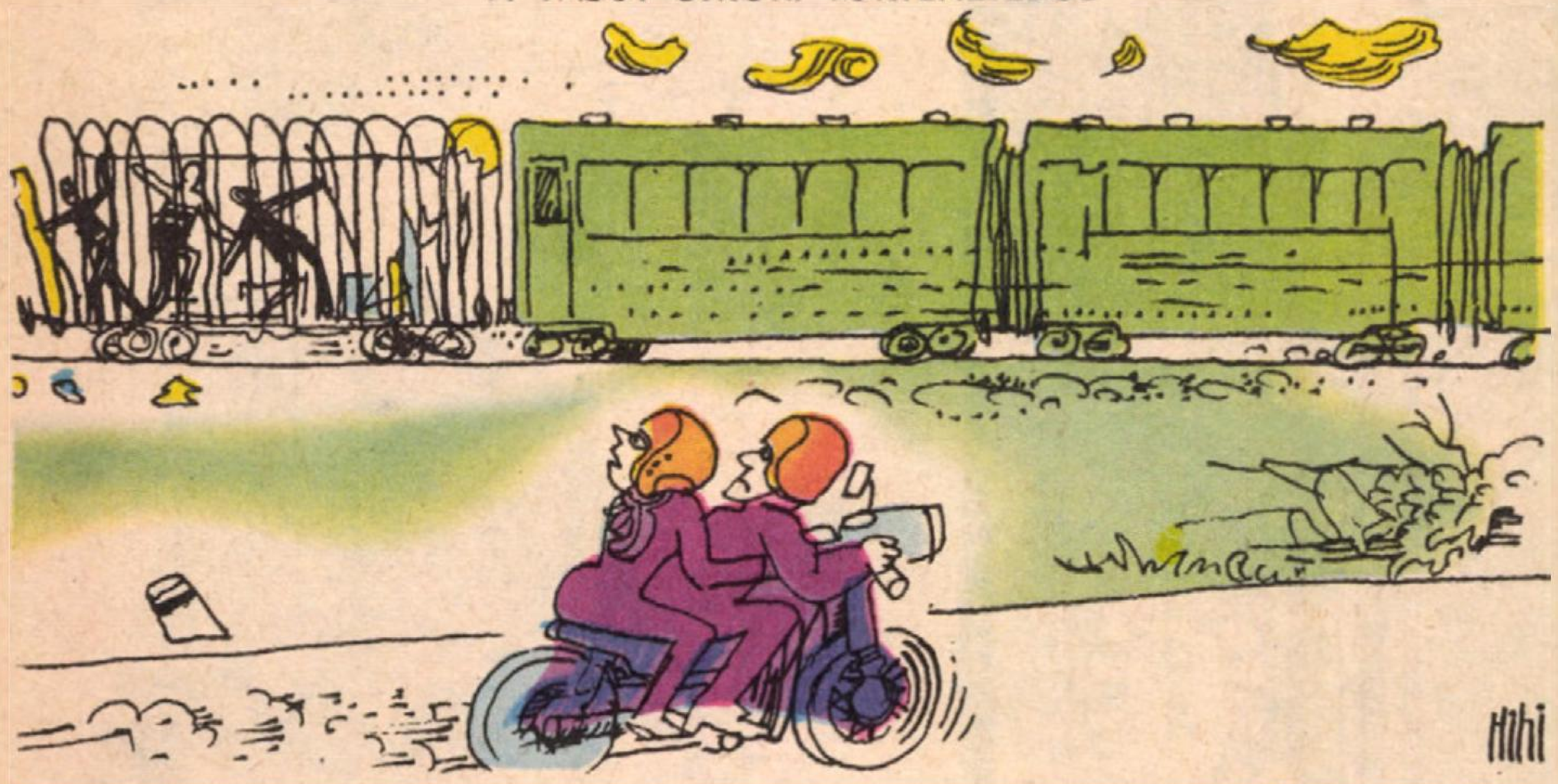
Ami engem illet, én ezt naiv egyszerűséggel úgy mondanám, hogy mélyebbre fúrnak vízért. Igaz, hogy a sajtóban, ugyebár, nem ildomos dolog ilyen leméIyített színvonalon értekezni.

A HALOTT VISSZATÉR

A halott a Ludas hasábjain tért vissza, karikatúra formájában. Múlt heti számának 5. oldalán ugyanis Verwoerd szerepel, mint a Dél-afrikai Köztársaság miniszterelnöke. Az évek óta halott államférfi csak a vicc kedvéért foglalta el a jelenlegi miniszterelnök, Vorster helyét.

Timár György

A VASÚT ÚJKORI TÖRTÉNETÉBŐL

– Odanézz! Vandálok!

PÁRIZSI TÖRTÉNET

Egy csinos angol leány Párizsban töltötte a vakációt, és bement egy előkelő áruházba hálóingeket vásárolni.

Maga a tulajdonos szedte össze a leggyönyörűbb hálóingeket, bevitte őket egy kis szobába, és sugárzó arccal mondta:

– Próbálja fel mind, kisasszony, és válassza ki azt, amelyik a legjobban tetszik.

A csinos angol hölgy valamennyit végigpróbálta, kiválasztotta a legszebbet, azután felöltözött, kiment a pulthoz, és megkérdezte, hogy mibe kerül?

– Ó, ez ajándék – mosolygott az udvarias francia –, sőt, parancsoljon, itt van még külön ezer frank, ez is az öné.

Másnap a lány megint elment az áruházba, ezúttal kombinékat próbált, az egyiket kiválasztotta, és megkérdezte, mibe kerül?

– Tízezer frank – felelte az eladó.

– Nem értem – szólt az angol lány. – Ma ilyen drágán számítják az árut, holott tegnap, amikor maga az áruház tulajdonos szolgált ki, még ezer frankot is adott, hogy elvigyek egy hálóinget.

– Ó, tegnap más volt a helyzet – magyarázta komolyan az eladó. – Tegnap ugyanis televíziós közvetítés volt az áruházunkból...

HIRDETÉSEINK

olvassa el:

.... pld. M. Aymé: **A ZÖLD KANCA** 14,– Ft

.... pld. K. Capek: **BETÖRŐK, BÍRÁK, BŰVÉSZEK ÉS TÁRSAIK** 25,– Ft

.... pld. Karinthy Frigyes: **ÍGY ÍRTOK TI** 8,– Ft

.... pld. Királyhegyi Pál: **HOGYAN SZEREZZÜNK ELLENSÉGEKET?** 23,50 Ft

.... pld. V. Neff: **HUMBL ÚR VISZONTAGSÁGAI** 25,– Ft

.... pld. Róna Tibor–Litványi Károly: **URAK ÉS ELVTÁRSAK** 17,– Ft

.... pld. Tabi László: **SZÍNEM-JAVA** 1–2. kötet 67,– Ft

.... pld. Teknős Péter: **SZÁZADOS SZENZÁCIÓK** 19,50 Ft

A felsorolt könyvek egyenként is megrendelhetők. 100 Ft felett portó- és költségmentes szállítás, 160 Ft felett négyhavi részletfizetési kedvezmény. Kérjük a hirdetést kivágni és kitöltve, bélyeggel ellátott borítékban címünkre feladni szíveskedjék.

Címünk: **KÖNYVET – POSTÁN**
Budapest 4. Postafiók 103.

A MEGRENDELŐ NEVE: ....

PONTOS CÍME: ....

SZEMÉLYI IG. SZÁMA (részletrend. esetén): ....

állami könyvterjesztő vállalat

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Ez nem rege — ez valóság Tihanyban

(Beküldte: Dallos Irén, Szombathely)

NAGY LÁBON ÉLŐ KISMAMÁK

Vettem egy 48-as tornacipőt, kosárlabdázáshoz. Találtam benne egy nyomtatványt is, amelynek a szövege így kezdődik:

Kedves Vevő!

Az Ön által vásárolt száras cipő vászon felsőrésszel készült, szellős, kényelmes, állómunkát végzők és kismamák részére ajánljuk.

Nem azért mondom, de megnézném magamnak azt a kismamát, aki 48-as cipőt hord...

N. K. Budapest

A CSEKK MÁSIK OLDALA

Elveszett a telefonszámlám, s a postán adtak helyette egy csekket, hogy azon fizessem be. A csekklap hátulján az alábbi szövegre bukkantam:

> Befizetések alkalmával a befizető előfizető távbeszélő kapcsolási **számát és nevét** közölje, mert ezzel munkánkat könnyíti, s ezen keresztül **az ötéves terv sikerét** előbbre viszi.

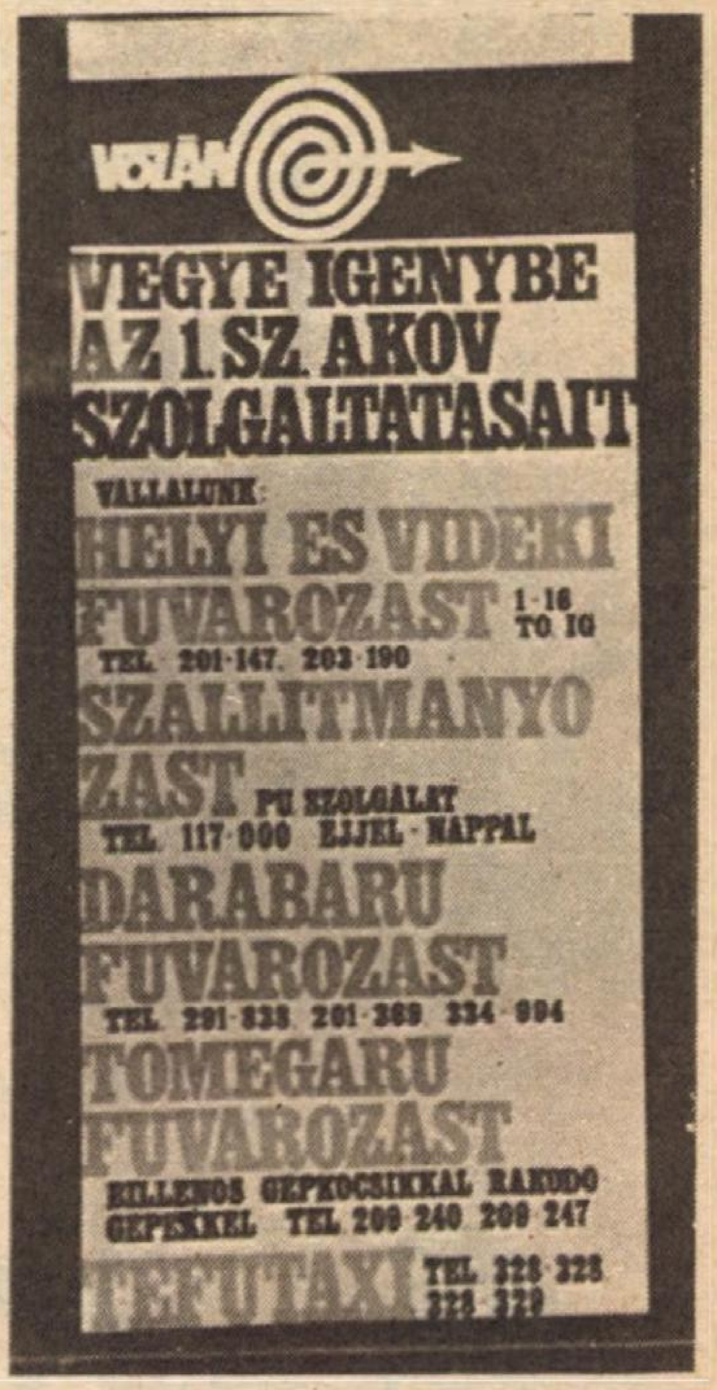
Nem tudom, ki hogy van vele, de engem határozottan bosszantott ez az idétlenség. Ötéves tervünk igazán nem szorul rá az ilyen „népszerűsítésre"!

M. T. Budapest

Az utca keserű humora

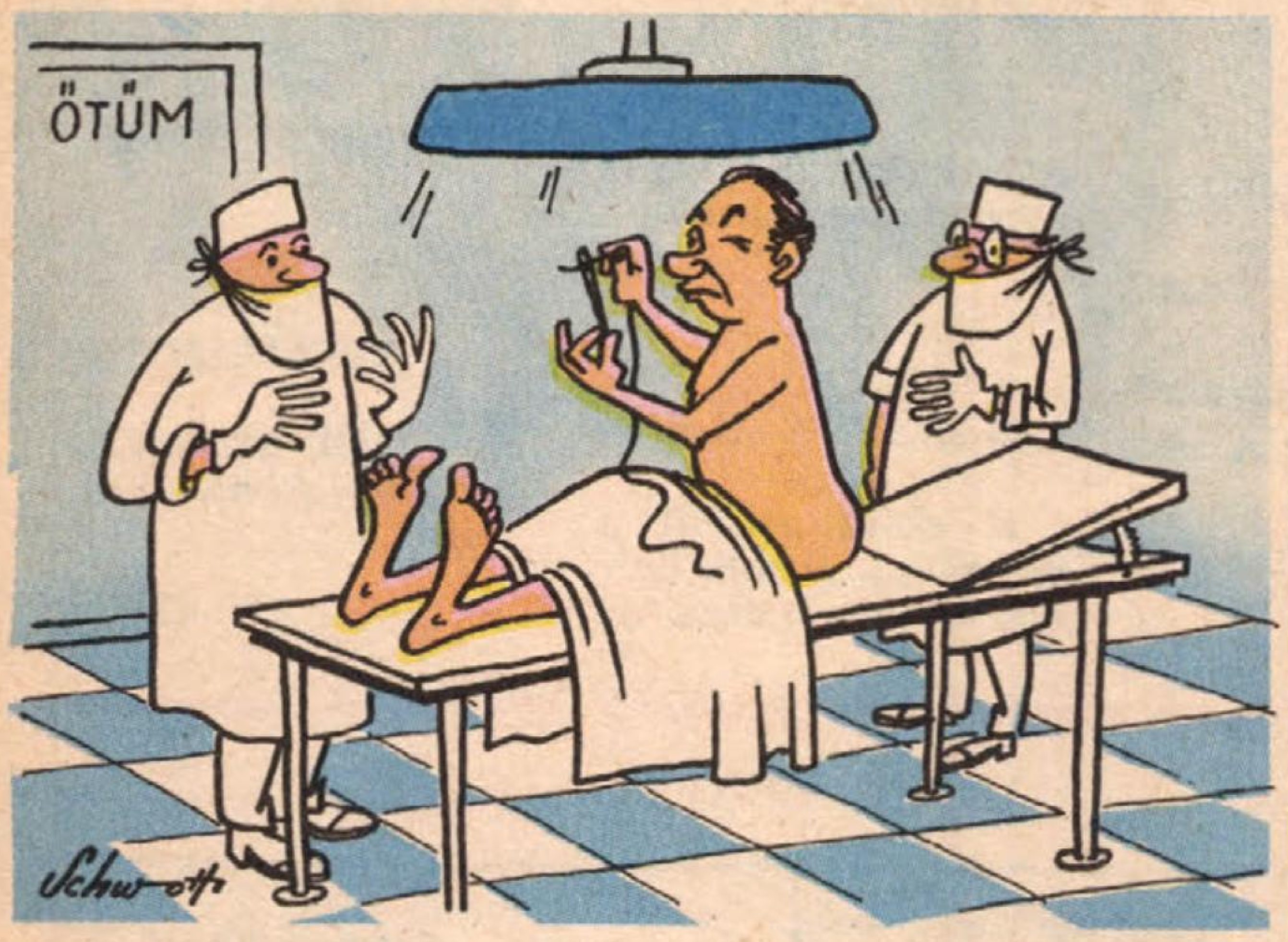
(Beküldte: Olajos János, Budapest)

Miért maradt le vajon minden ékezet? Az időből nem futotta vagy a keretből?
Am igy ekezetek nelkul nagyon furan hat a szoveg!

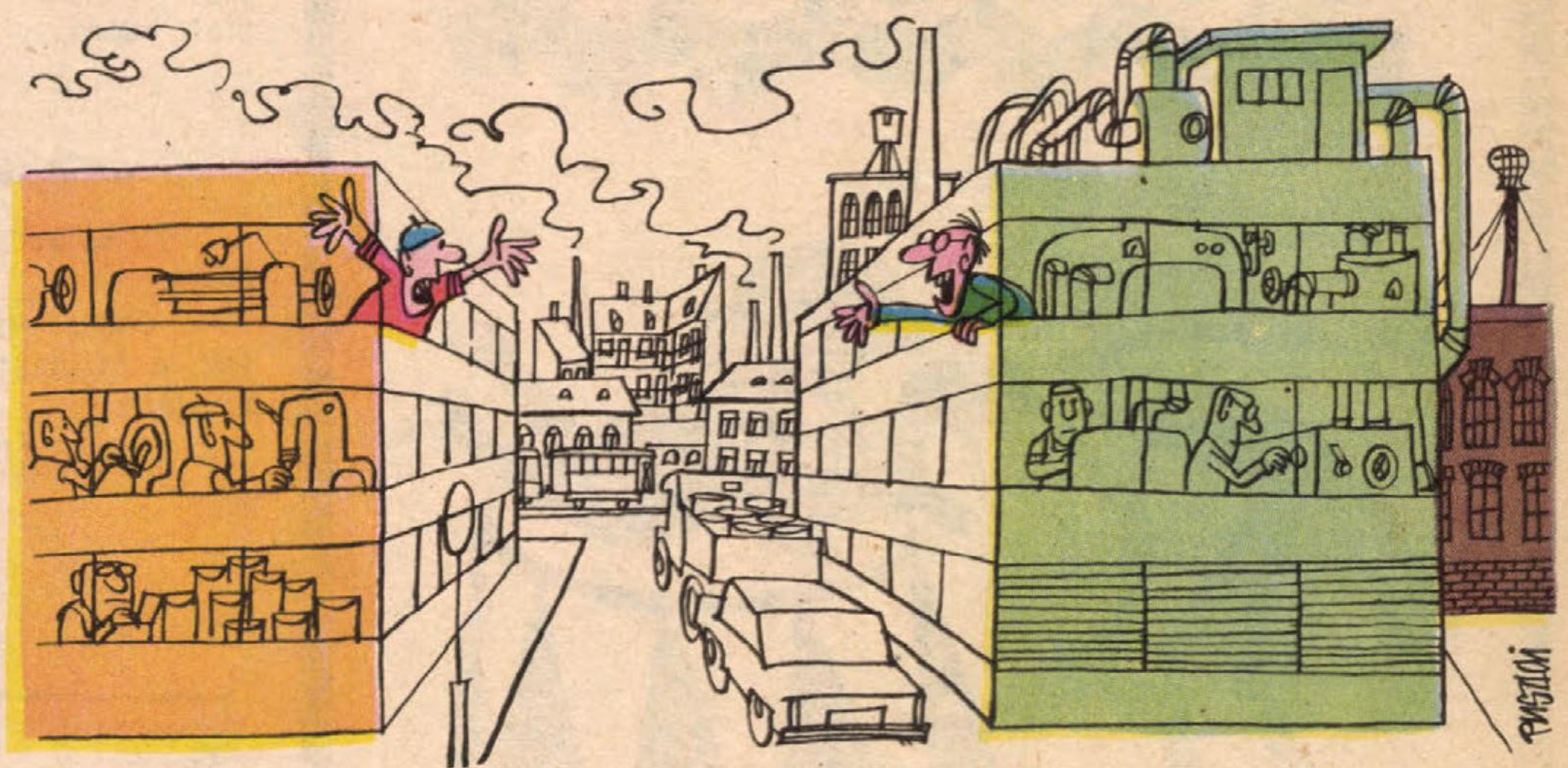
(Bánréti Zoltán, Budapest)

TÜRELMETLEN BETEG

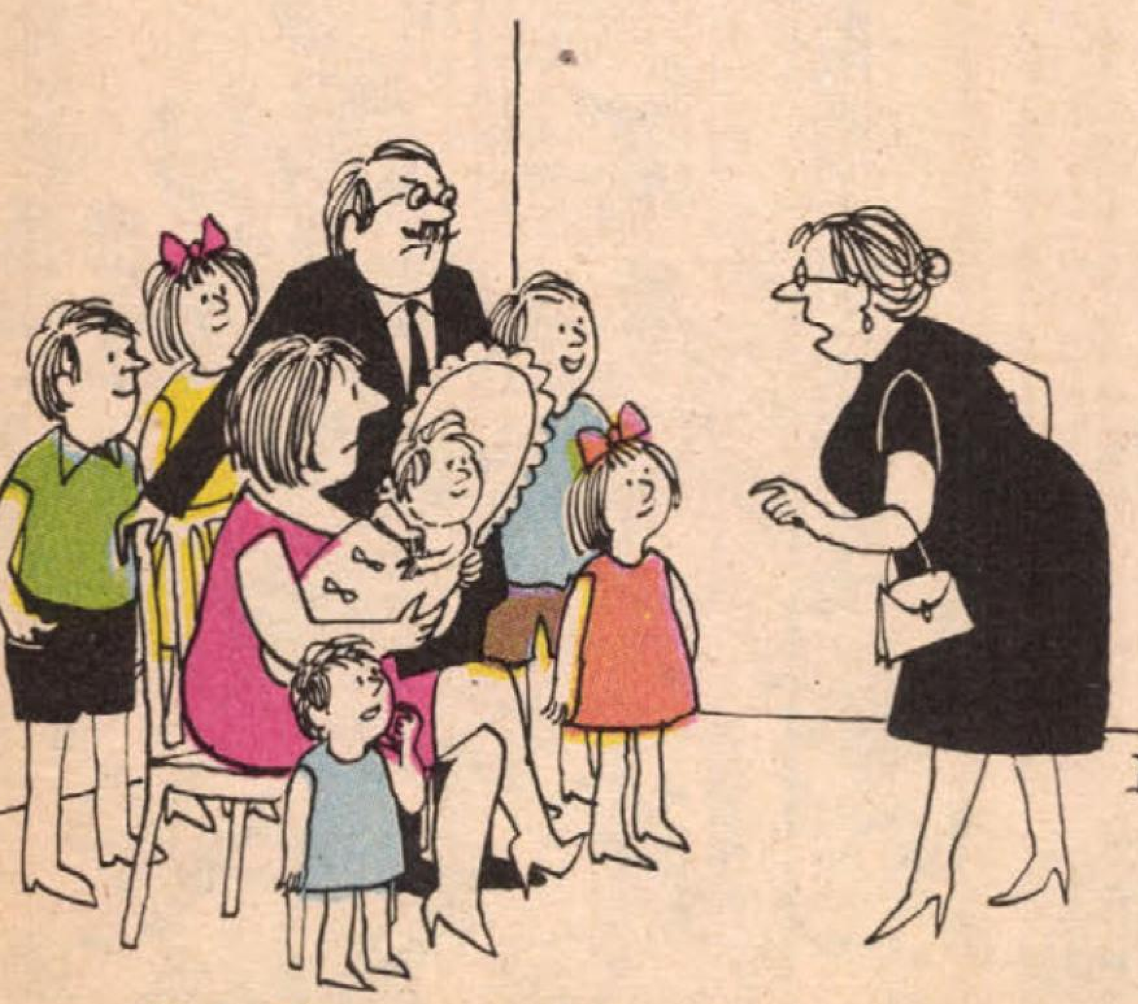
– Így kell gyorsan befűzni!..

TÖKÉLETES KOOPERÁCIÓ

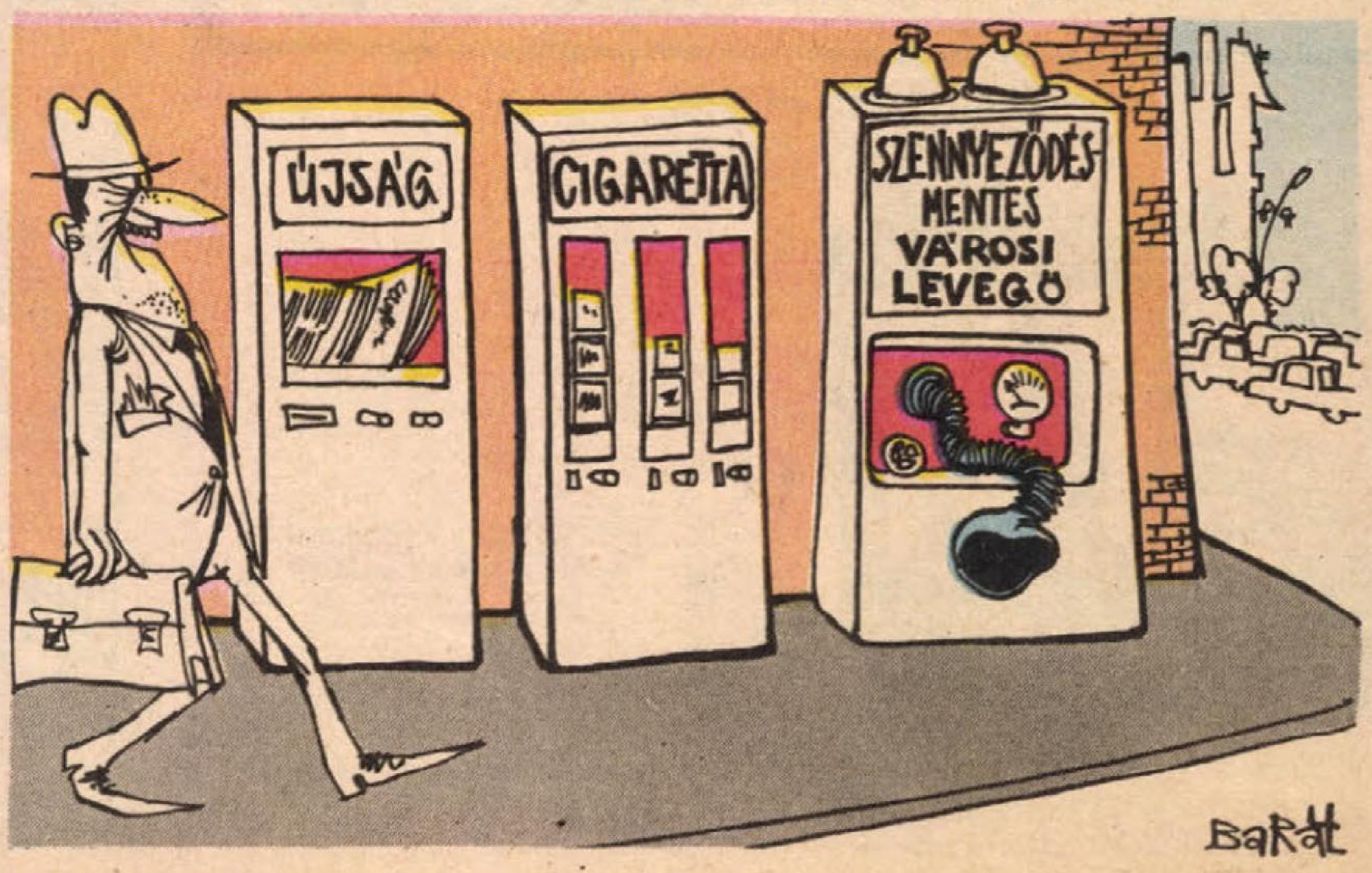
– Kollégám! Lemaradtunk a tervvel!
– Nagyszerű! Mi is!

NAGY GYERMEKÁLDÁS

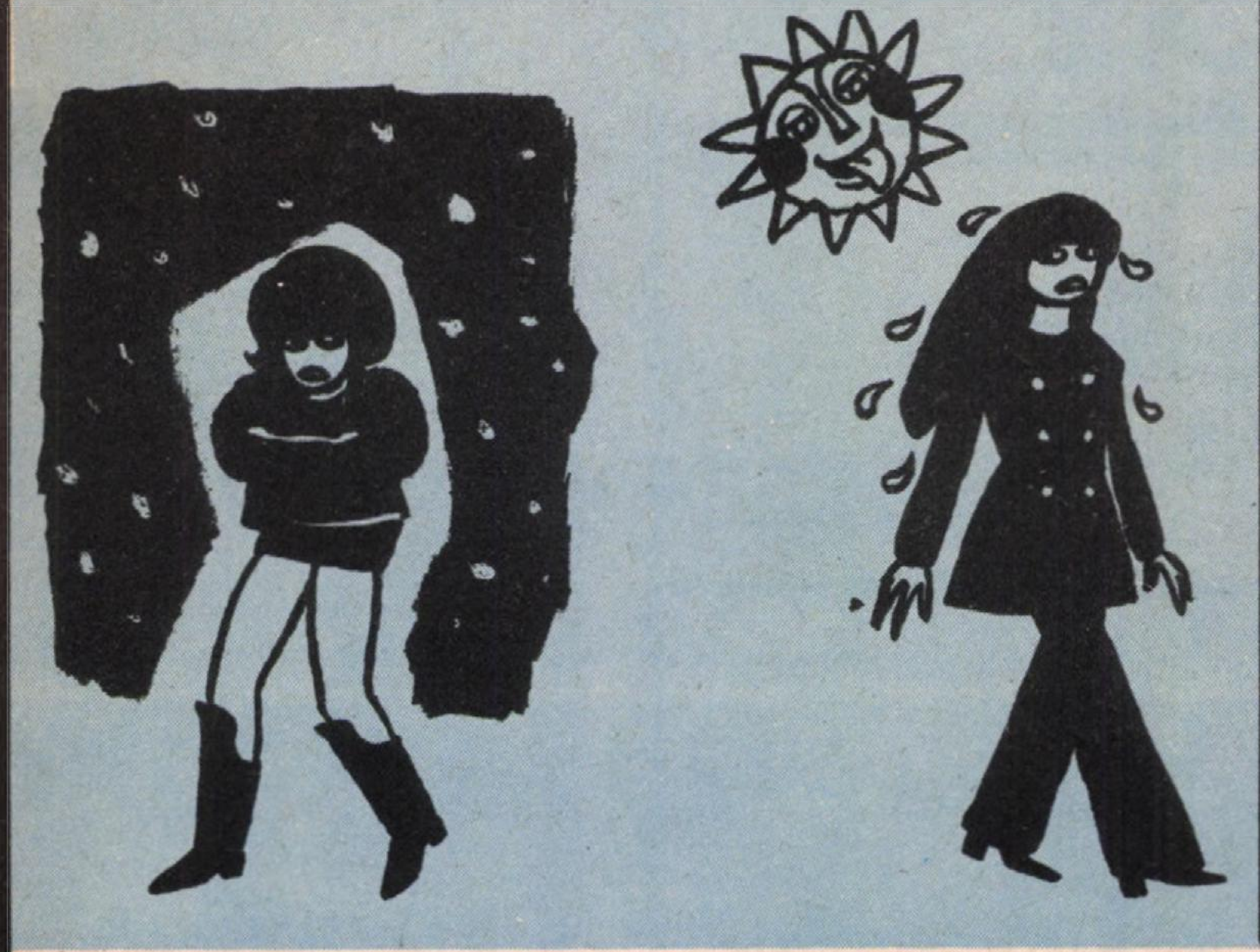
– Ideje, hogy vegyetek egy televíziót!

AZ UTCAI AUTOMATÁK TOVÁBBFEJLESZTÉSE

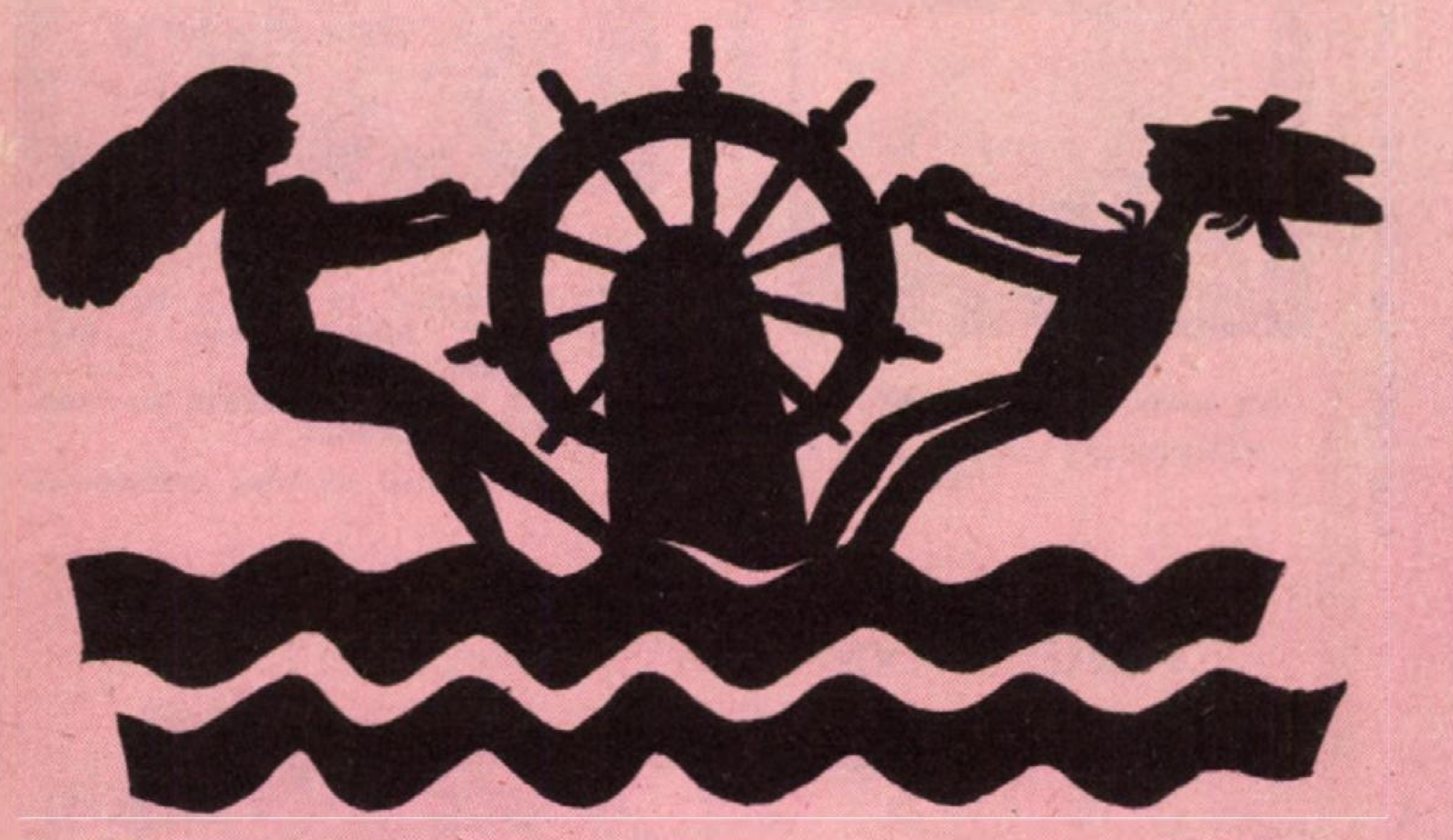

IMPORT HUMOR

A DIVAT SZESZÉLYEI

CSALÁDI HAJÓ

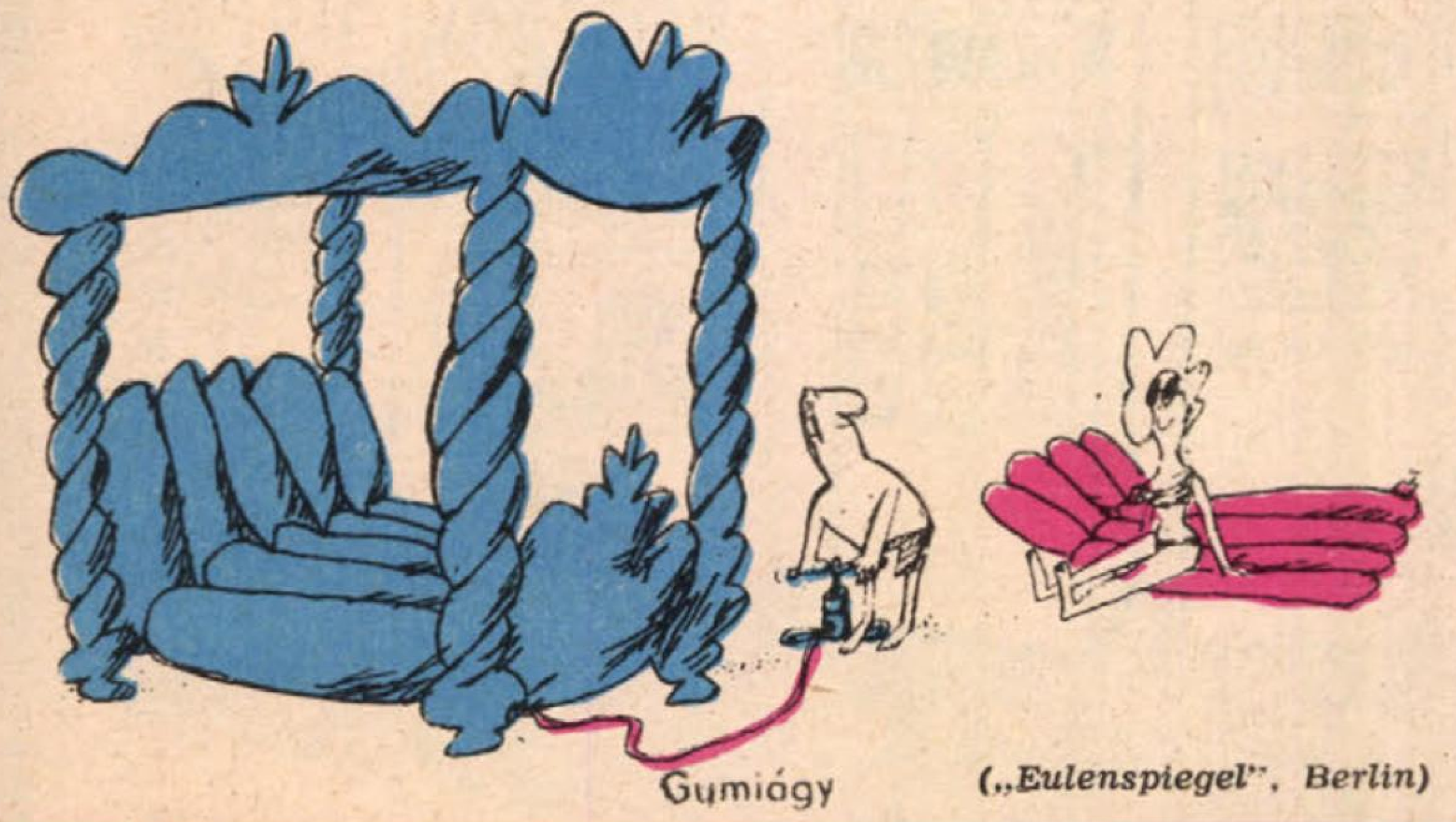

IDOMÍTÁS

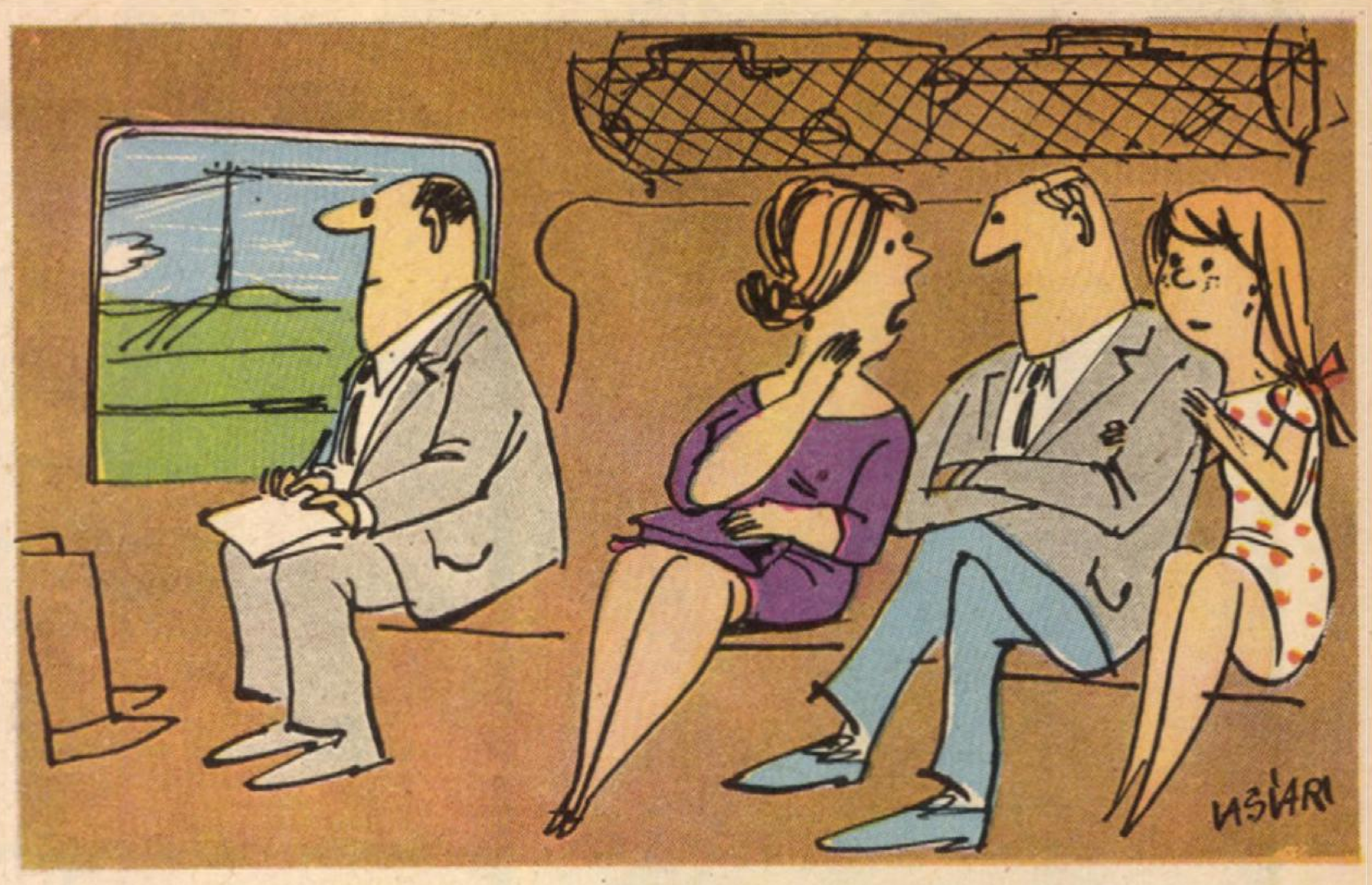
(Karandas rajzai, Szófia)

A CSÁBÍTÁS TRÜKKJE

(*„Eulenspiegel”, Berlin*)

UTAZIK AZ ÍRÓ

– Ebből megint folytatásos útleírás lesz...

SZILÁNKOK

KÁRPÓTLÁS

Egy fiatalember áll a November 7. téren. Kezében rózsacsokor. Várja a kislányt, és közben idegesen nézegeti az óráját. A kislány nem érkezik meg. A fiatalember dühösen legyint, aztán egyenesen hozzám lép:

— Szép virágot tessék. Hatért vettem, ötért adom...

*

HIÚSÁG

— Hány éves tetszik lenni?

— Annyit elárulhatok, a kislányom még óvodába jár.

— Tudom. Mint óvónő.

ELLENŐRZÉS

— Figyelmeztetem, hogy jövő csütörtökön, délután háromnegyed négykor, rajtaütésszerű ellenőrzést tartunk

az üzletben. Kérem legyenek meglepve!

*

GARÁZDA ELEM

X azóta gyűlöli az erőszakot, amióta belekötött békés utcai járókelőkbe, és azok jól megverték.

*

NAPLEMENTE

Tengerész barátom így panaszkodott:

— Öregszem. Minden kikötőben van egy menyasszonyom, de ma már akkor vagyok boldog, ha nem kötünk ki sehol.

*

PIACON

— Mit szól ehhez a drágasághoz? — kérdezte a gyümölcsárus, és egy forinttal rögtön felemelte az árakat.

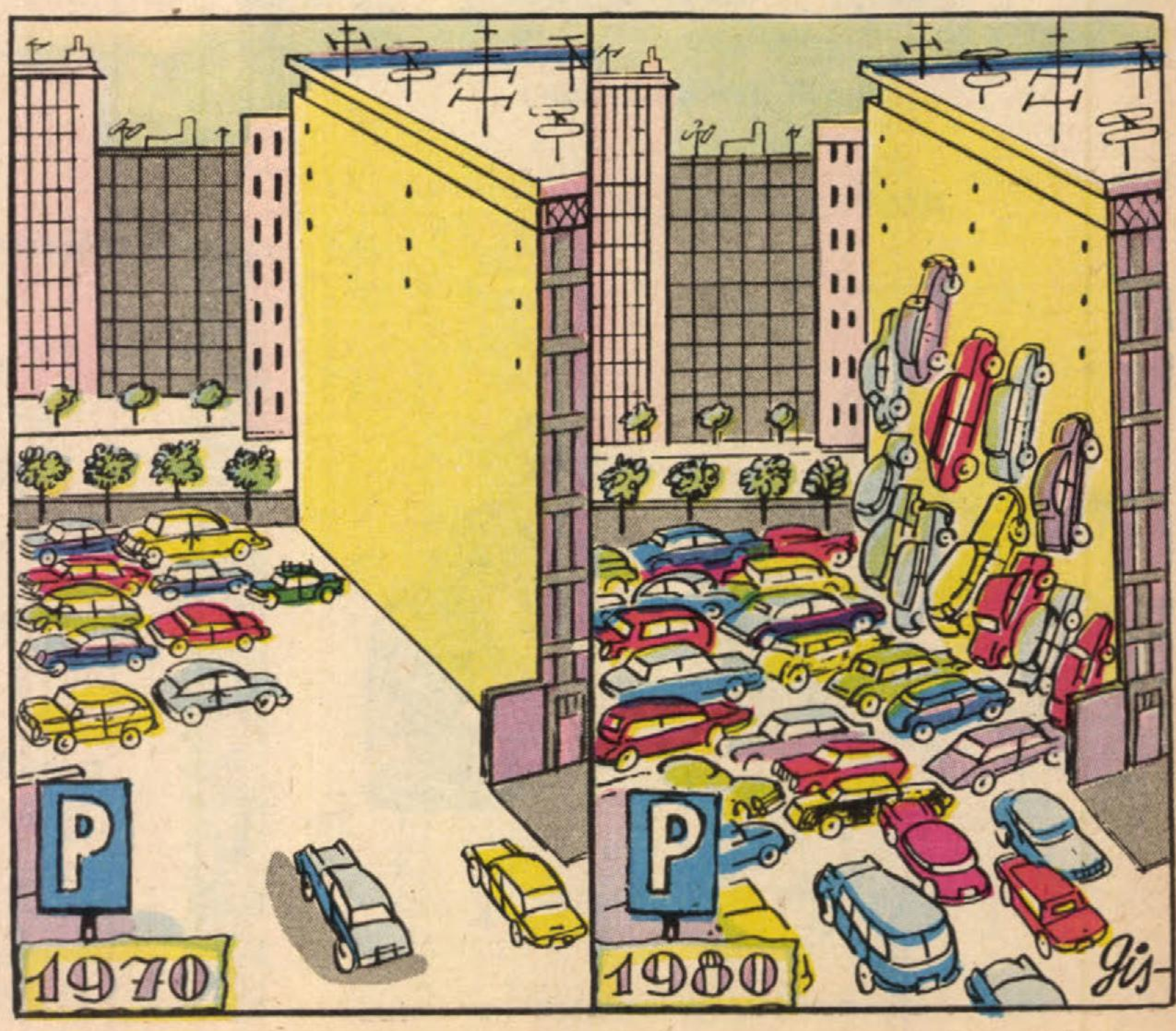
*

TISZTELET

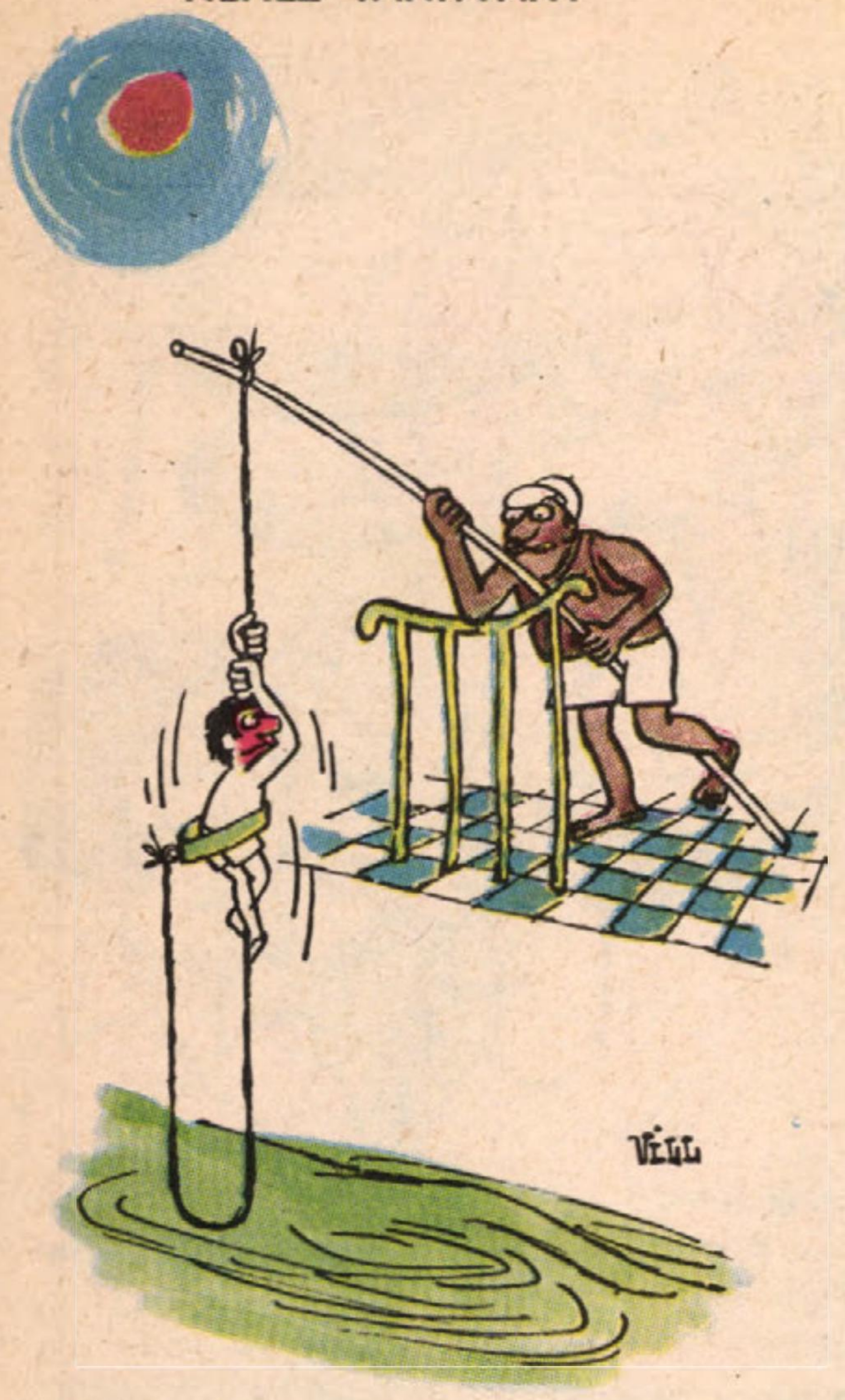
A talált gyerek tiszteli legjobban a szüleit.

G. Sz.

FEJLŐDÉS

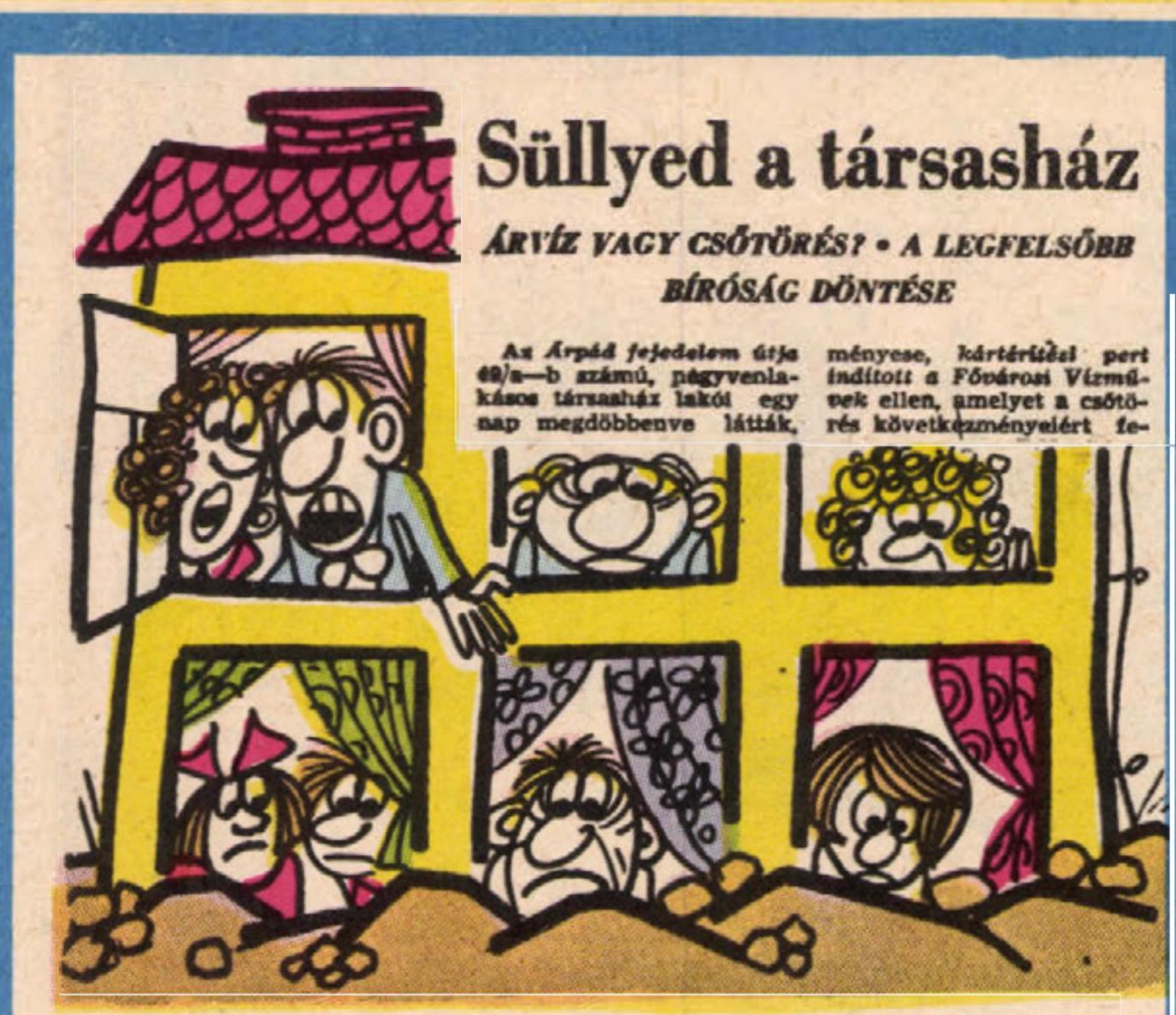

NEHÉZ TANÍTVÁNY

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

– Jesszusom! Jenő, mi süllyedünk!
– Sose izgasd magad, fiam, úgyis mindig földszinti lakást szerettél volna.

– Maguk mondták, hogy ma gyönyörű, napos idő várható?
– Nem, Kuala Lumpurból jelentették . . .

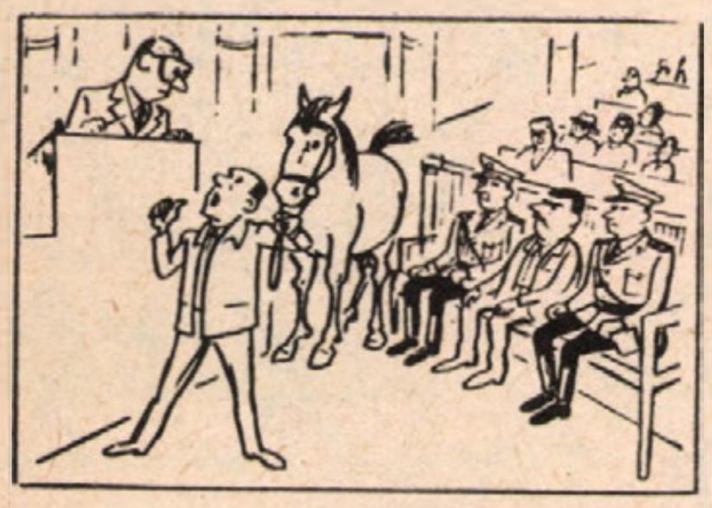
– Fogadják elismerésünket. Sejtettük, hogy huszonöt év alatt sikerülni fog!

Néhány névjavaslatunk.

RÉBUSZ

134. rejtvényünk megfejtése:

Tanulóvezető

A 100 forintos díjak nyertesei a következők: Kiss Katalin, Ivándárda, Up. Bezedek, Nagy Sándor, Budapest VIII., Benyovszky u. 11., Papp Károly, Budapest XIV., Varga Gy. András park 14/c

136. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb augusztus 10-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

NŐI DOLGOK

– Istenkém, adj erőt hozzá, hogy idén tényleg ne főzzek be!

FURCSA UTAS

Az „International Herald Tribune"-ban olvastuk:

Lon Ritchie, a híres énekes-táncos színész mesélte, hogy egy részeg ember beszállt egy taxiba, és így szólt a sofőrhöz:

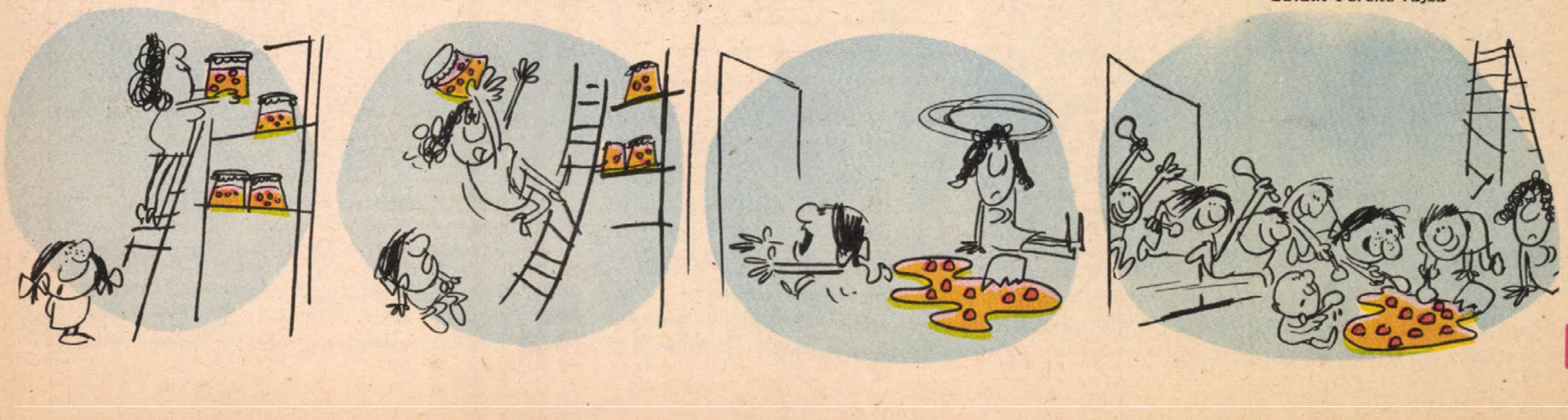
– Kerülje meg ezt a háztömböt százszor!

A 68-ik kör közben az utas előrehajolt, és így sürgette a sofőrt:

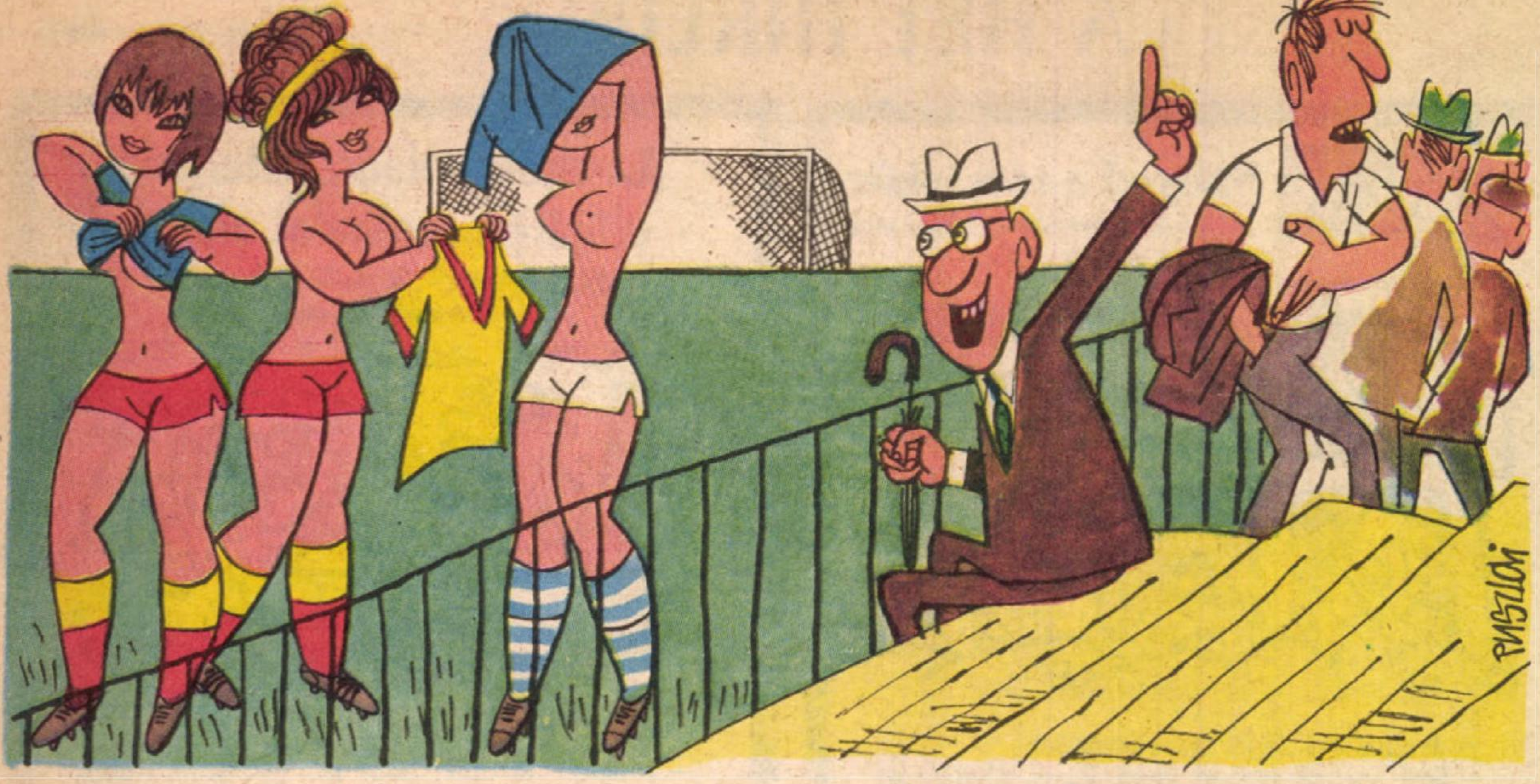
– Egy kicsit gyorsabban! Sietek.

BUKSI ELSŐSEGÉLYT NYÚJT

Sajdik Ferenc rajza

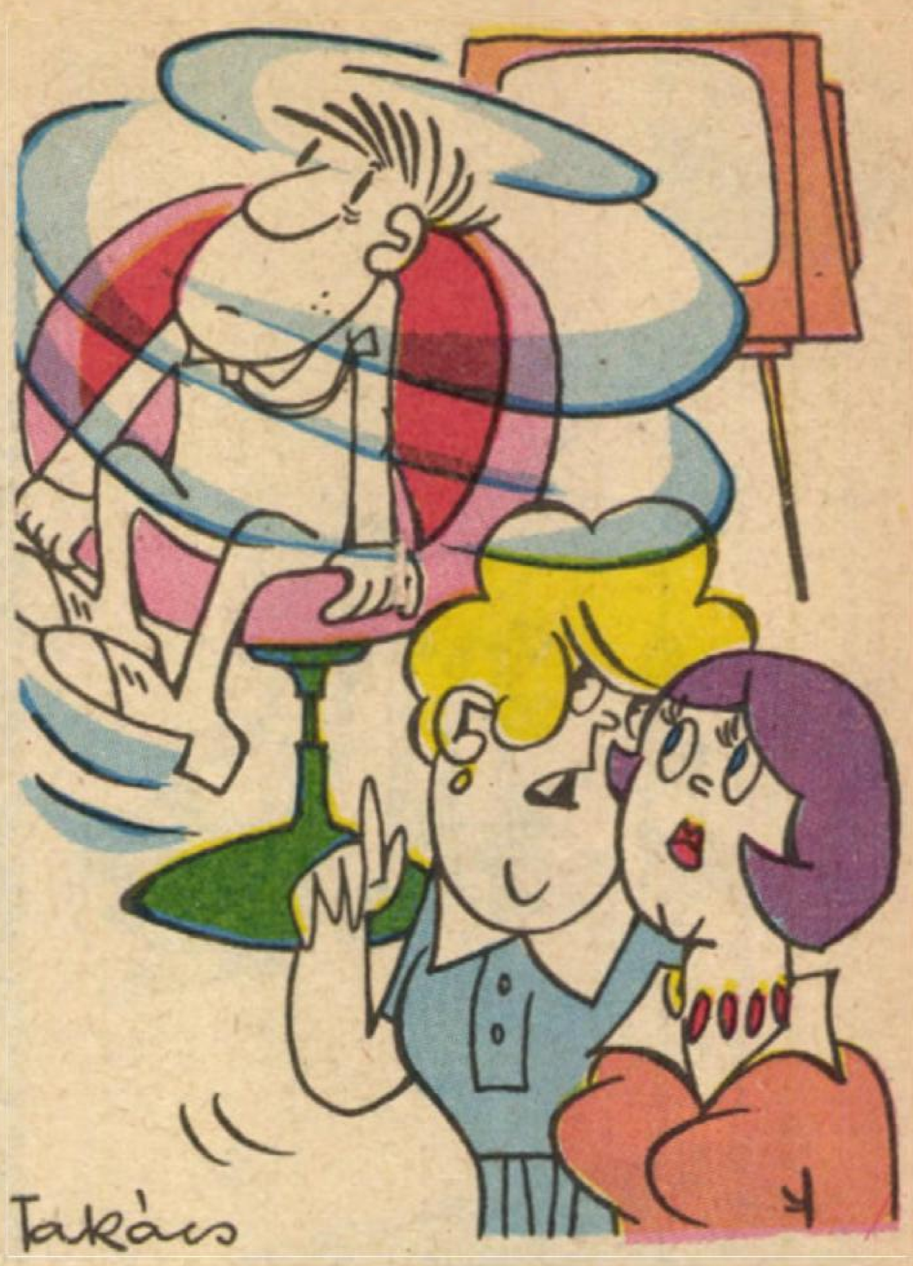

NŐI FOCI

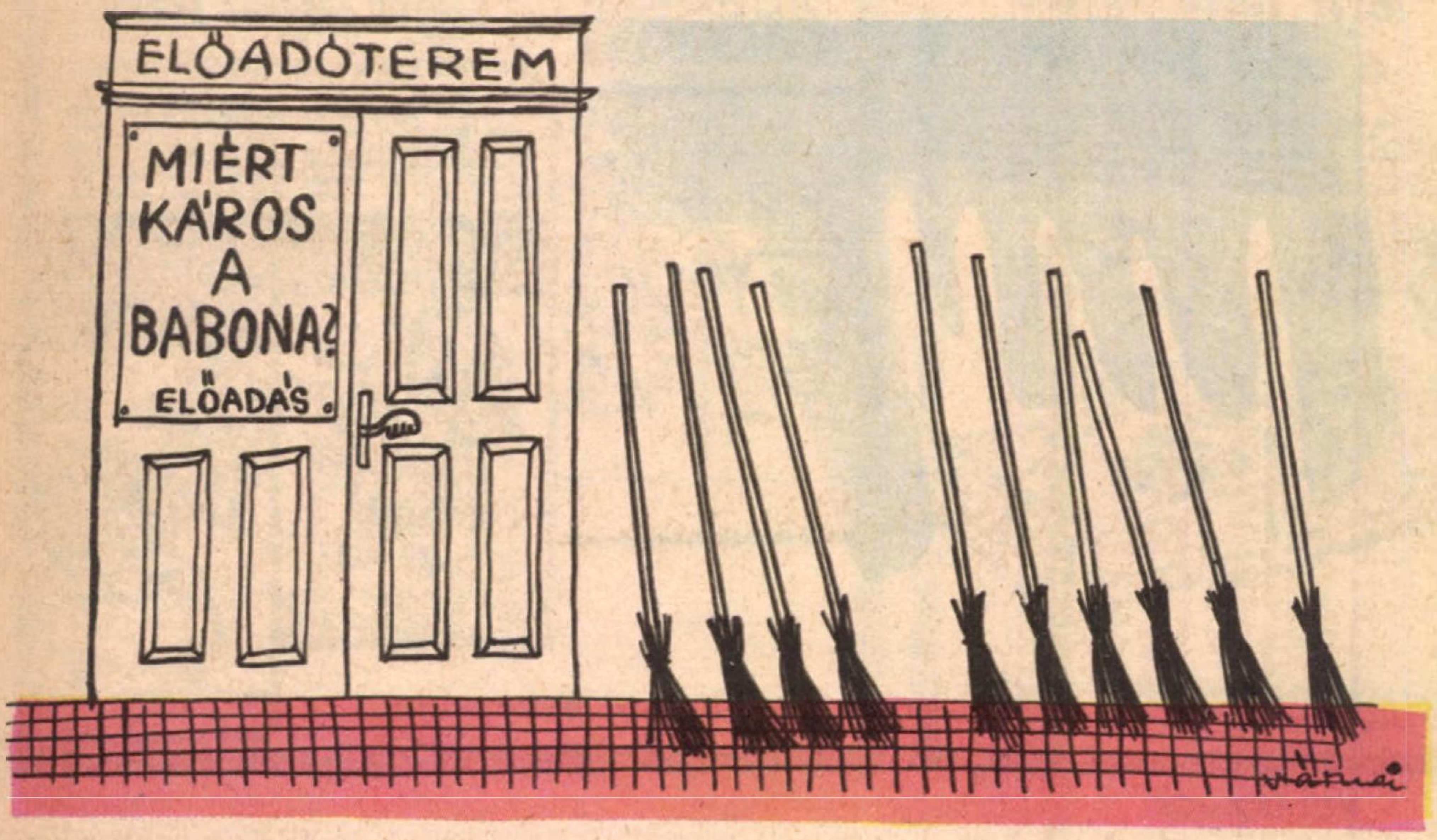
– Gyere! Vége a meccsnek.
– Megőrültél? Most jön a legérdekesebb: a mezcsere.

FORGÓ FOTEL

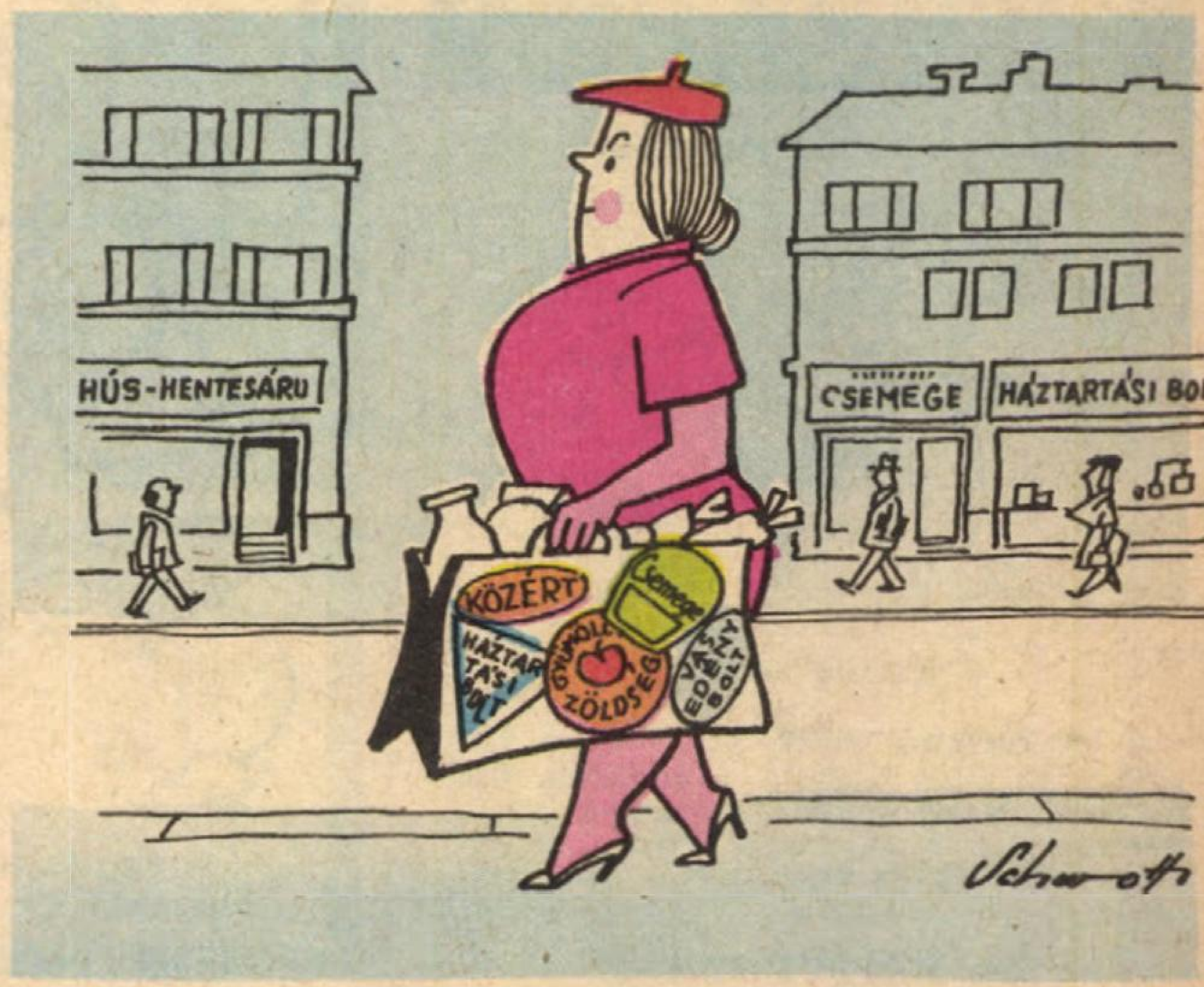

– A férjem úgy bepörgött, hogy képtelen vagyok megállítani!

ÉRDEKLŐDÉS

HÁZIASSZONY

GYŰJTŐK

– Ez egy 1876-os kiadású, régi, ritka gyógyszer...

OLASZ IDEGENVEZETŐ

– Tessék megtekinteni a miniszterelnöki bársonyszéket! Egyszer-kétszer mindenki beleülhet...

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta

INDEX: 25.504

Készült a Zrínyi Nyomdában — 70.3499/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. — Felelős vezető: Bolgár Imre